

Giới thiệu Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại

Truyện Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại của tác giả Nở hoa không kết quả nói về con lớn nhất của nhà địa chủ ở Lí gia câu mười năm trước chết trận sa trường, hài cốt không còn.

Mười năm sau, Lý Thanh Liễu cùng hần kết minh hôn, nàng đã chuẩn bị xong tâm lí làm tử nương từ mạnh mẽ cả đời.

Sau khi cưới ba tháng, tướng công ngôn tình cổ đại chết trận của nàng lại trở lại.

Mời các bạn cùng theo dõi để đón xem truyện hay gì sẽ xảy ra sau đó nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Minh Hôn Linh

Ban đêm, Lý Thanh Liễu ngồi may vá quần áo dưới ánh đèn, đệ muội đều đã ngủ say, trong phòng yên tĩnh.

Cách vách, tiếng khóc đứt quãng đè nén của Chu thị nương nàng truyền đến. Nàng nhú mày nghe một lát, rốt cục không thể lại tiếp tục may vá được nữa, thờ dài, thu lại kim chỉ thêu.

Từ tháng trước sau khi cha nàng bị xe bò cán gãy hai chân, chuyện như vậy thường xảy ra.

Nhà nàng điều kiện không tốt, khi ở riêng chỉ chia được hai mẫu ruộng cấy, ba gian nhà cỏ.

Cũng không phải do gia gia nãi nãi nàng bất công, mà là trong nhà vốn cũng không có gì đáng tiền, chỉ có chút gia sản như vậy, còn là tổ tiên mấy đời từng chút từng chút một tích góp được từ trong đất ra.

Vốn cha nàng y vào thân thể khỏe mạnh, còn thuê nhà người ta mấy mẫu để trồng, quanh năm suốt tháng trừ thuế ruộng đất, chỉ còn thừa lại chút lương thực đủ sống qua ngày, cuộc sống tuy eo hẹp nhưng cũng vẫn có thể tiếp tục trôi qua.

Tháng trước thu hoạch vụ mùa, cha nàng mượn xe bò nhà người ta để vận chuyển kê, ai ngờ xe bò lật, đôi chân ông bị áp dưới xe bò.

Đại phu trong thôn nói chân của cha nàng nếu muốn chữa khỏi ít cũng cần 30 lượng bạc, còn phải tìm đại phu của Hồi Xuân đường ở trấn trên về bó xương mới có thể nắm chắc khỏi hẳn, bằng không nửa đời sau phải nằm liệt trên giường.

30 lượng, số bạc này đối nhà bọn họ mà nói có ý vị như thế nào?

Trong nhà hàng năm gieo trồng 5 mẫu đất, trừ thuế phụ thu, cuối năm quy đến nhà mình ước chừng được bảy tám trăm cân kê, 50 cân kê năm trăm văn, tổng cộng chính là 4 lượng bạc, đây là khoản thu vào chính của nhà bọn họ. Thêm nàng nương nàng cùng với muội muội làm chút thuê thửa may vá, thời điểm tốt nhất một năm cũng mới được hai lượng bạc, tổng cộng là 6 lượng. Nói cách khác, cho dù cả nhà bọn họ không ăn không uống cũng phải mất 4-5 năm mới có thể kiếm đủ 30 lượng, đến lúc đó chỉ sợ chân cha nàng cũng thối nát.

Không thể không nghĩ tới đi vay tiền người khác.

Sau khi cha nàng gặp chuyện không may, đại bá nhị bá tiểu cô đều đã đến thăm, cũng đưa bạc đến.

Chỉ là mọi người ai cũng không khá giả, nhà đại bá năm ngoái mới đắp nhà mới, còn nợ không ít. Đường ca nhà nhị bá đầu xuân sang năm sẽ thành thân, nhị bá nương còn đang chấp vá lung tung tích góp sinh lễ. Nhà tiểu cô thì khá hơn chút, chỉ là mấy năm nay nàng chưa sinh được con trai, ở nhà chồng cũng không có tiếng nói gì. Ba nhà bọn họ góp lại cũng chỉ được 5 lượng bạc, đã là hết sức.

Nhà ngoại nàng điều kiện càng kém hơn, nhóm cừu cừu đi mượn nghe xong việc này cũng góp 3 lượng bạc đưa tới.

Có thể nói, thân thích trong nhà đều đã hết tình cảm.

Còn những người khác không quen không biết ai nguyện ý cho vay nhiều bạc như vậy, cũng chưa biết năm nào mới có thể trả được.

Các thân thích đã đưa tiền đến, thêm tích góp của nhà mấy năm nay cùng chiếc vòng tay duy nhất của nương nàng tổng cộng cũng chỉ được 15 lượng bạc, cách 30 lượng còn kém một nửa.

Hôm nay nàng thấy Vương bà trong thôn đến nhà liền đề ý, tránh ở dưới bếp nghe lên Vương bà cùng nương nàng nói chuyện.

Hóa ra là trần trên có một nhà giàu họ Hoàng, nguyên ý ra 10 lượng bạc mua một tiểu thiếp.

Vương bà coi trọng muội muội nàng.

Nếu là gia đình nông dân bình thường, hơi có chút cốt khí đều sẽ không đồng ý để nữ nhi đi làm thiếp, sợ bị người ta chọc cọt sống.

Nhưng tình huống trước mắt nhà nàng thì khác, Vương bà mới dám tìm đến cửa.

Nương nàng đã sớm mất chủ kiến, bị Vương bà ba hoa chích chòe dỗ vãi câu liền có chút động lòng, ban đêm trở lại phòng cùng cha nàng nói chuyện này. Cha nàng tức giận đến mức nắm tay xuống giường, nói cho dù mình có chết ngay cũng không làm chuyện bán nữ nhi như vậy, lại mắng nương nàng mấy câu, như vậy mới khiến nương nàng khóc đến bây giờ.

Bên ngoài tiếng chó sủa cao thấp nối tiếp, tiếng khóc của Chu thị dần bé lại, sau liền không nghe thấy, chỉ còn tiếng khung dệt kéo kẹt vang lên.

Lý Thanh Liễu nhìn chằm chằm nóc nhà, không chút buồn ngủ.

Cho dù muội muội nàng thật sự đi làm thiếp cho người ta được 10 lượng bạc, tổng cộng cũng mới 25 lượng, còn thiếu 5 lượng.

Trước đó Thanh Mai nhà đại bá đã lặng lẽ đến nói với nàng, nãi nãi nàng hai ngày trước bảo đại đường ca hỏi thăm xem trần trên có nhà nào muốn mua nha hoàn không, chỉ sợ là tính toán muốn bán nàng.

Nếu thật có thể chữa khỏi chân cho cha, Lý Thanh Liễu không để ý đi làm nô tì cho nhà người ta, dù sao nàng phá tướng, lại bị người ta lui thân, mười bảy tuổi đã là một cô nương lớn rồi, đời này cũng đừng mong nghĩ tìm được nhà chồng tốt. Nàng chỉ không đành lòng, muội muội mới mười bốn, làm sao có thể đi làm thiếp cho nhà người ta, mặc người giày xéo?

Trong lòng có tâm sự, cả đêm đều ngủ không an ổn. Ngày hôm sau gà vừa gáy Lý Thanh Liễu liền nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, múc nước lạnh nhanh chóng rửa mặt rồi đi phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Nói là phòng bếp, chỉ là gian lều được dựng lên từ gỗ cùng cỏ tranh.

Lý Thanh Liễu bước vào trong, mở nắp thùng gạo nhìn nhìn, lại thở dài.

Hiện mới vào đông, mới nhận kê chưa đến một tháng, năm rồi giao thuế cùng tiền thuê đất, người một nhà tiết kiệm một chút, thêm với thức ăn cũng có thể ăn đến vụ thu hoạch năm sau.

Nhưng bây giờ vì gom bạc, kê năm nay mới thu được cũng bán hơn phân nửa, hiện trong thùng chỉ còn non nửa thùng gạo, cộng thêm hai túi kê trong hầm, số lương thực này nếu không tính toán tỉ mỉ, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Nàng cúi người đóng gạo, nghĩ nghĩ, lại đổ non nửa về thùng, cho gạo vào nồi, thêm nửa nồi nước chuẩn bị nấu một nồi nước com.

Nhóm lửa, nàng lại ra sau vườn hái một quả bí đỏ, sau khi rửa sạch sẽ thì thái thành miếng dài, bắc nồi lên bếp bỏ giá trúc vào, cho bí đỏ vào hấp. Lại lấy từ trong tủ bát ra một cái bánh mì trắng, cũng bỏ vào hấp, đây là cho cha nàng.

Nàng đang ngăn người nhìn lửa trong bếp thì cửa phòng bên cạnh kéo kẹt một tiếng mở ra, Chu thị nương nàng xuất hiện ở ngoài phòng bếp.

Chu thị trước khi xuất giá là tiểu nữ nhi trong nhà, mặc dù nhà mẹ đẻ nghèo, thế nhưng đại ca đại tỷ cũng coi như thương bà, sau khi gả cho người, cha mẹ chồng cũng không phải người hà khắc, trọng phu đối bà cũng tốt, sinh ba đứa con, đứa nào cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Bà cả đời này mặc dù chưa hưởng qua phúc, nhưng cũng chưa ăn qua bao nhiêu khổ. Người ba mươi lăm tuổi, sinh một gương mặt tròn, tính tình lại mềm mại, trên người cũng không có tang thương khốn khổ như những thôn phụ trong thôn.

Nhưng biến cố hôm nay cho bà đã kích rất lớn. Bà vốn cũng không phải người mạnh mẽ, mấy ngày nay gần như muốn khóc cạn nước mắt.

Tối hôm qua sau khi nói ra mấy lời Vương bà nói bà liền hối hận. Con cái là miếng thịt rơi từ trên người mình xuống, người làm nương nào mà không đau?

Lý Sơn phá lệ mắng bà mấy câu, bà mặc dù khóc một hồi, trong lòng cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Chính là tình huống trong nhà hiện nay không lạc quan, chủ nhà nằm trên giường, bạc chữa bệnh không có tin tức. Đại nữ nhi Thanh Liễu mười bảy tuổi, từ hơn một năm trước bị người lui thân vẫn không có bà nối tới cửa. Nhị nữ nhi mười bốn tuổi cũng đến tuổi nói thân, nhưng tình huống trong nhà như vậy ai còn dám tới cửa? Tiểu nhi từ mười một tuổi, đúng là tuổi ăn nghèo lão tử.

Trụ cột trong nhà hiện ngã xuống, thừa lại vợ yếu con thơ, không có cha che chở, người trong nhà nên làm cái gì bây giờ?

Chu thị không dám nghĩ lại.

Bà nhìn đại nữ nhi trong bếp, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: "Sao không ngủ thêm chút nữa? Ta thấy đèn trong phòng mấy đứa hôm qua cũng sáng đến mãi muộn."

Thanh Liễu đứng lên, phúi phúi bụi trên người, chỉ làm như không nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nương nàng, "Tĩnh rồi liền không ngủ được, cha đây chưa à?"

Chu thị lắc đầu, Lý Đại Sơn đem qua cũng trần trọc không yên, không biết là do miệng vết thương đau vẫn là phiền lòng.

Thanh Liễu nói: "Bữa sáng đã xong rồi, trong nồi nóng, con đi lấy quần áo hôm qua thay đi giặt."

Chu thị gật gật đầu, lại khề nói: "Sổ tầm năm nay tới qua đã dệt xong hết rồi, được một thất vải, ta vốn nghĩ dệt được rồi mang lên trấn đổi thành vải bông cho tỷ đệ mấy đứa mỗi người làm một bộ quần áo mới, ai biết -- thôi, lát nữa con thuận đường qua nhà đại bá hỏi xem đại đường ca con khi nào thì về, cuộn vải đó nhờ nó đổi thành bạc đi."

Thấy hốc mắt bà lại bắt đầu ẩm, Thanh Liễu vội nói: "Quần áo năm ngoái làm năm nay vẫn còn mới nguyên mà, năm nay không cần làm nữa đâu. Chờ chân cha khỏi rồi, muốn bao nhiêu quần áo mới mà không có chứ."

Chu thị qua loa đồng ý, hai người đều biết lời này chỉ là đang an ủi mình thôi.

Thanh Liễu bụng chậu gõ đi tới bờ sông.

Sắc trời vẫn sớm, mặt trời vẫn còn đang ở sau núi phía xa xa, chưa lên.

Nhưng nhà nông không có người lười, lúc này trên đường đã có rất nhiều người đi lại.

Nàng một đường cùng người chào hỏi, quen thuộc một chút thì dừng lại hỏi tình huống của cha nàng, sau ánh mắt lại lướt qua vết sẹo trên trán nàng, tiếc nuối thờ dài.

Thanh Liễu chỉ coi như không biết các nàng đang thờ dài cái gì.

Đến bờ sông, nàng tìm một khối đá tron nhẵn ngồi xuống.

Nước suối tháng mười, sáng sớm có chút lạnh thấu xương, có điều nàng đã sớm thành thói quen nên không cảm thấy có gì.

Mặt trời dần lên cao, bờ sông cũng trở nên ồn ào. Giặt quần áo, múc nước, vo gạo, tảng đá bên bờ sông ngồi đầy bóng dáng cần mẫn.

Bên cạnh Thanh Liễu cũng nhiều hơn hai người phụ nhân, không biết hai người đang nói gì, đang nói hăng say, nàng trong lúc vô tình cũng nghe được chút ít.

Một người nói: "Chuyện có thật 100%, ngày hôm qua ta thấy Hòe Hoa bà bà đi ra từ tòa nhà đó liền hỏi bà ấy. Lâm đại thiện nhân vì đứa con lớn nhất đã chết của mình, nguyện ý tiêu 20 lượng nói một mối mình hôn."

Một người khác hít vào một hơi: "20 lượng?"

Người lúc đầu kia nói: "Đúng vậy, đến cùng là nhà cao cửa rộng, vừa ra tay không phải cửa nhỏ nhà nghèo như chúng ta có thể so sánh. Đứa con kia của ông ấy chết cũng phải mười năm rồi ấy nhỉ? Nghe nói lúc trước ngay cả thi thể cũng chưa tìm về được, cũng là đáng thương."

"Tròn mười năm, năm đó ta vừa gả tới, ấn tượng sâu lắm, Lâm phu nhân vì chuyện này đã chết ngất rất nhiều lần."

"Aiz, người nói xem nhà bọn họ gia nghiệp lớn như vậy thì sao chứ, mỗi thế hệ người đều đơn bạc như như vậy, đời này thật vất vả sinh được hai đứa con trai, cuối cùng lại chết một đứa, đều là mệnh mà."

Hai người than thở vài câu, còn nói đến 20 lượng bạc kia. Không biết gia đình nào có vận khí tốt như vậy, một nữ nhi đã chết còn có thể trị giá 20 lượng.

Hòe Hoa bà bà trong miệng hai người Thanh Liễu có biết. Bà cũng là người Lí gia câu, là quý bà mới nổi danh bản địa.

Nếu có nhà nào kết mình hôn cho đứa nhỏ mất sớm trong nhà đều sẽ đến xin bà làm mai tác hợp, tìm một đứa nhỏ chết trẻ chưa thành gia của một nhà khác, sau đó tiến hành xem bói, nếu quái tượng cho phép hai người thành gia liền làm hai hình nhân giấy, vào đêm khuya cử hành lễ hợp hôn, cũng hợp táng nam nữ chung một chỗ, ý là bọn họ dưới âm phủ tìm được bạn đời, đây chính là mình hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lên Núi

Thanh Liễu giặt quần áo xong liền vòng qua nhà đại bá một chuyến.

Đại đường ca làm tiểu nhị cho một tửu lâu ở trấn trên, mỗi tháng có thể về nhà hai lần, hẳn làm người lại cơ trí, người trong nhà nếu có chuyện gì, phần nhiều là nhờ hắn đi làm.

Khi nàng đến, nãi nãi Vương thị đang ngồi trong sân bóc đậu, nàng đặt chậu gỗ lên tường rào bằng đá cao cỡ nửa người, gọi một tiếng rồi bước vào ngồi xổm xuống trước mặt Vương thị, động tác lưu loát giúp bà bóc đậu.

Wương thị tỉ mỉ đánh giá nàng, sau một lúc lâu thở phào nhẹ nhõm: "Cha ngươi thế nào rồi?"

Thanh Liễu nói: "Lúc ta ra cửa cha còn chưa tỉnh. Tối hôm qua lúc ăn cơm tối ta hỏi cha, cha nói đỡ hơn hai ngày trước một chút, không đau lắm."

Wương thị gật gù đầu, khẽ thở dài: "Chỉ mong là thật không đau, tính tình cha ngươi thế nào ta còn không biết nữa sao, chỉ sợ là nói vậy để chúng ta yên lòng thôi."

Thanh Liễu cúi đầu không nói chuyện.

Wương thị lại nói: "Chắc là còn chưa ăn sáng nhỉ? Trong phòng bếp có mấy cái bánh bao, ta đi lấy cho ngươi."

Thanh Liễu vội nói: "Không cần đâu, trong nhà đã làm cơm xong rồi, nương bảo ta đến hỏi xem khi nào thì đại ca về, trong nhà mới dọn được một thất vải, muốn nhờ đại ca mang lên trấn đổi bạc."

Wương thị nói: "Hai ngày trước hắn mới về một chuyến, lần sau thế nào cũng phải mười ngày nữa, chờ hắn về ta bảo hắn qua nhà các ngươi."

Nói xong bà đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Thanh Liễu nhìn ra ý đồ của bà, vội vàng đứng lên giữ bà lại, nói: "Nãi nãi, không cần đâu, trong nhà đã làm cơm xong rồi."

Wương thị bỏ tay nàng ra, vào phòng bếp lại vội vàng quay lại, nhìn thoáng qua bên ngoài sân, giảm thấp giọng nói: "Ngươi đứa nhỏ này, đưa cho ngươi thì ngươi cầm đi. Hiện tình huống trong nhà thế nào ta còn không biết sao? Ngươi ban ngày phải làm việc, ăn một chút như vậy sao đủ. Bá nương ngươi vừa ra ruộng rau, lát nữa mới có thể trở về, ngươi nhanh chóng cầm về nhà đi."

Thanh Liễu không có biện pháp, không thể trái ý tốt của bà, chỉ phải nhận lấy ba chiếc bánh bao bà đưa cho.

Wương thị khoát tay đuôi nàng về nhà, "Chút đậu này một mình ta bóc là được rồi không cần giúp đâu, mau đi đi, đừng cho đại bá nương ngươi nhìn thấy."

Bá nương nàng mặc dù không phải người khắc nghiệt nhưng có chút thích so đo, nếu để bà biết Vương thị cho Thanh Liễu đồ ăn, trong lòng sợ là sẽ không vui lắm.

Thanh Liễu cũng biết điểm ấy, sợ bá nương biết lại khiến Vương thị khó xử, chỉ có thể nhét bánh bao vào trong lòng, lấy chậu gỗ che dấu đi về nhà.

Thật ra Vương thị đối mấy cháu gái các nàng cũng không tệ, không như nhà khác, do là nữ hài nên tùy ý đánh chửi. Chỉ là cháu gái có tốt hơn nữa, trong lòng bà đến cùng vẫn kém con cùng cháu trai.

Về điểm này, trong lòng Thanh Liễu cũng hiểu rõ. Cho nên trước đó từ trong miệng Thanh Mai biết được Vương thị muốn bán nàng lấy tiền cho cha nàng chữa bệnh nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Về đến nhà, đệ muội đều đã dậy, đang ngồi trong sân xát dây cò.

Thanh Liễu phơi xong quần áo đi qua xem, nói: "Trước xát từng này đi, cả ngày hôm nay cũng dùng không hết. Cha nương ăn sáng chưa?"

Muội muội Thanh Hà nói: "Nương vừa bung cơm vào nhà cho cha."

Thanh Liễu gật đầu: "Chờ nương ra chúng ta ăn chung."

Nàng đi phòng bếp, móc ba chiếc bánh bao làm bằng bột tạt ra, đặt lên chỗ hấp hấp lại lần nữa. Quay đầu lại đi đến phòng cha nương.

Trong phòng, Lý Đại Sơn để bát đĩa xuống, nói: "Ta ăn không vào, mang ra ngoài đi."

Bát nước cơm kia ông uống hết, bí đồ cũng ăn, chỉ riêng chiếc bánh mì trắng kia chỉ dùng tay xé một miếng nhỏ, vẫn còn lại hơn phân nửa.

Chu thị nào không biết dụng ý của ông, vội vàng khuyên nhủ: "Ăn chút nữa đi, trong bếp còn rất nhiều."

Lý Đại Sơn lắc đầu, tình huống trong nhà thế nào sao ông không biết chứ? Mấy ngày nay sợ là thế nhi không có ngày nào được ăn no. Ông nghĩ đến mình bị gãy chân, về sau chẳng những không thể lo cho bọn họ, còn phải trở thành gánh nặng cho bọn họ trong lòng càng thêm buồn khổ, mang theo mấy phần không có chí tiến thủ nói: "Ta bay giờ cả ngày nằm ở nhà, ăn cũng chỉ lãng phí lương thực."

Lời này vừa ra, vành mắt Chu thị lập tức đỏ hoe, ngồi bên cạnh giường cúi đầu lau khóe mắt, lúc ngẩng đầu lên lại cố cười nói: "Chủ nhà nói linh tinh gì

vậy, làm sao có thể nói là lãng phí lương thực? Ăn nhiều một chút mới có thể nhanh khỏe lại, chờ chân ông được rồi, muốn kiếm bao nhiêu lương thực mà không được? Sau này không được nói những lời như vậy nữa, ta cùng bọn nhỏ còn ngóng trông ông mau khỏe lại đây."

Lý Đại Sơn lắc đầu, thờ dài một hơi, sợ lại làm bà buồn nên cuối cùng không có nói thêm gì, chỉ nói: "Ta là thật không ăn nổi nữa, bà cầm cho mấy đũa nhỏ đi, ta thấy mấy ngày nay bọn nhỏ đều gầy."

Nói xong lại quay đầu nhìn kỹ Chu thị, trong khoảng thời gian này khổ cực nhất là bà. Ban đêm phải chăm sóc ông, có rảnh một chút lại vội vàng bên khung dệt, mới có hơn hai mươi ngày mà người đã gầy yếu rất nhiều, vốn mặt tròn đều đã sắp thành mặt trái xoan.

Ông nắm tay Chu thị, giọng khàn khàn nói: "Nhu nương, khổ bà rồi."

Mũi Chu thị cay cay, vội vàng dùng tay kia lau khóe mắt, gắt gao nắm lại tay ông.

Thanh Liễu đứng ngoài cửa, động tác nhẹ nhàng chậm rãi lui ra ngoài.

Không bao lâu Chu thị từ trong phòng bước ra, gọi con đi ăn cơm.

Mấy người vây quanh bên bàn, trước mặt mỗi người là một bát nước cơm, do gạo trong đó hơn phân nửa đã mủi cho Lý Đại Sơn, bát nước cơm này trong đến mức có thể thấy đáy. Trên bàn là một đĩa bí đỏ hấp, mấy cái bánh bao.

Chu thị chia phân nửa chiếc bánh mì trắng còn lại cho tiểu nhi tử Thanh Tùng, ba chiếc bánh bao không nhân không to lắm, toàn bộ chia cho hai nữ nhi.

Thanh Liễu Thanh Hà vội đưa một nửa về, Thanh Tùng cũng xé nửa chiếc bánh bao cho bà, Chu thị vui mừng nói: "Đều là con ngoan, mấy đứa ăn đi, nương không thích ăn cái này."

Thanh Tùng tin là thật, Thanh Liễu Thanh Hà không tin, sau khi nhường qua nhường lại, Chu thị không có biện pháp, cũng ăn bánh bao.

Ăn xong bữa sáng, Chu thị mang bát xuống bếp đi rửa.

Thanh Liễu đổi bộ quần áo cũ, lưng cõng cái sọt, cầm dây cò dao chặt củi cùng cái cào củi, nói với Chu thị một tiếng rồi dẫn đệ muội lên núi.

Bây giờ hiện đang là thời điểm sản vật trên núi phong phú nhất, trên núi khắp nơi đều là bóng người.

Thanh Tùng nhìn chăm chăm hạt dẻ trên cây, liên tục nuốt nước miếng.

Thanh Liễu đưa sọt cho hắn, giúp hắn đeo chắc, giao phó nói: "Lúc leo cây cẩn thận chút, đừng dẫm lên nhánh cây quá nhỏ, cũng không được leo lên chỗ quá cao, một bàn tay phải ôm chặt lấy thân cây biết không?"

Thanh Tùng liên tục gật đầu, Thanh Liễu vỗ vỗ hắn: "Đi đi, đừng đi quá xa."

Nhìn tiểu đệ như một con khỉ trèo lên một thân cây nàng mới quay lại, nói với muội muội: "Ở đây ít củi, ta lên phía trước nhìn xem, muội ở đây đợi ý Thanh Tùng, đừng cho nó nghịch ngợm."

Thanh Hà gật đầu: "A tỷ, tỷ cẩn thận chút."

Thanh Liễu cười nói: "Yên tâm đi, muội cũng vậy, trong bụi cỏ nhìn rắn còn trùng, trước khi ngồi xuống phải dùng nhánh cây thăm dò trước."

Mấy tỷ đệ liền tách ra ở đây, Thanh Tùng đi hái quả dại, Thanh Hà lấy nắm cùng rau dại, Thanh Liễu thì đi nhặt củi về nhà, chuẩn bị cho mùa đông.

Cả dãy núi này nghe nói đều là đất của nhà Lâm đại thiện nhân, có điều nhà ông xưa nay hào phóng, chưa bao giờ ngăn người trong thôn lên núi hái vật dại, ngay cả trong nhà không có củi đốt, lên núi chặt hai cây, chỉ cần không quá phận cũng không ai nói gì.

Thanh Liễu không chặt nổi cây, nàng vừa đi vừa nhìn quanh bốn phía, nhặt nhạnh ít cành cây khô gom thành đống, có chút cành khô vẫn còn trên cây không rơi xuống, nàng dùng dao chặt củi chặt xuống.

Chờ lượm được một bó củi khô, dùng dây cò buộc lại để một bên, nàng lại lấy cái cào củi ra, cào lá khô trên mặt đất lại thành đống, vừa đi vừa cào, đống lá khô kia liền như quả cầu càng lăn càng lớn.

Chờ đống lá cao đến đầu gối nàng mới dừng lại, trải dây cò ra đất thành hình chữ thập, bóc lá bỏ lên trên sợi dây, sau đó lại đi cào lá khô, cứ vậy cuộn thành năm sáu quả bóng, đập lên cao cỡ nửa người. Nàng lấy hai đầu dây, cả người đè lên đống lá khô, dùng sức buộc chặt, thắt nút.

Làm xong mấy việc này nàng đã ra cả người mồ hôi, tóc ướt nhẹp dính trên gò má, gò má nóng đến đỏ bừng.

Nàng ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lát, chờ gió núi sấy khô mồ hôi mới cầm lấy đòn gánh, mỗi đầu là một bó củi, cẩn thận khênh dậy, bước nhanh đi xuống núi.

Gánh củi này chừng hai ba mươi cân áp ở trên vai nàng, nàng mặc dù cực kỳ mệt mỏi lại không dám dừng lại nghỉ chân, sợ nghỉ rồi liền không còn sức, chỉ gắng gượng một hơi, đến nơi vừa rồi cùng đệ muội tách ra mới bỏ đòn gánh xuống, đứng tại chỗ há miệng thở dốc.

Thanh Hà cùng Thanh Tùng đều nghe lời nàng, không chạy xa, vừa thấy nàng quay lại liền bước nhanh qua, Thanh Hà thì dùng ống tay áo làm quạt quạt gió cho nàng, Thanh Tùng thì tự mình chọn một quả son tra to nhất trong sọt cho nàng, xoa xoa lên vạt áo đưa cho nàng.

Thanh Hà nhìn hai bó củi to bên người nàng, lông mày xoắn lại nói: "A tỷ, sao tỷ lại nhặt nhiều vậy, đường núi này lại không dễ đi, bị ngã thì phải làm sao?"

Thanh Liễu dần ổn định hơi thở, cắn một miếng son tra, chua nàng hơi hít mắt lại, nói: "Vẫn tốt, đường núi này chúng ta đi quen, vững vàng mà. Hai đứa nhặt được bao thứ rồi?"

Thanh Tùng cướp chìa sọt cho nàng xem, nói: "Đại tỷ xem ta này, ta hái được rất nhiều hạt dẻ cùng son tra đấy."

Thanh Liễu ngó đầu qua nhìn, đúng là không ít, có gần nửa sọt, nàng sờ sờ gương mặt đỏ bừng của Thanh Tùng, cười nói: "Tiểu Tùng lợi hại hơn trước nhiều rồi, chờ về đến nhà tỷ sẽ hấp hạt dẻ cho đệ ăn."

Thanh Tùng lại lắc lắc đầu, nói: "Ta không ăn, ta muốn phơi chúng nó mang đi bán, lấy tiền mời đại phu cho cha."

Hốc mắt Thanh Liễu nóng lên, vội vàng cười che dấu nói: "Được, Tiểu Tùng trưởng thành, cha nghe được nhất định sẽ rất vui. Tiểu Hà thì sao, có hái được gì không?"

Thanh Hà lấy rổ ở bên cạnh qua cho nàng xem, trong đó tràn đầy là rau dại, cải cúc, hành núi, rau sam, gat rau dại ra, bên dưới có một ít nấm, "Dạo này không có mưa, nấm cũng không lớn nổi, chỉ hái được chút này."

Thanh Liễu gật gật đầu, nàng cảm giác đã lấy lại được sức liền đứng lên nói: "nên xuống núi rồi, hai đứa đi phía trước, ta ở phía sau, chú ý dưới chân đừng để bị ngã."

Thanh Hà nhìn đòn gánh, nói: "Muội gánh một lát cho."

Thanh Liễu đẩy nàng một cái: "Ta gánh được, đi nhanh đi."

Đến chân núi, Thanh Liễu lại nghĩ thêm một lần.

Cách đó không xa là nhà đại bá nàng, nàng thấy Vương bà đang từ trong sân nhà đại bá bước ra, nãi nãi đang cùng bà ta nói gì đó.

Nàng nhớ đến ý đồ hôm qua Vương bà đến, trái tim mạnh trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quyết Tâm

Chuyện Vương thị cùng Vương bà gặp mặt vẫn luôn đè nặng trong lòng Thanh Liễu.

Về đến nhà, Chu thị đã nấu xong nước ấm chờ bọn họ.

Thanh Liễu đặt đồng củi vào góc tường, lau mồ hôi, cùng Thanh Hà bưng nước ấm về phòng lau người.

Chu thị thì đứng trong sân xem đã vật bọn họ mang về.

Thanh Liễu đổi một bộ quần áo sạch, đang chuẩn bị mang ra sông giặt thì bị Thanh Hà đoạt trước.

Nàng liền đi vào phòng xem Lý Đại Sơn.

Lý Đại Sơn đang ngồi dựa vào đầu giường xuất thần. Chấn đấp ngang bụng, hai chân lộ ở bên ngoài, trên chân quấn một lớp băng vải dày, trong phòng tràn ngập vị thuốc.

Thanh Liễu nhẹ giọng gọi một tiếng cha, rót một chén trà bưng tới.

Lý Đại Sơn lấy lại tinh thần, nhận lấy chén trà, mặt treo nụ cười nói: "Ba đứa hôm nay lên núi hả?"

Thanh Liễu gật gật đầu, "Nhặt chút củi cùng hái chút rau dại, buổi tối làm bánh rau dại ăn."

Lý Đại Sơn nói: "Tốt, lâu rồi chưa ăn."

Thanh Liễu hỏi: "Cha, hôm nay chân còn đau không?"

Lý Đại Sơn không để ý vỗ vỗ đùi: "Sớm đã hết đau rồi, con đứa nhỏ này không tin, ngày nào cũng phải hỏi một lần."

Thanh Liễu thật sự lo lắng, nhào người qua nhìn nhìn, thấy trên băng vải không có nước mủ, cũng không có mùi khó ngửi mới thở phào nhẹ nhõm. Chính là cái thờ dài này cũng chưa dứt hẳn, đại phu nói chân cha nàng nếu muốn trị thì phải sớm làm, băng không chờ miệng vết thương khép lại, xương cốt dài tốt, khi đó phải đập vỡ xương cho nó mọc lại lần nữa."

Cửa phòng lại thêm một cái đầu ló vào, Thanh Tùng tắm rửa xong cũng tới.

Lý Đại Sơn vẫy tay với tiểu nhi tử, chờ hắn đến trước mặt, nói: "Hôm nay lên núi có gây thêm phiền cho đại tỷ không đấy?"

Thanh Tùng nghe xong liền có chút không vui, lớn tiếng nói: "Con không có thêm phiền, hôm nay con hái được rất nhiều hạt dẻ!"

Thanh Liễu vội vỗ nhẹ hấn một cái: "To tiếng như vậy làm gì, làm ta sợ hết hồn." Lại quay đầu nói với Lý Đại Sơn: "Cha, hôm nay Thanh Tùng rất ngoan, còn hái được nửa sọt sơn tra cùng hạt dẻ nữa."

Lý Đại Sơn nghe vậy sờ sờ đầu Thanh Tùng, cười nói: "Là cha hiểu lầm Thanh Tùng rồi."

Thanh Tùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Cha, sau này ngày nào con cũng lên núi hái hạt dẻ, chờ đại đường ca về nhờ huynh ấy cầm bán, bán được bạc trị bệnh cho cha, cha phải nhanh khỏe lại đây."

Lý Đại Sơn nghe vậy mũi cay cay, liên tục nói: "Tốt tốt, đứa nhỏ ngoan, Thanh Tùng trưởng thành rồi."

Cơm chiều chính là bánh rau dại, múc chút bột mì, băm nhỏ rau dại trộn chung với bột, thêm ít nước khuấy thành dạng sệt, bỏ vào nồi hấp, còn thừa tính để ngày mai làm bữa sáng.

Ăn cơm, tỷ đệ ba người vào phòng cha nướng trò chuyện với cha.

Lý Đại Sơn nhìn ba đứa con, trong lòng vừa vui vẻ lại khổ sở, đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy ông đương nhiên vui vẻ, nhưng nghĩ đến sau này chính mình không thể tiếp tục che chở cho bọn họ liền không nhịn được cảm thấy khổ sở.

Sau khi mấy đứa nhỏ ra khỏi phòng, ông thở dài một cái, nói: "Nhu nướng, chân ta cứ để vậy đi, không chữa nữa."

Chu thị lập tức phát hoảng, vội hỏi: "Sao lại không chữa nữa?"

Lý Đại Sơn lắc đầu: "Bạc có góp nữa cũng không đủ, ngược lại khổ mấy đứa nhỏ, không bằng cứ vậy đi, trả lại bạc cho mọi người, trong nhà tốt xấu cũng còn lại một ít. Bà để ý xem nếu có nhà nào tới cửa cầu hôn, lớn tuổi chút, trong nhà nghèo chút cũng không sao, thân thể khỏe mạnh cần cù là được, giúp Thanh Liễu Thanh Hà định lại. Đợi các nàng xuất giá Thanh Tùng cũng nên lớn, có thể lo việc. Chỉ là khổ bà, phải hầu hạ người bị liệt như ta cả đời."

Chu thị cầm lấy tay ông, không nói gì, bà không sợ mình khổ, chỉ sợ ông và con chịu khổ.

Ăn cơm xong không bao lâu, Vương thị nải nải của bọn họ nướng ánh trăng đến nhà, xem qua Lý Đại Sơn rồi tìm Chu thị đi ra ngoài nói chuyện.

Thanh Liễu nhìn đệ muội không chút phát giác, tìm một cớ cũng ra khỏi phòng, đứng trong bếp nghiêng tai lắng nghe.

Vương thị nói: "Chân của Đại Sơn nguoi là tính thế nào?"

Chu thị cúi đầu nhìn mặt đất, khẽ nói: "Bạc góp đến góp đi chỉ góp được một nửa, còn thừa lại 15 lượng góp thế nào cũng không đủ, ta thấy ý chủ nhà là không định chữa trị nữa. Thừa dịp bây giờ trong nhà còn chút bạc, gả Thanh Liễu Thanh Hà ra ngoài."

Vương thị nghe xong lập tức đổi sắc mặt: "Hắn bệnh hồ đồ, nguoi cũng hồ đồ hay sao? Bây giờ tình huống trong nhà như vậy ai còn nguyện ý đến cửa? Huống chi hai đứa nó mà xuất giá, Thanh Tùng lại mới lớn một nửa, trong nhà chỉ có một mình nguoi, nguoi có thể tiếp tục chống đỡ hay sao? Hơn nữa Đại Sơn không định chữa trị, nguoi cũng không định chữa trị cho hắn hay sao? Nguoi nên biết rõ, Đại Sơn năm nay vẫn chưa đến bốn mươi, chẳng lẽ nửa đời sau phải nằm liệt trên giường? Thanh Tùng một đứa bé chưa lớn, nếu không có cha hắn giúp đỡ, tình huống trong nhà lại như vậy ai còn nguyện ý gả tới, chẳng lẽ cả đời này phải ở không?"

Chu thị mắt ngập nước, "Nương, những cái đó ta đều biết, nhưng là bạc không đủ ta có thể làm sao? Chẳng lẽ phải bán hết đất đai trong nhà đi?"

Trong nhà tổng cộng chỉ hai mẫu ruộng cằn, bán không được mấy lượng bạc, hơn nữa bán đất, cuộc sống của cả nhà thật không chỗ dựa vào.

Vương thị giọng không nghe ra tâm tình nói: "Còn có Thanh Liễu cùng Thanh Hà."

Chu thị ngẩng phắt đầu lên nhìn bà.

Vương thị nói: "Hôm nay Vương bà đến tìm ta, ta thấy đề nghị của bà ta cũng được."

"Nhưng là... Bà ta muốn để Thanh Hà đi làm thiếp mà." Chu thị nói, "Làm thiếp, đời này vậy là xong rồi."

"Nếu luyện tiếc nàng, Đại Sơn cùng Thanh Tùng làm sao bây giờ?"

Chu thị môi run run: "Chủ nhà sẽ không đồng ý."

Vương thị nói: "Hắn hiện đang nằm trên giường, có thể biết bên ngoài xảy ra chuyện gì? Chỉ cần các người không nói, thời gian đến kiệu đưa qua, chờ gạo nấu thành cơm lại cho hắn biết không phải là được rồi?"

Chu thị lắc đầu, cầu khẩn nói: "Nương, cho dù đưa Thanh Hà cho nhà kia cũng mới mười lượng bạc, còn thiếu 5 lượng mà. Chúng ta đừng làm như vậy, nghĩ lại biện pháp khác được không?"

Vương thị khoát tay, nói: "Người không phải lo, hôm nay ta hỏi qua Vương bà rồi, nhà kia cũng cần mua người làm, chờ Thanh Hà qua đó lại nói với người ta để Thanh Liễu qua nhà hắn làm công mấy năm, như vậy không phải là có 5 lượng rồi sao?"

Chu thị có chút khó có thể tin nhìn bà, muốn bán một đứa cháu gái làm thiếp thì thôi, lại còn muốn bán một đứa cháu gái khác làm nô tì, lần đầu tiên bà biết, trái tim của bà bà mình hóa ra cứng như vậy.

Vương thị sao lại không biết suy nghĩ trong lòng bà, thờ dài một tiếng: "Thanh Liễu cùng Thanh Hà đều là bé ngoan, nếu không phải thật sự bắt buộc đi ta cũng luyện tiếc các nàng. Nhưng tình huống trước mắt người tự nghĩ đi, nếu luyện tiếc hai nàng, vậy Đại Sơn cùng Thanh Tùng đời này liền khổ. Huống hồ đến Hoàng gia, cuộc sống của hai người các nàng chưa hẳn đã không tốt."

Thanh Liễu hiện đều đã mười bảy, đúng là thời điểm khó nói hôn phối nhất, cao không tới, thấp không xong, không bằng đến nhà người ta làm công mấy năm, đợi hai mươi thà về, lại tìm một nam nhân tang tê gả qua, không phải vừa vặn sao? Về phần Thanh Hà, nàng tuy nói là đi làm thiếp cho người ta, nhưng kia là nhà giàu, dù là một người làm thôi cũng có mặt mũi hơn chúng ta, nếu mệnh nàng tốt, đi còn có thể hưởng phúc. Hơn nữa hai người các nàng cùng đi còn có thể chiếu ứng lẫn nhau, người cũng an tâm hơn."

Trong lòng Chu thị loạn cào cào, một câu cũng không nghe lọt, Vương thị thấy bà như vậy, nhân tiện nói: "Việc này người nghĩ đi, hai ngày sau phải trả lời người ta. Người Hoàng gia đợi không được lâu như vậy, chân Đại Sơn càng thêm không đợi được!"

Nói xong lời này liền đi thẳng.

Chu thị đứng tại chỗ, che mặt rơi nước mắt.

Thanh Liễu lặng lẽ trở về phòng ngủ, Thanh Hà Thanh Tùng đã ngủ rồi.

Trong nhà phòng ở không đủ, tỷ đệ ba người bọn họ từ nhỏ đã ngủ chung trong một căn phòng, sau này Thanh Tùng lớn liền treo một rèm vải ở giữa phòng, hắn ngủ gian ngoài, Thanh Liễu Thanh Hà ngủ bên trong.

Thanh Liễu nằm ở trên giường ngẩn người, trong đầu toàn bộ là những lời Vương thị vừa nói.

Thật ra năm nàng mười lăm tuổi đã từng cùng người định thân, vốn tính cuối năm ấy thành thân.

Trước khi xuất giá ba tháng, nàng lên núi cắt cỏ cho thỏ, không may ngã xuống núi, trán va vào một khối đá sắc bén, để lại một vết sẹo dài gần một ngón tay.

Trên trán nàng vậy còn chưa bong, người nhà họ Dương đã tới lấy lý do nàng phá tướng mạnh mẽ từ hôn. Sau lại vội vàng cưới một cô nương khác vào cửa, không đến bảy tháng sau, nàng kia sinh một bé gái đủ tháng.

Việc đã đến nước này còn gì nữa mà không hiểu? Chỉ sợ Dương Hạ đã sớm cùng nàng kia ngầm kết châu thai, nàng bị phá tướng cũng chỉ là cho bọn họ một cái cớ để từ hôn mà thôi.

Chu thị tức giận đến chảy nước mắt, nói Dương gia khinh người quá đáng.

Thanh Liễu lại lên thờ phào, theo ý nàng, lúc này từ hôn dù sao cũng hơn qua cửa mới phát hiện xấu xa trong đó, đến lúc đó thì thật là vào hổ lửa không ra được.

Chỉ là bất luận như thế nào, từ hôn đối thanh danh của nàng vẫn có ngại. Lúc ấy nàng đã mười lăm gần mười sáu, cô nương trong thôn mười bốn liền đính hôn, mười lăm tuổi thành hôn. Nàng khi đó tuổi không coi là nhỏ, lại phá tướng, từng lui thân, nhà khá hơn chút cũng không nguyện tới cửa, tới đều là chút lớn tuổi, thân thể lại có tật, cha nàng không muốn nàng chịu ủy khuất nên không đồng ý, bắt tri bất giác kéo dài đến bây giờ, hiện thời đã rất ít có người tới cửa.

Ý của Vương thị, nàng tuổi này đúng là tuổi khó làm mai nhất, không bằng lại chờ vài năm trực tiếp gả cho người góa thê, mấy năm này bán cho Hoàng gia, có thể kiếm mấy lượng bạc chữa bệnh cho cha nàng.

Nếu chỉ là một mình nàng cũng không ngại đi làm nô tì, nhưng cố tình bán mình nàng không đủ, còn muốn bán luôn muội muội.

Nàng lớn hơn Thanh Hà ba tuổi, có thể nói là nhìn nàng lớn lên, nhìn nàng từ một cục bột y y a a lớn thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều, chẳng lẽ còn muốn mắt thấy nàng thành thiếp của người khác, cả đời bị người lãng phí?

Huống hồ bỗng chốc bán hai nữ nhi, chỉ sợ cha nàng dù có chữa chân, đời này ở trước mặt người trong thôn cũng không ngẩng đầu lên được.

Thanh Liễu chợt nhớ đến chuyện sáng nay ở bên bờ sông nghe được, Lâm đại thiện nhân nguyện ý ra hai mươi lượng bạc cho con ông kết minh hôn, trong lòng dần dần có chủ ý.

Dù sao cũng là bị bán, cùng với hai tỷ muội cùng nhau chịu khổ, không bằng nghĩ cách, tốt xấu gì đẩy được muội muội ra ngoài.

Nàng đời này dù sao cũng chỉ như vậy, là làm nô tì mấy năm rồi tùy tiện gả cho người góa thê, hay là trực tiếp thủ tiết thì có gì khác nhau?

Tốt xấu gì cái đàng sau còn giữ được nàng một thân trong sạch. Sạch sẽ đến, sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hòe Hoa Bà Bà

Hôm sau, Thanh Liễu hâm nóng lại bánh rau đại hôm qua để lại, lại nấu một nồi cháo loãng coi như là bữa sáng.

Ăn cơm xong, Chu thị ở trong bếp dọn dẹp, Thanh Liễu lấy cớ tìm kim chỉ vào phòng cha nương, tìm thiếp canh (trên có ghi ngày sinh tháng đẻ) của mình giấu trong ngực, chờ giữa trưa có rảnh liền mang theo một rổ hạt dẻ hôm qua vật được ra cửa.

Hòe Hoa bà bà ở tại cuối thôn, bà cả đời cơ khổ, chưa từng gả cho người, bây giờ trên không có cha nương, dưới không có nhi nữ, thậm chí ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng không có. Lại do bà làm là nghề liên quan đến người chết nên người trong thôn có chút sợ bà, bình thường nếu không có chuyện gì thì rất ít đến cửa.

Trước kia Thanh Liễu cũng có chút sợ bà, mãi đến có một lần Hòe Hoa bà bà vấp ngã trên núi, vừa khéo bị nàng gặp được đưa bà trở về, sau này lại do lo lắng đến cửa thăm vài lần, lúc này mới chậm rãi quen thuộc.

Đi men theo đường nhỏ, trên đường không đụng tới người nào, rất nhanh liền thấy nhà của Hòe Hoa bà bà.

Thanh Liễu đứng ngoài hàng rào gọi hai tiếng, nghe được bên trong có người đáp lại mới đẩy cửa trúc ra bước vào.

Hòe Hoa bà bà từ trong nhà đi ra, bà tuổi đã gần sáu mươi, thân thể lại rất khỏe mạnh, dáng người mặc dù lộ gầy, trái lại nhìn có mấy phần mạnh mẽ.

Bà híp mắt nhìn nhìn mới giãn ra nói: "Là Thanh Liễu à."

Thanh Liễu cười đi lên bậc thang: "Là ta, bà bà mấy ngày nay như thế nào?"

Hòe Hoa bà bà dẫn nàng vào trong nhà, "Ta còn có thể thế nào, như cũ thôi. Ngươi thì sao? Ta nghe nói nhà các người..."

Thanh Liễu đặt giỏ lên bàn, đỡ bà ngồi xuống, gật gật đầu, thấp giọng nói: "Vâng, cha ta bị xe bò cán gãy chân, hiện vẫn đang nằm ở trên giường."

Hòe Hoa bà bà thở dài, "Ta cũng không hay ra cửa, hai ngày nay mới nghe được tin, nha đầu, có phải bạc không đủ không? Lão bà từ đây ngược lại có chút ít, không bằng ngươi cảm trước."

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, Hòe Hoa bà bà lè loi một mình, bạc chính là toàn bộ chỗ dựa của bà, nếu cảm khoản tiền này, chỉ sợ lòng nàng cũng không yên ổn.

"Bà bà, tiền của ngài thì ngài cứ giữ cẩn thận, trong nhà hiện đã nghĩ ra biện pháp."

Hòe Hoa bà bà nói: "Lấy tính tình của nãi nãi ngươi, chỉ sợ không phải biện pháp tốt gì."

Thanh Liễu im lặng chốc lát, nói ra ý tưởng của Vương thị.

"Aiz, nãi nãi của ngươi đó, bình thường thấy đối mấy cháu gái rất tốt, đến lúc quan trọng nhìn ra khác nhau ngay."

Lời này Thanh Liễu không tiếp lời, vẫn giữ im lặng.

Hòe Hoa bà bà lại nói: "Ý của ngươi thế nào?"

Thanh Liễu lại hỏi: "Bà bà, hôm qua ta nghe người ta nói Lâm đại thiện nhân mời bà nói cho con trai ông ấy một mối mình hôn, phải không?"

Hòe Hoa bà bà gật đầu, "Không sai, chẳng lẽ trong nhà người có ý hướng? Nhưng ta nhớ trong nhà người cũng không có tỷ muội nào chết sớm mà."

Thanh Liễu khẽ cắn môi, ngồi xồm xuống trước mặt bà, ngửa đầu nhìn bà, "Bà bà, ngài thấy ta thế nào?"

Hòe Hoa bà bà sừng sốt, lúc phản ứng kịp, tăng cao âm lượng nói: "Người nha đầu này, đừng choáng váng, đây cũng không phải chuyện tốt gì!"

Thanh Liễu kiên định nói: "Ta đã nghĩ kĩ rồi. Trong nhà hiện như vậy, nãi nãi quyết định chủ ý muốn bán ta cùng Thanh Hà, mẫu thân không dám cho cha biết, sợ kích thích ông, chỉ sợ mấy ngày nữa hai chúng ta sẽ bị người Hoàng gia mang đi. Bà bà, nói thật với ngài, ta không sợ làm nô tì, nhưng không nghĩ về sinh kế ngày sau mà tùy tiện tìm một nam nhân để gả, chỉ sợ lại gặp phải một người như Dương gia. Huống hồ thiếp há lại để làm? Thanh Hà nhỏ như vậy, nào chịu nổi chủ nhà phu nhân chà xát? Ta chỉ có một muội muội, một đệ đệ, nếu không che chở bọn họ, vậy cần tỷ tỷ như ta làm gì?"

Hòe Hoa bà bà nhìn nàng, "Vậy chính người thì sao? Người có nghĩ tới chưa, nếu cùng người kết mình hôn, đời này phải chịu ở góa."

Thanh Liễu gật đầu: "Ta cũng nghĩ đến rồi, tất cả mọi người nói Lâm gia là đại thiện nhân, nhà chúng ta cũng trồng vài mẫu của Lâm gia, đất nhà bọn họ, không chỉ giá thuê thấp hơn nhà khác một nửa, còn không cần chúng ta giao thuế ruộng. Người tốt như vậy, gia phong nhất định cũng không tệ. Nếu ta qua cửa, hẳn là sẽ không bị bắt nạt. Thủ tiết cả đời thì sao chứ? Chẳng lẽ không thủ tiết, gả cho người khác thì cuộc sống nhất định sẽ tốt hay sao? Bà bà, xin ngài giúp ta, bây giờ trong nhà thật sự không còn đường ra nào khác, hai ngày nay nãi nãi sẽ cho Hoàng gia câu trả lời thuyết phục, nếu chậm, chỉ sợ không giữ được Thanh Hà."

Hòe Hoa bà bà bình tĩnh nhìn nàng, cuối cùng thở dài một cái: "Người đứa nhỏ ngọc này, người đã quyết định dứt khoát như vậy, vậy ta sẽ xem cho người. Có đôi lời người nói đúng rồi, Lâm gia đúng là nhà trong sạch, trong nhà nhân khẩu đơn giản, Lâm phu nhân cũng cực dễ nói chuyện, nếu người gả qua sẽ không chịu khổ."

Thanh Liễu vui vẻ nói: "Cảm ơn bà bà!"

"Đừng cảm ơn quá sớm," Hòe Hoa bà bà nói: "Ta còn phải tính cho người cùng đứa bé nhà họ Lâm kia nữa, nếu không hợp vậy cũng không có biện pháp. Người đi về trước đi, lấy bát tự của người đến."

Thanh Liễu vội lấy từ trong ngực ra một tờ giấy đỏ, "Ồ đây rồi, ta đã mang tới. Xin bà bà giúp ta tính một quẻ, nếu ta cùng đại công tử bát tự không hợp thì phải là vận mệnh đã như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn."

Nàng sớm nghe người ta nói qua, kết mình hôn còn trịnh trọng hơn người bình thường thành thân, nếu hai người kết thân tương mệnh không hợp, sẽ khiến gia đình không yên. Mặc dù nàng muốn kết thân này, nhưng không nghĩ hại người Lâm gia. Nếu lát nữa quẻ tương không tốt thì nàng sẽ dẹp ý niệm này, chỉ coi như nàng cùng Thanh Hà nên có một kiếp này.

Hòe Hoa bà bà thấy nàng ngay cả cái này cũng đã chuẩn bị xong, sao có thể không biết nàng đã hạ quyết tâm, dốc hết toàn lực. Bà lắc đầu đứng lên, "Người ở đây chờ ta."

Nói xong liền tiến vào buồng trong.

Thanh Liễu biết bà muốn đi vào tính quẻ, đành hoàng tử tế chờ ở phòng ngoài, trong lòng lại căng thẳng không yên.

Khoảng thời gian chờ đợi như là đi chịu chết, đợi nghe được cửa phòng trong vang lên, nàng vội dậy nghênh đón.

Sắc mặt Hòe Hoa bà bà tái nhợt hơn vừa rồi không ít, Thanh Liễu không lập tức hỏi bà kết quả thế nào, đỡ người đến bên cạnh bàn ngồi xuống, lại rót một ly trà đưa đến bên tay bà.

Hòe Hoa bà bà uống trà, tựa lưng vào ghế ngồi, thật dài thở ra một hơi.

Thanh Liễu căng thẳng nhìn bà.

Hòe Hoa bà bà nhìn nàng một cái, lắc đầu thở dài: "Nha đầu ngọc, như nguyện của người, lát nữa ta phải đi Lâm gia một chuyến."

"Thật à?!" Thanh Liễu mừng rỡ khuôn người, "Làm phiền bà bà!"

Hòe Hoa bà bà bất đắc dĩ cười cười, "Chỉ có cô nương ngọc như người, biết rõ phải đi thủ tiết còn vui vẻ như vậy."

Thanh Liễu bỏ xuống được một mối tâm sự lớn, nụ cười trên mặt cũng buông lỏng chút, nói: "Với ta mà nói thủ tiết lại không phải chuyện cực khổ gì."

Nàng nghĩ nghĩ, có chút lo lắng lại hỏi: "Bà bà, ta cùng đại công tử bát tự thật sự hợp à?"

Nghe nàng hỏi vậy, Hòe Hoa bà bà tức giận nói: "Ta nói hợp là hợp, người một tiểu nha đầu, dám nghi ngờ ta?"

Thanh Liễu vội nói: "Ý ta không phải vậy, ta chỉ là lo lắng, nếu không quá thích hợp lại quấy rối âm hồn đại công tử không được an bình, khiến Lâm gia gia đình không yên, vậy không phải là lỗi của ta hay sao?"

Sắc mặt Hòe Hoa bà bà tốt hơn chút, nói: "Người đó, chính mình tự thân cũng khó bảo toàn, còn có thời gian đi lo cho nhà người ta?"

Thanh Liễu nói: "Nếu không liên quan đến ta, ta tự nhiên sẽ không lo lắng."

Nhưng nếu bởi nàng mà lên, trong lòng nàng làm sao có thể an?

Hòe Hoa bà bà liền lắc đầu.

Thanh Liễu lại nói chuyện với bà thêm chút lát, nghĩ đến ở nhà còn có việc phải làm lại cảm ơn bà lần nữa rồi trở về.

Sau phải làm chính là ở nhà chờ tin của bà bà.

Nàng về đến nhà, Chu thị đang ở trong phòng dệt vải, Thanh Hà ngồi ở ngưỡng cửa bên túi lưới, Thanh Tùng thì cầm búa nhỏ gõ xác ngoài cửa hạt dẻ hôm qua mang về.

Thanh Tùng vừa thấy nàng vào sân liền chào đón: "Đại tỷ, tỷ vừa đi đâu về vậy?"

Thanh Liễu sờ sờ đầu hần, treo chiếc rổ không dưới mái hiên, nói: "Ta đi xem Hòe Hoa bà bà, cho bà một rổ hạt dẻ để hái, bà bà nói nhờ ta cảm ơn đệ đây."

Thanh Tùng gỡ gỡ tóc, có chút ngượng ngùng, quay đầu lại ngồi xỏm xuống gỗ vò hạt dẻ.

Thanh Hà nói: "Thân thể bà bà dạo này thế nào?"

Thanh Liễu gật đầu: "Rất tốt." Nói nói sang vấn đề khác, "Tháng này chúng ta bên được bao nhiêu túi lưới? Chờ đại đường ca trở về đều nhờ huynh ấy cầm đổi bạc."

Thanh Hà đưa rổ cho nàng xem, nói: "Sợi sắp hết, cũng bảo huynh ấy đổi chút sợi về."

Thanh Liễu gật gật đầu, lại vào nhà xem Lý Đại Sơn.

Lý Đại Sơn nằm trên giường ngủ, Chu thị ở bên cạnh sửa sang lại sợi tơ, nhìn có mấy phần tâm thần không yên.

Thanh Liễu nhìn sắc mặt bà lại tiêu tụy hơn hôm qua mấy phần, trong lòng thờ dài. Những lời Vương thị nói hôm qua, khẳng định khiến nương nàng dày vò đến bây giờ.

Một đầu là trượng phu cùng nhi tử, một đầu là hai đứa con gái, điều này khiến bà phải lầy hay bỏ thế nào. Huống hồ lời bà bà nói bà còn không dám nói với Lý Đại Sơn, sợ ông giận quá làm ra chuyện xuất, giống như lời đêm đó nói, thà rằng chết đi.

Nhưng nếu không nói, chính bà lại vẫn không nói bà bà, chẳng lẽ thật sự phải nhìn hai đứa con gái vào hố lửa hay sao?

Chu thị chỉ nghĩ vậy thôi trái tim liền vô cùng đau đớn, hốc mắt ửng hồng, cũng rốt cục không chảy ra được nước mắt. Nước mắt bà mấy ngày nay đã chảy hết rồi.

Thanh Liễu vốn không chuẩn bị nói, muốn đợi tin từ Lâm gia rồi lại cho nương biết, nhưng bây giờ không đành lòng nhìn bà đau khổ.

Nàng nhìn Lý Đại Sơn, nhỏ giọng bảo nương nàng đi phòng bếp, không có người khác nàng liền nói ra quyết định của mình cho bà nghe.

Chu thị nghe xong lắc đầu liên tục: "Đứa nhỏ ngốc, đứa nhỏ ngốc... Sao con lại ngốc vậy chứ? Đi Lâm gia, đó là phải thủ tiết cả đời đấy!"

Thanh Liễu nhẹ giọng an ủi bà, lặp lại lời nói với Hòe Hoa bà bà một lần, cuối cùng nói: "Bà bà đã đi Lâm gia rồi, chờ người Lâm gia tới, việc này xem như là định ra. Nương, dù sao đã không thể đổi ý, không bằng chúng ta nghĩ kĩ. Chân của cha rất nhanh là có thể chữa trị, Thanh Hà cũng không cần làm thiếp cho người ta, ta đi Lâm gia ít nhất có thể áo cơm không lo, đây không phải là rất tốt sao?"

Chu thị chỉ gạt nước mắt, khóc không thành tiếng, "Đều tại ta... Đều do nương không bản sự..."

Thanh Liễu khẽ nói: "Loại chuyện này làm sao có thể trách nương, người đừng suy nghĩ nhiều. Nương, chúng ta gạt cha trước, đỡ cha biết lại khó chịu. Đợi mọi chuyện qua rồi, ngài lại từ từ nói với cha."

Chu thị nắm chặt tay nàng, nghẹn ngào nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lâm Gia Đại Trạch

Đêm nay, nhiều người trong nhà lẫn lộn khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau Vương thị đã đến, trong phòng bếp hỏi Chu thị suy nghĩ thế nào rồi.

Chu thị trong lòng khổ sở, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Thanh Liễu từ ngoài cửa đi vào, nói: "Nãi nãi, việc này để ta nói với ngài đi."

Vương thị liếc nhìn Chu thị một cái, nói: "Thanh Liễu, ngươi biết?"

Thanh Liễu gật gù đầu.

Vương thị thở dài: "Ngươi cũng đừng trách nãi nãi nhân tâm, thật sự là trong nhà không có biện pháp, nếu không làm như vậy, cha ngươi nửa đời sau chính là một người tàn phế."

Thanh Liễu nói: "Ta biết, nãi nãi cũng là vì tốt cho cha ta."

Thấy nàng nói như vậy sắc mặt Vương thị cũng đỡ hơn chút, "Vậy ngươi cùng Thanh Hà có đồng ý hay không?"

Thanh Liễu tiến lên kéo bà ngồi xuống bên bàn, lại bảo Chu thị cũng ngồi mới nói: "Nãi nãi, ta thì không sao, trái phải cũng vậy thôi, nhưng Thanh Hà tuổi còn nhỏ, đi chuyến này không biết phải chịu bao nhiêu khổ. Vừa đúng hai ngày trước ta nghe người ta nói nhà Lâm đại thiện nhân muốn bỏ ra 20 lượng để kết một mối mình hôn. Vậy nên ta liền đi tìm Hòe Hoa bà bà nhờ bà ấy giúp ta tính một què, bất tự của ta cùng Lâm gia đại công tử tương hợp, bây giờ chỉ chờ tin tức từ Lâm gia. Nếu nhà bọn họ đồng ý, chân cha có thể chữa trị. Nãi nãi, xin ngài chờ thêm chút."

Biểu cảm trên mặt Vương thị thay đổi mấy lần, cuối cùng nói: "Thanh Liễu, ngươi nghĩ kĩ chưa, đi Lâm gia đó chính là chuyện cả đời."

Thanh Liễu gật gù đầu: "Ta biết, ta đã nghĩ kĩ."

Vương thị liền không nói thêm gì nữa, sau một hồi lâu vỗ vỗ tay nàng, "Ngươi là đứa bé hiếu thuận."

Mặc dù Thanh Liễu nói với Vương thị cảm giác rất nhẹ nhàng, thật ra trong lòng cũng không nắm chắc, lòng mang lo sợ đợi đến chiều mới thấy Hòe Hoa bà bà kêu một tên nhóc choai choai đến truyền lời, bảo nàng đi tìm bà.

Thanh Liễu chạy nhanh về phòng thay một bộ quần áo sạch rồi vội vàng ra cửa.

Một đường chạy chậm đến sân nhỏ nhà Hòe Hoa bà bà, trên trán nàng đã ra một tầng mồ hôi mỏng, mặt cũng đỏ bừng.

Hòe Hoa bà bà thấy nàng, nói: "Gấp như vậy làm cái gì, ta còn có thể chạy hay sao? Chưa thấy qua cô nương nào ngốc vội chạy qua chịu tội như ngươi."

Thanh Liễu hô hấp dần đều, cười cười: "Không phải sợ ngài chờ nóng lòng hay sao? Bà bà, ý Lâm gia thế nào?"

Hòe Hoa bà bà nói: "Vừa rồi Lâm phu nhân kêu người qua truyền lời nói muốn gặp ngươi một lần."

Thanh Liễu sùng sốt: "Gặp ta?"

"Đúng, bây giờ ngươi theo ta đi một chuyến đi."

Thanh Liễu có chút hoảng hốt: "Bà bà, ta... Ta có phải nên trở về chuẩn bị chuẩn bị..."

Hòe Hoa bà bà cao thấp nhìn nàng một cái, nói: "Cứ như vậy đi, nhà bọn họ dạng gì mà chưa thấy qua? Ngươi không cần phải lo lắng, thoải mái là được."

Thanh Liễu cúi đầu nhìn bộ quần áo hơi cũ trên người mình, lại theo bản năng sờ vết sẹo trên trán, một hồi lâu mới gật đầu nói: "Được, làm phiền bà bà theo giúp ta đi một chuyến."

Sân nhỏ nhà Hòe Hoa bà bà cùng Lâm gia đại trạch đều ở dưới chân núi, có điều một cái ở đầu này, một cái ở đầu kia, hai người liền dọc theo đường nhỏ ven núi đi qua.

Lâm gia đại trạch ở trong thôn thậm chí toàn bộ trấn Thanh Bình đều vô cùng nổi danh, các thôn dân chỉ biết đại trạch đó rất lớn, lại không biết đến cùng lớn đến trình độ nào. Cho dù leo lên đỉnh núi Tiểu Diêu xem cũng thấy không rõ toàn cảnh, bởi vì đại trạch đó hơn phân nửa đều bị che lấp dưới núi rừng của núi Tiểu Diêu.

Rất xa đã có thể nhìn thấy tường lớn nhà họ Lâm, giống như một con cự long, uốn lượn chiếm cứ ở đầu đập chắn nước, đầu long cùng đuôi long đều ẩn vào rừng núi, không biết kéo dài đến nơi nào.

Thanh Liễu vừa thấy tòa nhà kia, trong lòng liền sinh mấy phần kính sợ.

Đến nơi, Hòe Hoa bà bà đi gõ cửa, Thanh Liễu cúi đầu đứng sau lưng bà.

Rất nhanh liền có một phụ nhân trung niên ra mở cửa, vừa thấy Hòe Hoa bà bà liền cười nói: "Bà bà nhanh như vậy đã tới rồi?"

Hòe Hoa bà bà gật gù đầu, quay đầu kéo Thanh Liễu nói: "Phụ nhân có nhà không?"

Phụ nhân kia nói: "Ồ trong phòng ấy, bà bà vào đi, ta đi truyền lời."

Hai người vào cửa, phụ nhân kia nhanh chóng đi ở phía trước, Thanh Liễu ngẩng đầu liếc mắt một cái, lúc vừa vào cửa chính là một tòa núi gò, vòng qua núi giả, trước mắt xuất hiện một sân trong cực lớn, hai bên hành lang gấp khúc từ cửa bên kéo dài đến sân phòng chính. Giữa sân trồng rất nhiều hoa cỏ, trước mắt đã là tháng mười, có không ít hoa ganh đua sắc đẹp.

Trừ những cái này ra, thật không có chỗ nào đặc biệt khác. Sân trước nhà họ Lâm cũng chỉ lớn hơn nhà bình thường một ít, chứ không có rường cột chạm trổ, tới tở thành đàn như trong lời của thuyết thư.

Trong lòng Thanh Liễu thoáng nhẹ nhàng thờ ra, tay chân cũng hơi buông lỏng.

Có điều, đến khi trong phòng truyền ra thanh âm nói cho nàng đi vào, trái tim nàng lại thót lên, cúi đầu buông tay đi theo phía sau Hòe Hoa bà bà, không dám nhìn quanh bốn phía.

Lâm phụ nhân Tiết thị từ khi Thanh Liễu vào cửa vẫn đag quan sát nàng.

Hôm nay Thanh Liễu mặc một chiếc áo khoác hơi cũ màu xanh, chỉnh đốn rất sạch sẽ, trên quần áo cũng không có mụn vá gì, gò áo cổ áo chỉnh chỉnh tề tề.

Tiết thị âm thầm gật đầu, lại nói: "Đứa nhỏ, cháu ngẩng đầu lên."

Thanh Liễu túm lấy góc áo, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng có vóc người tầm trung, thân cao gầy, làn da hơi đen, ngũ quan đoan chính, đáng tiếc vết sẹo trên trán làm hồng tướng mạo.

Thanh Liễu cũng cực nhanh nhìn qua Tiết thị một cái, trong lòng ngạc nhiên, do nàng nghe nói Tiết thị là người đã hơn bốn mươi tuổi, không nghĩ tới nhìn qua lại trẻ như Chu thị nương nàng, hơn nữa lại sinh ra trắng nõn phú quý, khéo miệng khê nhếch ngồi ở đằng kia cũng đã có khí phái phi phàm.

Nàng ổn định tinh thần, tiến lên đằng trước nói vạn phúc, sau khi đứng dậy ánh mắt cũng không dám nhìn chăm chăm Tiết thị, chỉ rừ mắt dừng trên chiếc bàn trà bên cạnh bà.

Hòe Hoa bà bà ngồi trên đầu bên dưới tay trái Tiết thị, thấy vậy liền nói: "Phụ nhân, cô nương này từ nhỏ đã thành thật, chưa thấy qua cảnh tượng hoành tráng, trong lòng đang căng thẳng đây."

Tiết thị cười rộ lên: "Bà bà đừng gọi ta là phụ nhân, ngại chết ta." Rồi nói với Thanh Liễu: "Bé ngoan, đến trước mặt thăm này."

Thanh Liễu liền cẩn thận tiến lên trước mấy bước.

Tiết thị cầm lấy tay nàng, nghiêng đầu quan sát tỉ mỉ, cười nói: "Ta nghe bà bà nói, cháu gọi Thanh Liễu đúng không?"

Thanh Liễu nói vâng.

Tiết thị nói: "Là một cái tên hay. Nghĩ đến cháu cũng biết hôm nay đến đây là vì chuyện gì, thăm chỉ hỏi cháu một câu, cháu là tự mình nguyện ý, hay là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ?"

Chiều hôm qua Hòe Hoa bà bà đến cửa, nói với bà rằng tìm được một cô nương bát tự cực hợp với Đại lang nhà bà, cô nương kia còn ở dương gian.

Bà nghe xong liền cảm thấy không thích hợp, mặc dù bà muốn kết thân cho Đại lang để hấn không đến mức làm một đả quỷ lẻ loi một mình, nhưng cũng không muốn lãng phí cả đời của một cô nương.

Hòe Hoa bà bà liền nói đến tình cảnh của cô nương kia, bà suy nghĩ cả một đêm vẫn cảm thấy cần phải gặp cô nương kia một lần, chính miệng hỏi một chút mới yên tâm.

Thanh Liễu gật đầu, khê nói: "Phụ nhân, ta là chính mình nguyện ý."

Tiết thị lại nói: "Tình huống trong nhà cháu ta cũng nghe bà bà nói rồi, nếu là vì bạc không ngại mượn ta dùng trước, chữa trị chân cho cha cháu. Cháu còn trẻ, không đáng giá vì vậy mà bỏ cả một đời."

Trong lòng Thanh Liễu nháy mắt có chút dao động, rất nhanh lại lắc đầu nói: "Phụ nhân, nói thật với ngài, ta là từng bị người lui thân, bây giờ tuổi lớn, lại phá tướng, rất khó lại nói nhân gia, ta không muốn cha nương cả ngày hao tổn tinh thần vì ta."

Còn có chút chuyện nàng chưa nói, bây giờ trong nhà đã thiếu họ hàng bảy tám lượng bạc, nếu lại thiếu Lâm gia 10 lượng, ngày sau vì trả tiền, chỉ sợ Vương thị sẽ lại đánh chủ ý lên nàng và Thanh Hà.

Tiết thị cũng đoán được nàng có lẽ còn ẩn tình gì nên cũng không hỏi thêm nữa.

Nói thật, bà vừa nhìn thấy Thanh Liễu liền cảm thấy thích, là một cô nương hiểu chuyện chất phác. Huống hồ bà còn mấy phần tâm tư, do trước đó Hòe Hoa bà bà đã nói, bây giờ cũng cô nương chết sớm mà bà biết không có một ai tương xứng với Đại lang nhà bà, chỉ có cô nương Thanh Liễu này là hợp với Đại lang, còn là một quẻ cực tốt, trong lòng bà mới động ý.

Đại lang đi đã có mười năm, nhưng ngay cả một giấc mộng cũng chưa từng báo cho bà, nghe người già nói, đây là do khi hắn còn trên đời chưa thành thân, trong lòng không có vương bận nên âm hồn không tìm được đường về nhà, cho nên bà mới muốn kết minh thân cho hắn.

Bây giờ đứa nhỏ Thanh Liễu này đã cùng hắn bắt tự tương hợp, nghĩ đến hắn cũng sẽ vừa lòng.

Nhiều năm như vậy, mỗi khi nửa đêm tỉnh lại nhớ đến đứa bé mất sớm kia bà liền đau lòng khó có thể đi vào giấc ngủ. Chỉ mong Đại Lang có thể biết được khổ tâm của nương hắn, tốt xấu trở về nhìn bà một cái.

Nghĩ như vậy hốc mắt Tiết thị dần đỏ lên, lấy khăn chấm chấm khóe mắt, bà lại ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Liễu, ánh mắt càng thêm từ ái: "Bé ngoan, đã như vậy về sau chúng ta chính là người một nhà. Chân của cha con con không cần lo lắng, sáng sớm ngày mai ta sẽ cho người đi Huyện mời đại phu."

Bà lại nhìn về phía Hòe Hoa bà bà, nói: "Xin bà bà giúp đỡ xem ngày tốt, đến nhà Thanh Liễu định ra chuyện của hai đứa bé."

Hòe Hoa bà bà đồng ý, Thanh Liễu vui vẻ nói: "Cám ơn thái thái!"

Tiết thị kéo nàng ngồi xuống, nhẹ vỗ vỗ tay nàng, cười nói: "Đừng kêu thái thái, nhà chúng ta không có quy định như vậy, bây giờ cháu cứ gọi ta là thăm thăm, chờ qua cửa nên đổi giọng gọi nương."

Thanh Liễu gò má đỏ ửng: "Vâng, thăm thăm."

Tiết thị giờ tay vén tóc rơi trên trán nàng đến sau tai, cẩn thận nhìn mặt nàng, nhìn đến khi Thanh Liễu cúi đầu mới lại cười nói: "Là một cô nương xinh đẹp, không nên để vết sẹo này phá tướng, đợi sau này thăm thăm mời người phối thuốc trừ sẹo, bảo quân xóa vết sẹo này đi trả lại cho cháu một gương mặt mềm mại."

Thanh Liễu cúi thấp đầu không có ý nói chuyện, Hòe Hoa bà bà nói: "Thanh Liễu có thể gặp được phu nhân cũng là phúc phận của nàng."

Tiết thị quay đầu cười nói: "Vẫn là ít nhiều có bà bà, mang đến cho ta một cô nương tốt như vậy."

Hòe Hoa bà bà chỉ lắc đầu: "Là Thanh Liễu cùng phu nhân có duyên." Lại nói: "Bà già ta đây phải về tính một quẻ, Thanh Liễu, người có muốn cùng ta về không?"

Thanh Liễu nhìn Tiết thị, định đứng dậy cáo từ.

Tiết thị vội kéo tay nàng, nói: "Bà bà, ta vừa thấy Thanh Liễu liền thích, muốn giữ nàng lại theo ta trò chuyện, lát nữa ta cho người đưa nàng về." Rồi nói với Thanh Liễu: "Bé ngoan, cháu có nguyện ý bồi thăm thăm không?"

Thanh Liễu nhìn Hòe Hoa bà bà một cái, khẽ nói: "Bà bà về một mình, ta lo lắng."

Tiết thị nói: "Không có việc gì, ta cho người tiễn bà bà." Nói xong liền hô người phụ nhân trung niên vừa rồi lại, giao đãi bà đưa Hòe Hoa bà bà về nhà, lại gói một bọc bánh hoa hồng cho bà mang đi.

Thanh Liễu thấy bà bà không có dị nghị gì liền đồng ý.

Hòe Hoa bà bà đi rồi, Tiết thị kéo Thanh Liễu đi về phía sau: "Qua đây, thăm thăm dẫn cháu đi xem sân trước đây Đại lang từng ở, sau này cháu qua cửa thì ở lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bức Tranh Vẽ Lâm Trạm

Tiết thị dẫn Thanh Liễu vòng qua mấy hành lang uốn khúc, đi đến một cái sân ở phía đông, sân kia nhìn cũng không nhỏ, ba gian nhà chính, ba gian nhà

kề, trong sân bày trí lại cực đơn giản. Trong sân dưới gốc cây son trà chỉ đặt một bộ bàn đá, hai đường lát đá chéo nhau hình chữ thập, trừ những cái này ra ngay cả một gốc hoa cũng không có.

Tiết thị hơi xuất thần đứng ở cửa ra vào, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, kéo Thanh Liễu đi vào trong sân, "Trước Đại Lang ở đây, nó xưa nay không thích hoa hoa cỏ cỏ, hồi nhỏ lại nghịch ngợm, cả khu vườn bị nó nhỏ cho không còn một ngọn cỏ, cây son trà kia là cha nó tự tay trồng mới có thể may mắn còn sống sót.

Tiết thị đứng ở giữa sân, tỉ mỉ nhìn quanh bốn phía, thờ dài: "Trong sân một bàn một ghế dựa đều là đáng về lúc Đại Lang rời đi, hồi mới bắt đầu ta cũng không dám sang đây liếc mắt một cái..." Nói xong vành mắt lại đỏ.

Thanh Liễu vô thố đứng ở bên cạnh, không biết nên an ủi bà thế nào. Nỗi đau mất con, chi sợ không phải một người ngoài nói hai ba câu là có thể an ủi.

Cũng may Tiết thị rất nhanh đã tự mình ổn định lại, xoa xoa khóe mắt lại dẫn Thanh Liễu đi vào trong nhà.

Đây là một gian nhà chính ở giữa, trong phòng bố trí đơn giản gọn gàng, Tiết thị mon trốn tùm tùm món đồ, chậm rãi ngồi xuống ghế chủ, bảo Thanh Liễu ngồi ở bên tay bà.

"Đại Lang từ nhỏ đã có chủ kiến, từ lúc ba tuổi đã tự lập, từ chủ viện chuyển đến nơi này. Khi đó nó còn nhỏ xú, ngày ngày chạy tới chạy lui trên hành lang khiến ta nhìn mà tim cũng run sợ theo, thật ra nó chưa từng ngã bất cứ một lần nào. Nhưng là Nhị Lang từ nhỏ liền thích đi theo sau lưng ca ca, lại vụng về, thường xuyên bị ngã mặt mũi bầm dập." Trên mặt Tiết thị mang theo chút hoài niệm, ánh mắt rơi ở ngoài sân, giống như có thể nhìn thấy đứa nhỏ nho nhỏ chạy như bay đó, theo sau đứa nhỏ là một tiểu đầu đinh mập mạp, nhắc chân nhỏ một đường đuổi theo, hô ca ca ca ca.

Thanh Liễu tưởng tượng thấy hình ảnh đó, khóe miệng không tự chủ hơi cong lên.

Tiết thị thấy nàng có hứng thú, cũng nguyện ý kể nhiều hơn chút, những người khác trong nhà sợ chọc bà buồn nên chưa bao giờ dám nhắc đến Đại Lang trước mặt bà. Trước mắt có một người có thể cùng bà nhớ lại, trong lòng bà cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Cháu không biết đâu, tiểu tử đó từ nhỏ chính là con khi nghịch ngợm, từ lúc biết đi liền gây sự, trong nhà ai cũng từng bị hấn trên cột qua, cha hấn tức đến treo hấn lên đánh, hấn cũng chỉ an phận được hai ngày sau lại đầu đóng đầu. Khi đó rầu chết ta rồi, giờ cứ nghịch ngợm như vậy, trưởng thành rồi thì phải làm sao? Nào biết năm hấn sáu tuổi bị sư phụ hấn mang đi tập võ, khi trở về cả người như được thay da đổi thịt, dĩ nhiên là một thiếu hiệp phóng khoáng, làm người trong nhà đều muốn rót con người. Đúng rồi, khi đó Nhị Lang còn vẽ cho đại ca hấn một bức tranh, ta lấy cho cháu xem." Tiết thị đang nói hăng say, lại đi vào phòng trong tìm bức tranh.

Một bên phòng ở là một gian thư phòng, chính giữa bày một bàn viết rộng rãi, trên bàn cắm mấy cuộn tranh, Tiết thị lấy một cuộn trong đó mở ra cho Thanh Liễu xem.

Thanh Liễu nghiêng người về phía trước, chỉ thấy trong tranh là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mặc áo gấm, cưỡi trên một con ngựa tốt chạy như bay, trên gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười tùy ý trương dương, quả thật là tiên y nô mã*, hăng hái.

(*) Tiên y nô mã: Thiếu niên mặc đẹp cưỡi tuấn mã --> hào hoa phong nhã.

Thanh Liễu trầm nghĩ trong lòng, người như vậy nếu còn sống nàng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, đáng tiếc trời cao đổ kị anh tài, ông trời lại thu hấn đi rồi.

Tiết thị nhìn bức tranh, cảm khái nói: "Đây là năm hấn mười lăm tuổi, học thành trở về, cưỡi con ngựa này chạy thẳng vào trong sân, dọa Nhị Lang sợ ngã nhào xuống đất, chính hấn còn vui sướng cười ha ha. Đó là lần cuối cùng hấn giờ trở xấu, sau này rất quy củ, nghiêm chỉnh làm một ca ca tốt yêu thương đệ đệ, cũng làm Nhị Lang không thể tin được, cho nên mới vẽ bức tranh này."

Sau Tiết thị còn đưa bức tranh khác cho Thanh Liễu xem, mỗi một bức tranh, thời gian, chuyện đã xảy ra bà đều nhớ rõ, giống như đã nhớ lại vô số lần trong lòng.

Xem xong tranh, Thanh Liễu lại cùng Tiết thị trò chuyện thêm một lát, hơn phân nửa là Tiết thị nói, nàng chỉ ngồi ở bên cạnh im lặng nghe. Mãi đến khi thấy sắc trời không còn sớm, nàng mới đưa ra muốn cáo từ.

Lâu rồi không có người cùng bà nói chuyện lâu như vậy, trong lòng Tiết thị trái lại có mấy phần không tha, đối Thanh Liễu lại càng thêm hài lòng, đưa người đến tận cửa lớn, kéo tay nàng nói: "Ngày thường nếu có rảnh thì đến trò chuyện với thăm thăm. Chân của cha cháu cháu đừng lo lắng, ngày mai sẽ có đại phu trong Huyện đến trị cho ông ấy, tất cả chi tiêu nhà cháu cũng đừng quản, giao hết cho ta. Hai nhà chúng ta sắp thành người một nhà, không cần khách khí. Cháu chỉ cần ở nhà, chờ Hòe Hoa bà bà định ngày lành, thăm thăm lập tức tìm người đến nhà cháu."

Thanh Liễu cúi đầu đồng ý, Tiết thị lại dặn dò vài câu mới để nàng đi.

Về đến nhà, do Thanh Hà Thanh Tùng không biết nàng đi đâu nên vẫn như thường ngày, nhưng là Chu thị, cả một buổi chiều đứng ngồi không yên, thấy nàng vào sân, ngay lập tức đi tới nghênh đón, kéo nàng nhìn từ trên xuống dưới.

Thanh Liễu cười nói: "Nurong, ngài làm gì vậy?"

Chu thị chần chờ nói: "Nha đầu, nhà bọn họ..."

Thanh Liễu kéo bà đi vào trong nhà, vào nhà đóng cửa mới nói: "Lâm gia đã đồng ý, ngày mai sẽ có đại phu trong Huyện đến chữa chân cho cha. Hòe Hoa bà bà đang tính, ít hôm nữa chọn được ngày, nhà bọn họ sẽ đến quyết định."

Chu thị nghe xong trong lòng vừa vui vừa buồn, ngơ ngẩn không nói ra lời.

Thanh Liễu nói khẽ: "Nương, hôm nay ta gặp Lâm phu nhân mới biết bà là người rất ôn hòa, đối ta cũng rất tốt, ngài không cần phải lo lắng đâu."

Chu thị môi run rẩy, "Nương làm sao có thể không lo lắng, biết rõ đây là chuyện quyết định cả đời của con, ta còn trơ mắt nhìn con đi..."

Thanh Liễu lập tức nói: "Nương, đây là ta tự nguyện, thủ tiết hay không thủ tiết ta không để ý. Nói thật với ngài, qua chuyện với nhà họ Dương, trong lòng ta đối lập gia đình cũng có chút sợ, sợ lại gặp một người như người trước. Bây giờ tốt rồi, ta cuối cùng không cần lo lắng."

"Đưa nhỏ ngọc..." Chu thị than nhẹ, "Thôi, nương cũng không nói mấy chuyện cho người phiền lòng nữa. Bây giờ ta chỉ lo lắng không biết nên nói chuyện này với cha người thế nào, ngày mai đại phu đến chữa việc này khẳng định không lừa được cha con."

Thanh Liễu nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta cứ nói thật đi, chờ Lâm gia đến hạ quyết định, người cả thôn khẳng định đều sẽ biết, cùng với để cha biết từ miệng người khác, còn không bằng tự chúng ta nói cho cha nghe. Có điều ngài đừng nói thẳng, trước nói tính toán của nãi nãi cho cha biết rồi lại nói chuyện của Lâm gia."

Buổi tối làm cơm khoai lang, cả nhà ăn xong, Chu thị liền trở về phòng đóng cửa.

Sau đó không lâu trong phòng truyền đến một ít động tĩnh, Thanh Liễu ngăn đón đệ muội không cho bọn họ đi vào. Lại qua lát sau, Chu thị mở cửa, hốc mắt đỏ bừng, "Nha đầu, cha con có chuyện muốn nói với con."

Thanh Liễu vào phòng, Chu thị liền đi ra ngoài. Nàng nhìn về phía đầu giường, Lý Đại Sơn ngồi đó, ánh mắt sững sờ nhìn chăm chăm nóc nhà, khóe mắt đỏ lên.

Nghe được tiếng đóng cửa, trông mắt ông chậm rãi chuyển động, nhìn Thanh Liễu, giọng hơi trầm, "Đại a đầu, là cha xin lỗi con."

Mùi Thanh Liễu hơi chua, vội vàng dùng sức chớp mắt để nén nước mắt trở về, tiến lên ngồi lên ghế nhỏ cạnh giường, ngẩng đầu cười nói: "Cha nói cái gì vậy, cha và nương sinh ta nuôi ta, đời này là ta thiếu hai người mới đúng."

Lý Đại Sơn lắc đầu: "Nếu không phải chân của ta, nãi nãi con cũng không đến mức... Nha đầu, thừa dịp bây giờ còn kịp, chúng ta đi nói với Lâm gia một tiếng, thôi, chân cha không chữa nữa, con cũng đừng đi nhà bọn họ."

Thanh Liễu vội nói: "Cha, con biết cha lo lắng sau này ta phải chịu khổ, nhưng người Lâm gia rất tốt, không có ai bắt nạt ta. Huống hồ Thanh Tùng còn nhỏ, cha cũng phải nghĩ cho nó nữa."

Lý Đại Sơn nói: "Nếu nó biết nó cũng không đồng ý cho con đi."

Thanh Liễu nói: "Nó còn nhỏ biết cái gì đâu, về sau còn cần cha tự tay dạy. Còn có Thanh Hà, nàng cũng nên nói nhân gia, nếu chân cha không chữa khỏi, sau này nàng ở nhà chồng bị bắt nạt, cha sẽ không thể ra mặt thay nàng. Cho dù vì chúng ta, cha cũng phải nhanh tốt lên mới được."

Lý Đại Sơn liền tiếp thở dài. Hai ngày trước ông mới nói với Chu thị không chữa chân nữa, nhưng là vừa quay đầu, nương ông đã gạt ông tính bán hai đứa con gái ông, đại nữ nhi bị bắt không thể không gả cho một người chết. Lúc này ông mới phát hiện nếu chân mình không được chữa khỏi, thì nhi ông không có ông bảo vệ, thật sự sẽ rơi xuống tình cảnh mặc người chém giết.

Nhưng là hi sinh đại nhi mới có thể đổi lấy an ổn cho cả nhà, đổi cho ông một đôi chân khỏe mạnh, trong lòng ông làm sao không áy náy?

Thấy Lý Đại Sơn miễn cưỡng tiếp nhận chuyện này, Thanh Liễu liền không có ý định lừa gạt đệ muội nữa, sau khi trở về phòng liền nói với hai người bọn họ.

Thanh Hà nghe xong hốc mắt đỏ lên, không thể tin được nãi nãi ngày thường đối các nàng coi như không tệ thế nhưng nhẫn tâm như vậy, lại đau lòng quyết định của A tỷ.

Thanh Tùng nghe xong thì nhảy dựng lên, nắm tay Thanh Liễu nói: "Đại tỷ tỷ đừng đi, ngày mai ta lên núi hái trái cây bán lấy tiền chữa chân cho cha, tỷ đừng đi nhà bọn họ!"

Thanh Liễu dỗ một hồi lâu mới dỗ được hẳn.

Ban đêm nằm ở trên giường, nàng mở to mắt ngẩn ngơ. Người trong nhà đều cảm thấy đến Lâm gia là để nàng đi chịu khổ. Nhưng trên thực tế, mới đầu nàng đúng là bất an, đến hôm nay đến Lâm gia một chuyến nàng mới cảm thấy cuộc sống sau này chưa hẳn không tốt.

Hôm nay mặc dù chỉ gặp một mình Lâm phu nhân, có lẽ trong những lời nàng nghe được, người Lâm gia cũng không khó ở chung. Sau khi gả qua nàng lại ở một mình một sân, chỉ cần chính nàng an phận chút, không đi gây phiền toái, phiền toái cũng không đến mức tự mình tìm đến cửa.

Chỉ là không có tượng phu mà thôi, Hòe Hoa bà bà cả đời một người không phải cũng vẫn rất tốt sao?

Nàng lại nghĩ đến bức tranh hôm nay mình nhìn thấy, thiếu niên trên đó là người anh tuấn nhất mà nàng từng thấy. Trước đây luôn nghe người khác khen Dương Hạ từng đánh thân với nàng bộ dáng tốt, Thanh Liễu cũng gặp một lần, bây giờ nghĩ lại, Dương Hạ cùng thiếu niên trên bức tranh nào chỉ là khác nhau một trời một vực.

Nàng mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc nửa tỉnh phảng phất như thấy một thiếu niên giục ngựa chạy như vậy, một đường chạy thẳng vào cửa lớn Lâm gia, dọa một thiếu niên khác ngã xuống đất. Thiếu niên trên lưng ngựa cười đến tùy ý phô trương, áo khoác đỏ tươi nay lượn sau lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đợi Gả

Ngày hôm sau liền có đại phu đến nhà bó xương kê thuốc cho Lý Đại Sơn, cả nhà vây ở một bên, người người nổi lòng phức tạp.

Đại phu đi rồi, dần dần có người đến cửa hỏi.

Mới đầu Chu thị không nói tí mị, sau này nghĩ rõ, dứt khoát nói ra.

Không bao lâu người trong thôn đều biết khuê nữ nhà Lý Đại Sơn gả cho nhà Lâm đại thiện nhân làm con dâu lớn.

Mọi người đều biết con lớn nhà Lâm đại thiện nhân đã sớm chết, Thanh Liễu cùng hắn kết chính là minh hôn, sau khi gả qua là phải thủ tiết cả đời.

Có người nói nàng hiểu thuận, cũng có người nói nàng ngốc, người hơi biết chút nội tình thì nói Vương thị người nãi nãi này thật là nhẫn tâm.

Người ngoài nói cái gì Thanh Liễu một mực không để ý, nên lên núi vẫn lên núi, nên làm việc vẫn làm việc của chính mình.

Sau hôm ấy Tiết thị lại phái người mời nàng qua nhà một lần, lần này nàng gặp được Lâm lão gia cùng Lâm Nhị Lang, cùng với thê tử của Lâm Nhị Lang và con trai của hai bọn họ.

Tuy chỉ vội vàng gặp mặt một lần, có điều thấy người Lâm gia đều là người hòa khí, trong lòng nàng lại an định hơn chút.

Sau khi Hòe Hoa bà bà tính được ngày lành, Lâm gia liền đến quyết định.

Minh hôn khác với làm mối, trao sinh lễ đính hôn coi như là xong, sinh lễ này không phải vàng thật bạc thật, cầm thú tơ lụa, mà là làm bằng giấy, đợi đến đêm thành thân sẽ đốt sinh lễ trước cửa nhà gái.

Có điều mối minh hôn của Lâm gia Đại Lang và Thanh Liễu khác với mối minh hôn bình thường, do Thanh Liễu còn sống trên đời, Lâm gia đưa sinh lễ tới, một nửa là thật một nửa là làm bằng giấy.

Sinh lễ đều đặt trong phòng chính, người thân trong nhà cũng án theo tập tục đến cửa xem lễ.

Trừ 30 lượng chữa chân cho Lý Đại Sơn, Lâm gia còn án theo quy cách đón dâu của bản địa, đưa đến một bộ đầy đủ hải vị tam sinh tứ quả*.

(*) Hải vị: Các món hải sản. Tam sinh: ba loại gia súc bò dê lợn. Tứ quả: bốn loại quả.

Sau đó mọi người lại nghị luận, đến cùng là gia đình giàu có, kết minh hôn cũng long trọng hào phóng hơn nhà khác.

Có mấy phụ nhân nhớ tới Lâm gia vốn là chuẩn bị tiêu 20 lượng kết minh hôn, bây giờ không chỉ tiêu 30 lượng, ngay cả vật khác cũng đầy đủ hết, nghĩ đến Lâm gia rất coi trọng khuê nữ này của Lý Đại Sơn, bằng không sao lại bỏ được tiêu như vậy.

Tiền bước họ hàng bạn bè, Chu thị nhìn một phòng đầy đồ, trong lòng nói không rõ là tư vị gì.

Lý Đại Sơn dựa đầu vào giường, bỗng nhiên nói: “Ngày mai bà trả bạc lại cho mấy nhà đằng trước đưa bạc đến đi, xem lại trong nhà còn bao nhiêu đều đưa hết cho Thanh Liễu mang đi.”

Trước đó vì chữa chân cho ông, huynh đệ tỷ muội của ông cùng họ hàng bên nhà Chu thị tổng cộng đưa 8 lượng bạc qua, thêm trong nhà gom góp tổng cộng 15 lượng. Chờ trả lại bạc cho mấy nhà, lại trừ chiếc vòng tay duy nhất của Chu thị hẳn là cũng còn 5 6 lượng, số bạc này là sau khi ở riêng ba năm góp được.

Người bình thường gả con gái, nếu có thể lấy ra một nửa sinh lễ nhà trai đưa tới làm đồ cưới đã xem như hào phóng, giống Lý Đại Sơn còn đưa thêm, ít lại càng ít.

Có điều một là ông vốn yêu thương con gái, thứ hai trong lòng có hổ thẹn với Thanh Liễu cho nên Chu thị nghe ông nói vậy cũng không cảm thấy kinh

ngạc, chỉ cần chờ nói: “Sau này Thanh Hà cùng Thanh Tùng...”

Lý Đại Sơn khoát tay: “Nếu bọn họ nhớ Thanh Liễu tốt thì không nên nói gì.”

Chu thị lại nói: “Chỗ nương đó có nên để bà biết hay không?”

Nói đến Vương thị trong lòng Lý Đại Sơn cũng có chút phức tạp. Ông biết nương ông làm vậy cũng là vì tốt cho ông, nhưng trong lòng lại không thể nhận cách làm của bà. Nếu là trước đây, lấy sự kính trọng của ông với Vương thị, việc này nhất định phải được sự đồng ý của bà mới được. Bây giờ, ông im lặng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Ai cũng đừng nói, việc này chỉ hai người chúng ta biết là được rồi, chờ Thanh Liễu gả ra ngoài, bà hãy lặng lẽ đưa tiền cho con bé.”

Nếu để nương ông biết, bà chắc chắn sẽ không đồng ý để Thanh Liễu mang đi số bạc kia.

Hồ Hoa bà bà định ngày vào mùng 5 tháng 10, cũng còn không đến hai tháng, thời gian có chút gấp, có điều do là mình hôn nên cũng không ai nói gì.

Mấy ngày nay Thanh Liễu không mấy khi ra cửa, chỉ ở trong phòng gấp gấp thuê đồ cưới.

Thất vãi lụa trước đó Chu thị dệt vốn định để đại đường ca các nàng mang vào trấn đổi bạc, sau này cuối cùng không đổi mà là nhờ người nhuộm thành màu thuần trắng để Thanh Liễu làm hai cái chân lam của hồi môn mang đi.

Thanh Liễu châm tuyền là Chu thị dạy, tay nghề nàng cũng chỉ bình thường như cô nương nhà nông khác, bình thường có thể làm quần áo giày cho nhà mình mặc, nếu muốn thuê được như trong trang, thuê đủ các loại hình thức thì nàng không biết. Cũng may nàng kết chính là mình hôn, không cần thuê các loại hoa văn như tịnh để uyên ương lên mặt chân gối.

Hôm đó chỉ trong nhà hết rồi, lại không đợi được đại đường ca trở về, nàng nghỉ nghĩ, còn có mấy việc vặt vãnh cũng phải lên trấn trên, nhờ người quá mức phiền toái, dứt khoát tự mình đi lên trấn một chuyến.

Từ thôn đến trấn Thanh Bình cần một giờ, thời điểm nông nhân có người dùng xe bò kiếm khách, một chuyến hai văn tiền, nửa canh giờ có thể đến trấn trên.

Thanh Liễu sờ sờ túi tiền, quyết tâm giảm đi số tiền đó để mua hai khối đường cho Thanh Tùng.

Một đường vội vã vào trong trấn, nàng đến tú trang trước, bán túi lưới trong thời gian này nàng và Thanh Hà cùng bận.

Bình thường một cái túi lưới 2 văn tiền, hơn nữa người bình thường phần lớn đều biết bận, chủ quán thường không đồng ý thu nhiều. Nàng cùng Thanh Hà liền suy nghĩ, mất rất nhiều thời gian nghiên cứu ra một số hình dáng khác, có hình ngọc thiên, hình thêm thử, còn có hình con dơi, mặc dù quá trình bận phức tạp hơn chút, cũng càng tốn thời gian, nhưng một cái túi lưới thường thường có thể bán được bốn năm văn. Có đôi khi ra nhiều kiểu mới chủ quán còn nguyện ý cho nhiều hơn chút, hai người các nàng bởi vậy càng thêm vui vẻ nghĩ ra kiểu dáng mới.

Nửa tháng này không phải ra đồng, hai người lợi dụng thời gian rảnh rỗi tổng cộng bận được hơn năm mươi cái túi lưới, được hơn hai trăm văn, trừ tiền mua dây, không sai biệt lắm thu được một trăm năm mươi văn.

Thanh Liễu cẩn thận cắt kỹ túi tiền, cẩn thận gói lại đi đến tiệm hoa quả khô, trong gói là son tra cùng hạt dẻ mấy ngày nay Thanh Tùng hái, Chu thị đều giúp hấn phơi khô.

Một cân son tra khô 8 đồng tiền, chỗ nàng chưa đủ 20 cân được 80 văn. Hạt dẻ càng rẻ hơn, một cân chỉ được 3 đồng tiền, Thanh Tùng hái được hơn 10 cân, được bốn mươi văn.

Thanh Liễu đếm đồng tiền, thầm nghĩ Thanh Tùng nhìn đến số tiền này nhất định là vui lắm đây.

Sau khi đổi tất cả những thứ mang tới thành đồng tiền nàng liền đi mua ngay chút dây bận, lại mua mấy loại chỉ màu để nhuộm.

Trước khi ra cửa Chu thị giao đãi nàng mua một cân muối về, sau khi mua xong nàng lại mua cho Thanh Tùng mấy khối đường mạch nha. Lúc đi trên đường nhìn thấy một người bán hàng rong nàng liền đến gần, cô kẻ mặc cả một hồi, tiêu 15 văn mua cho Thanh Hà một đóa quỳn hoa màu hồng.

Cắt vật mua được vào gói, nàng không lại đi nữa mà bước nhanh về nhà.

Còn chưa đến nhà Thanh Tùng đã nhảy ra đón, nhận lấy cái gói trên lưng nàng.

Thanh Liễu ôm lấy bà vai hấn đi vào nhà, trên mặt do đi nhanh mà nóng đỏ lên.

Thanh Tùng gầy gầy đồ trong gói nhìn xuống dưới, vui mừng reo lên nói: “Đại tỷ, hạt dẻ của ta bán hết rồi hả?”

Thanh Liễu cười nói: “Bán hết rồi, tổng cộng được năm mươi hai đồng tiền, lát nữa đưa tiền cho nương để nương cảm giúp đệ được không?”

Thanh Tùng liên tục gật đầu, “Được, ngày mai ta lại lên núi.”

Thanh Liễu liền nói: “Giờ trên núi trái cây rừng đều sắp bị người hái hết rồi, mà dù có cũng là trên ngọn cây mọi người không hái được, đệ đừng đi nữa.

Chân của cha sắp khỏi rồi, nhà chúng ta hiện không thiếu bạc, đừng để mình bị ngã.”

Thanh Tùng cúi thấp đầu không nói chuyện, trước đây hắn là tiểu nhi tử, cha nương cùng các tỷ tỷ khó tránh khỏi càng thêm thương hắn khiến tì khí hắn lớn hơn đứa nhỏ bình thường khác, cũng không hiểu chuyện bằng người ta.

Lần này trong nhà gặp biến cố, nước mắt của nương, ánh mắt lạnh nhạt của người ngoài làm hắn bỗng chốc hiểu chuyện rất nhiều.

Đạo này hắn luôn nghe nói đại tỷ hắn là bị cha nương bán đến Lâm gia, cho nên cha mới có tiền chữa bệnh. Hắn vô pháp phản bác bọn họ, trong lòng lại hạ quyết tâm nhất định phải kiếm được thật nhiều bạc, tương lai còn dài chuộc đại tỷ về.

Thời gian thoáng cái đã qua, Lý Đại Sơn nằm trên giường hơn một tháng, trong thời gian đó đại phu đến thăm hai lần, nói ông khôi phục không tệ, rất nhanh là có thể xuống giường đi lại.

Chu thị nghe xong vừa khóc vừa cười.

Đến tháng mười hai, trên trời dần có tuyết rơi.

Huyện Bình Dương nằm ở phía nam, ít khi thấy được tuyết rơi, Thanh Liễu lớn như vậy cũng chỉ thấy qua hai lần, Thanh Tùng còn là lần đầu tiên thấy, sáng sớm dậy hoan hô không thôi, mặt cũng không rửa đã chạy ra ngoài.

Thanh Liễu đứng dưới mái hiên nhìn hắn lăn lộn trên tuyết không khỏi bật cười.

Nàng theo bản năng nhìn về phía núi Tiểu Diêu, từ sau khi đính thân, nàng không tự chủ được có thói quen này.

Lâm gia đại trạch địa thế khá cao, từ chỗ nàng nhìn sang chỉ có thể nhìn thấy tường rào cao ngất, trong tường vây lộ ra mấy nóc nhà, trên mái ngói là một lớp tuyết mỏng, trắng càng trắng, đen càng đen.

Chu thị từ trong phòng đi ra, theo tầm mắt nàng nhìn qua, trong lòng lại thêm đau xót.

Thanh Liễu lấy lại tinh thần, kéo tay nàng đi đến phòng bếp, cười nói: “Vừa rồi Tiểu Tùng lăn lộn trên đất nhìn y như một con chuột béo ụt ịt vậy.”

Chu thị nghe vậy cũng khẽ cười, nhưng u sầu trên mặt không tán đi.

Hôm nay đã là đầu tháng ba, buổi tối ngày mốt kiểu nhà Lâm gia sẽ đến khiêng nữ nhi của bà đi, từ nay về sau nàng sẽ sống hết đời với một bài vị.

Thanh Liễu nhóm lửa, quăng một củ khoai lang vào trong bếp. Nàng nhớ hồi nhỏ có lần tuyết rơi, đại đường ca liền nướng mấy củ khoai lang cho bọn họ ăn. Mấy đứa nhỏ ngồi dưới mái hiên, một bên ăn khoai lang nóng, một bên vẽ mặt mới lạ nhìn tuyết.

Chu thị đóng gạo vào nồi, trên kệ trúc bày mấy củ khoai lang đã được rửa sạch, bốn năm cái bánh bột ngô.

Hai mẫu nữ song song ngồi bên cạnh lò xem lửa, Chu thị nhớ lại hơn mười năm trước khi bà xuất giá, mẫu thân lần lượt dặn dò.

Trước mắt con gái bà chuẩn bị xuất giá, trong lòng bà mặc dù mọi cách không đành lòng nhưng cũng không như nương bà, nói với nữ nhi sau này ở nhà chồng phải xử sự thế nào, phải phụng dưỡng công công bà bà thế nào, bị ủy khuất thì nên làm sao, giữa chị em dâu tránh gặp phải xung đột thế nào.

Nhưng mà quan trọng nhất, làm thế nào cùng trượng phu bồi dưỡng tình cảm, đem tâm hồn nên làm cái gì, phải sớm thêm người cho nhà chồng, những lời này bà không cách nào nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thành Thân

Một tiếng kèn uyển chuyển thê lương xé tan màn đêm, trên đường nhỏ đá vụn quanh co, một chiếc kiệu nhỏ lác lác đi về phía núi Tiểu Diêu xa xa, trước cửa kiệu là hai chiếc đèn lồng giấy màu trắng lúc sáng lúc tối đóng đưa trong gió.

Bóng đêm dày đặc, các thôn dân sớm ngủ say, lúc này không ít người bị tiếng kèn như bi như hi này đánh thức.

"Chủ nhà, bên ngoài là tiếng gì vậy?"

Nam nhân kia cẩn thận nghe ngóng một lát, nói: "Nghe phương hướng này hẳn là khuê nữ nhà Lý Đại Sơn xuất giá."

"Làm sao có thể nửa đêm... A, là gả cho Lâm gia kia?"

"Đúng thế."

"Aiz, đáng thương khuê nữ kia, năm nay mới mười bảy tuổi phải không? Kết hôn thì phải thủ tiết cả đời. Cũng là nhà hán năm hạn không thuận nên có một kiếp này, nếu nàng không gả, nàng cùng muội muội nàng đều sẽ bị bán. Ta thấy khuê nữ kia tự mình có chủ ý, chạy đến làm con dâu lớn cho nhà Lâm đại thiện nhân, tốt xấu gì bảo vệ được muội muội nàng."

Nam nhân kia xoay người lại, đầu vùi vào trong chăn, mơ hồ nói: "Đừng quan tâm chuyện nhà người ta, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải lên núi xem xem."

Thanh Liễu đội khăn voan, ngồi ở trong kiệu, thân mình đông đưa theo bước chân cao thấp của kiệu phu.

Gió đêm xen lẫn bông tuyết, bất chợt theo khe hở rèm vải vay vào, rơi xuống tay nàng lạnh lẽo.

Lúc ra cửa cha ai thán, nước mắt của nương, đệ muội không tha còn ở trước mắt, nàng hít một hơi thật sâu, dần cảm xúc này xuống đáy lòng.

Lâm gia đại trạch tối nay đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng màu trắng như tuyết rơi treo đầy một tòa nhà.

Kiệu hoa dừng ngoài cổng chính, hi nương thân thể cường tráng đi qua mời Thanh Liễu xuống kiệu, cũng cổng nàng một đường đến sân nhỏ phía đông.

Trong sân phòng chính được khóa lại, trong đông sương phòng đốt đèn trắng, trong phòng lạnh lẽo, không có chút hơi người.

Thanh Liễu dưới nhắc nhở của hi nương thay một bộ đồ tang, đi theo hi nương đến sân trước.

Tất cả mọi người của Lâm gia đều ngồi trong phòng ở sân trước, trong sảnh bố trí không có gì khác với hi đường bình thường, chỉ là đổi lụa đỏ thành lụa trắng, có một tiểu tử choai choai ôm bài vị đứng ở một bên.

Thanh Liễu cúi đầu, bái đường dựa theo chỉ thị của hi nương, xong lại bị đưa về sân ở phía đông. Tám bài vị kia cũng được đưa đến, trưng bày trên chiếc bàn đặt cổng phẩm trong phòng, trên vách tường sau chiếc bàn treo một bức tranh, đúng là bức tranh ngày ấy Thanh Liễu đã xem.

Hi nương cùng người ngoài đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình nàng.

Nàng ổn định tinh thần, đứng dậy thấp cho người trên bài vị kia ba nén hương.

Trong lòng nàng thật ra có chút sợ hãi, nhưng trước đó Hòe Hoa bà bà đã nói với nàng, tối nay cái bài vị này phải đặt trong sân phòng, đợi ngày mai kết thúc buổi lễ mới có thể rời vào từ đường.

Đây cũng là tập tục của bản xứ, nam nữ chưa hôn mà chết, bất luận bao tuổi đều không thể được coi là đã lớn, sau khi chết bài vị cũng không có tư cách tiến vào nhà thờ tổ tiên. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân Lâm gia đại công tử qua nhiều năm như vậy cũng không trở về báo mộng.

Thanh Liễu nhìn hương trong lư hương, lui lại một bước, ngẩng đầu nhìn người trong bức tranh.

Trong tranh thiếu niên kia mặc áo choàng màu đỏ tươi, dưới sự phụ trợ của tuyết trắng càng thêm đỏ như muốn nhỏ máu.

Thanh Liễu dám nhìn chăm chú vào mặt hắn, chỉ nhanh chóng liếc mắt một cái, nụ cười tùy ý phô trương đó lại như in ở trong đầu.

Nàng nhịn không được thở dài lần nữa, người như vậy nhưng lại anh niên chết sớm.

Nàng lại lui lại một bước, bái tam bái, trong lòng nói: Đại công tử, chỉ mong huynh nhìn thấy nỗi khổ tâm của thái thái, nếu biết hãy trở về thăm bà một lần.

Bái xong nàng liền lui đến bên giường, mặc quần áo tang ngồi đến bình minh.

Do là vào đông, trong thôn gà đã gáy mấy lần như trời vẫn tối tối mờ mờ.

Thanh Liễu luôn để ý động tĩnh ở các nơi, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân dừng bên cạnh cửa, nghĩ nghĩ, khẽ hỏi: "Là ai ở bên ngoài vậy?"

Bên ngoài truyền đến tiếng của một phụ nhân: "Đại nãi nãi dậy chưa ạ?"

Thanh Liễu sững sốt một hồi lâu mới hiểu ra là đang gọi mình, vội vàng đứng lên hơi sửa sang lại vạt áo, bước nhanh ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một phụ nhân sắp ba mươi, quần áo gọn gàng sạch sẽ, thấy Thanh Liễu thuần thực khẽ cúi người, cười nói: "Trong phòng bếp đã nấu xong nước ấm, đại nãi nãi đã dậy, ta đi lấy nước cho ngài rửa mặt."

Thanh Liễu nghe bà xưng hô như vậy cảm thấy là lạ, nhưng không rõ quy củ trong nhà thế nào nên không dám bảo bà sửa miệng, chỉ hơi phúc thân (khụy chân), nói: "Làm phiền tiểu tử đi một chuyến."

Phụ nhân kia cười ha hả bước đi, Thanh Liễu quay lại trong phòng, nến cháy đã sắp hết, sáp nến chảy đầy một bàn.

Nàng ngồi đến trước gương trang điểm, tự nay chải cho mình búi tóc phụ nhân, trên búi tóc cài một chiếc trâm bạc có đóa hoa bạch lan, đây là một trong những sinh lễ lúc trước Lâm gia đưa tới. Trừ sinh lễ để nàng mang hết đi, tối hôm qua trước khi ra cửa nương nàng còn đóng mấy cái hồng bao để nàng mang theo, dùng khi kính trà cùng với khi tiểu bồi hành lễ với nàng. Chỉ là trong lòng nàng hoang mang, tình huống của nàng như vậy, hôm nay cần kính trà sao?

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lại Mặt

Không quá bao lâu, Lâm lão gia đi ra ngoài lại trở về, mời tới một vị âm dương tiên sinh, ở trong sân bày một bàn thờ, làm một lễ cúng nhỏ, chính thức mời bài vị của Lâm gia Đại Lang vào từ đường, người trong nhà lần lượt lên thắp hương cho hần.

Tiết thị vui buồn đan xen, lại lau nước mắt một hồi.

Bàn bày cúng phẩm trong phòng Thanh Liễu không có cho xuống, bên trên đặt một lư hương, bức tranh trên tường vẫn treo ở đó. Đợi những thứ không dùng đến nữa đều được mang xuống, lúc này nàng mới có tâm tư đánh giá căn phòng này.

Phòng ngủ của nàng được xây ở sương phòng đông viện, là gian ở giữa, nhìn như nhỏ cũng cũng gấp đôi căn nhà của nhà nương nàng. Vừa vào cửa là có thể thấy một tấm bình phong cao cỡ một người, ngăn cách phòng ở thành hai gian trong ngoài.

Gian ngoài sát bình phong đặt một chiếc bàn nhỏ, hai chiếc ghế bành, gần cửa sổ đặt một cái giường. Vòng qua bình phong đi vào gian trong, ở giữa là một bàn tròn khắc hoa, trên đất bày mấy chiếc ghế tròn, dựa vào tường phía tây là một chiếc tủ treo quần áo lớn, còn cao hơn cả người nàng. Bên cạnh tủ quần áo còn hai miệng rương, bàn đặt cúng phẩm ở ngay đối diện tủ quần áo, chỗ sâu nhất trong phòng đặt một chiếc giường, đối diện giường là một bộ bàn trang điểm, trên bàn đồ trang điểm hay hộp nữ trang đều đủ cả.

Thanh Liễu càng nhìn càng cảm giác mắt mình sắp không đủ dùng. Hướng chỉ gian phòng này mới chỉ là một gian phòng bình thường trong đông viện, mà cả tòa đông viện lại chỉ là một tòa nhà bình thường Lâm gia đại trạch. Nàng không khỏi nghĩ, hóa ra đây chính là gia đình giàu có sao? Khó trách luôn có người nói, gia đình giàu có nhỏ một sợi lông cũng to hơn thất lưng người bình thường.

Nàng đứng trong nhà ngăn người một hồi, Hứa tẩu tử ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi nàng: "Đại nãi nãi, trong phòng phụ nhân chuẩn bị bày cơm, chúng ta đi qua ngay luôn chứ?"

Thanh Liễu sững sờ đứng lên đi ra ngoài, trong lòng lại kỳ quái, tại sao lại bày cơm, buổi sáng không phải đã ăn rồi sao?

Lúc gần đến sân chính nàng mới nhớ, trước kia nãi nãi từng nói qua, nhà giàu không giống nhà nghèo bọn họ, một ngày phải ăn ba bữa.

Lúc nàng đến Tiết thị đã ngồi bên bàn ăn, nhưng không thấy người khác.

Tiết thị tiếp đón nàng ngồi xuống: "Vừa rồi làm lễ cúng Đại Lang xong Nhị Lang đã cùng Cẩm nương về nhà mẹ đẻ, cha con cũng vào Huyện rồi, giữa trưa chỉ có hai chúng ta, cũng để con thoải mái."

Trên bàn thức ăn còn nhiều hơn bữa sáng, chính là từng món ăn đều được làm tinh xảo khéo léo, phân lượng không nhiều lắm, hai người phụ nhân như bọn họ cũng ăn hết.

Trong đó có một đĩa gạo nếp ngó sen hoa quê, thơm ngọt mềm dẻo, Thanh Liễu không tự chủ được ăn thêm hai miếng.

Tiết thị thấy ăn nhiều hơn buổi sáng, gật đầu cười nói: "Về sau muốn ăn cái gì thì nói với Hứa đại tẩu trước một ngày, nàng sẽ giao đãi phòng bếp đi làm. Nhà chúng ta ít người, sợ lãng phí nên đồ ăn đều là định lượng, nếu con chưa ăn no thì cứ bảo nàng đi phòng bếp lấy điểm tâm, chỉ là không thể tham ăn ăn nhiều, ngược lại lỡ bữa ăn chính."

Thanh Liễu nhanh chóng nói vâng.

Sau khi ăn xong, Tiêu thị bảo nàng cùng đi bộ tiêu thực, lại nhất nhất kể chuyện trong nhà cho nàng nghe: "Nhà chúng ta hàng tháng đều có bạc tháng, con và Cẩm nương giống nhau, một tháng là 2 lạng bạc, là cho con ra cửa làm tiền tiêu vặt, ở nhà tất cả chi phí không tính chung vào đó. Nếu con muốn mua gì thì đừng nín, bảo Hứa tẩu tử đến chỗ quản sự nói một tiếng, tự nhiên sẽ có người đi mua cho con, bạc tính hết vào của chung. Ngoài ra mỗi quý làm hai bộ đồ mới, đến lúc đó thợ may đến nhà, mọi người thống nhất làm, nếu con thích hình thức nào cứ nói với họ. Quần áo mùa đông đã làm rồi, do khi đó con còn chưa gả, ta cũng đã bảo người ta chiếu theo vóc người Cẩm nương làm hai bộ, thân hình của hai người các con không khác nhau lắm, lát nữa con lấy về thử một lần, nếu có chỗ nào không vừa thì để các nàng mang về sửa."

Sau đó lại nói đến son phấn, trâm cài vòng tay, tơ lụa v.v phân lệ của mỗi người, mãi đến khi Thanh Liễu về đến phòng rồi vẫn cảm thấy đầu choáng váng.

Sau khi trở về phòng không bao lâu, Hứa tẩu từ bụng khay tiến vào, bên trên là tiền tiêu tháng này cũng những thứ vừa rồi Tiết thị nói, trên đó có đầy đủ tất cả.

Thanh Liễu tiến bước Hứa tẩu từ, chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, cầm một chiếc vòng tay phi thúy lên đeo lên tay, phát ra một tiếng vang nhỏ nàng lập tức phát hoảng, vội giơ tay lên nhìn kỹ, thấy không có tổn hại gì mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng không dám lại đeo, dè dặt cởi ra đặt lên bàn.

Lại nghĩ tới hồng bao buổi sáng Lâm lão gia cho nàng, vội lấy ra khỏi tay áo, mở ra nhìn, bên trong là một tấm ngân phiếu, Thanh Liễu không biết chữ, cũng chưa từng thấy qua ngân phiếu nên không biết bên trên là bao nhiêu bạc, cầm quan sát một hồi cũng đặt lên bàn.

Nàng nhìn vật phẩm bày la liệt trên bàn, trước hôm nay nàng chưa từng nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy, chứ đừng nói là có được.

Nhưng trong lòng nàng cũng không có bao nhiêu vui sướng, nàng cảm giác như mình đang đi trên đám mây, theo lý thuyết nên vui vẻ, nhưng nàng lại tuyệt không kiên định.

Rõ ràng chẳng hề làm gì lại được nhiều đồ như vậy, trong lòng nàng cảm thấy có chút không yên.

Nàng ngồi bên bàn suy nghĩ hồi lâu, đứng dậy cất kỹ vòng tay phi thúy cùng ngân phiếu, khóa ở tầng dưới cùng của tủ quần áo, sau lại thu hết những đồ Hứa tẩu từ mang đến cất đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sợ Tiết thị lo lắng, quần áo giày đưa tới nhất định phải mặc, nhưng số bạc kia nàng quyết tâm không lấy ra dùng. Như thế nàng mới cảm thấy yên định hơn.

Buổi tối trên bàn cơm chỉ có Tiết thị, Lâm lão gia cùng Thanh Liễu, cả nhà Lâm Hồng phải ở nhà nhạc phụ hẳn hai ngày.

Ăn cơm xong Thanh Liễu cùng Tiết thị nói chuyện một lát rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Hứa tẩu từ bụng nước ảm tối, nàng rửa mặt xong, thắp hương cho Lâm Đại Lang rồi nằm xuống. Do tối qua một đêm không ngủ, buổi chiều lại không được nghỉ ngơi thật tốt, lúc này tuy là ở địa phương xa lạ nàng cũng rất nhanh ngủ say.

Trong sân chính đèn vẫn sáng, Tiết thị soi gương gỡ trâm cài, Lâm lão gia treo áo khoác lên giá áo, đi tới tuần thực giúp bà lấy hoa cài trên đầu xuống, đánh tan tóc.

Tiết thị cảm lược chải tóc.

Lâm lão gia đứng ở một bên nhìn bà, bỗng nhiên nói: "Trạm nhi tức phụ thế nào?"

Tiết thị nghiêng đầu nhìn ông, khóe miệng khẽ nhếch. "Là đứa bé ngoan, Hứa thị nói sáng nay nàng đến kính trà cũng không quên dâng hương cho Đại Lang, có thể thấy được nàng là thành tâm. Tính tình cũng nhu thuận, nghe ta lời nhai lắm nhảm cả đồng cũng không thấy nàng không kiên nhẫn. Chỉ là có chút câu nệ, giữa trưa cùng ta ăn cơm ăn được không ít, buổi tối ông vừa về nàng liền không dám đưa đũa, có thể thấy được khuôn mặt đầu gối này của ông dọa đến con dâu rồi."

Trong mắt Lâm lão gia có mấy phần bất đắc dĩ, mấy phần dung túng, "Nếu bà thích, để nàng thường đến cùng bà."

Tiết thị nói: "Chuyện này còn cần ông nói sao, ta thật vất vả mới có một người nguyện ý bồi ta nói chuyện, chỉ cần ông đừng thường dọa đến con dâu là được rồi."

Đào mắt chính là ngày Thanh Liễu lại mặt, buổi sáng ăn cơm xong Tiết thị kêu nàng đến bên cạnh, từ trên xuống dưới đánh giá nàng một lần, gật đầu nói: "Ta đã cho người chuẩn bị xe, lát nữa đưa con trở về, đáp lễ cũng đã báo Hứa tẩu từ đưa đến phòng con, con xem còn thiếu cái gì."

Thanh Liễu nói: "Nương, chỉ một đoạn đường ngắn con đi mấy bước là được, làm gì phiền toái."

Tiết thị khẽ cười nói: "Không giống nhau, đứa nhỏ ngốc, hôm nay nghe ta để xe ngựa đưa con đến cửa nhà, sau này con về nhà, muốn đi thì đi, muốn ngồi xe thì ngồi xe."

Thanh Liễu nghe bà nói như vậy bao nhiêu cũng biết ý của bà liền không từ chối nữa.

Tiết thị chuẩn bị hai con gà trống, hai mươi cân thịt heo, hai mươi trứng gà, hai mươi cân gạo trắng làm lễ, phong phú hơn nhà bình thường rất nhiều, nhưng cũng không quá mức, không đến mức làm người ta cảm thấy chói mắt.

Thanh Liễu trở về phòng nhìn qua, lại đến cảm ơn bà mới dưới sự giúp đỡ của Hứa tẩu từ mang theo giò ra cửa.

Xe ngựa đã đỗ ngoài cổng chính, Thanh Liễu dẫm lên băng ghế cẩn thận chui vào trong xe. Xe lăn trên đường đá lệt xẹp lẹp xẹp, nàng nhớ tới đã mấy ngày không nhìn thấy người nhà, trong lòng cũng có chút nhảy nhót.

Tối hôm qua Thanh Tùng nghe nương nói hôm nay đại tỷ sẽ về, vì thế sáng sớm đã ngồi ở cửa chờ, vẫn luôn nhìn về phía núi Tiểu Diêu, cổ cũng sắp dài.

Hắn thấy một chiếc xe ngựa chạy qua, điểm mõ nhìn hai lần, quay đầu lại tiếp tục nhìn chằm chằm đường đến.

Thẳng đến khi xe ngựa dừng lại ở cửa nhà hắn, Thanh Liễu vén màn lên gọi hắn hắn mới sững sờ đứng lên, ngăn ngừa, bỗng chốc nhào qua hét lên: "Đại tỷ! Đại tỷ! Tỷ đã trở lại! Nương -- Đại tỷ đã trở lại!"

Thanh Liễu cười sò sò đầu hắn, xuống xe ngựa, dúi đồ vật trên xe ngựa xuống, mời người đánh xe về trước, trước bữa cơm tối lại đến đón nàng.

Phòng trong Chu thị cùng Thanh Hà nghe thấy tiếng, tất cả đều chạy ra.

Thanh Liễu tới nghênh tiếp, "Nương, ta đã trở về."

Chu thị kéo tay nàng nhìn từ trên xuống dưới một lượt, hốc mắt đỏ ửng nói: "Tốt, tốt..."

Hôm nay Thanh Liễu mặc bộ quần áo khoác gấm màu xanh ngọc, đúng là bộ quần áo mùa đông hôm kia mới lấy đến, mặc vào rất vừa người, phần eo hơi bó lại, làm nàng thân hình vốn trung đẳng cũng hiện ra mấy phần thon dài. Trên đầu vẫn là búi tóc phụ nhân trung quy trung củ, chính là chải tóc mái che khuất vết sẹo trên trán, gương mặt so lúc trước thêm mấy phần nhan sắc. Trên búi tóc đeo một cây trâm bạc hình hoa ngọc lan, một cái trâm hoa mai, dưới lỗ tai đeo hai đóa đinh hương bằng bạc, theo động tác của nàng hơi rung nhẹ, cực chọc mắt người.

Thanh Hà cũng kích động đến nhìn chằm chằm vào đại tỷ mình, một hồi lâu mới nói: "Nương, để đại tỷ vào nhà trước đã."

"Đúng đúng." Chu thị vội lau khóe mắt, ôm lấy Thanh Liễu đi vào trong nhà, "Cha con đã nhắc đến rất nhiều lần, Tiểu Tùng thì sáng sớm đã chờ ngoài cửa, cuối cùng cũng trông được con trở lại."

Thanh Hà Thanh Tùng xách theo đáp lễ đi ở phía sau.

Thanh Liễu trước đi vào phòng nhìn Lý Đại Sơn, hỏi tình huống hai chân của ông.

Lý Đại Sơn từ lúc Thanh Liễu gả cho nhà Lâm đại thiện nhân làm con dâu lớn trong lòng vẫn có chút lo lắng tự trách, nàng gả đi mấy ngày nay lúc nào cũng quan tâm, bây giờ nữ nhi đã trở lại nhưng không muốn để nàng biết tâm tư mình miễn nàng lại lo lắng, chỉ cười nói: "Đã tốt hơn nhiều, hôm qua nương con đã đỡ ta xuống đất đi mấy vòng, cũng không đau."

Thanh Liễu vui vẻ nói: "Vậy thì tốt, nghĩ đến chờ qua năm là có thể khỏi hẳn rồi."

Chu thị nói: "Tỷ đệ mấy đứa ở đây nói chuyện với cha con đi, nương đi làm cơm cho đại tỷ con."

Thanh Liễu giữ tay bà lại: "Nương, ta về nhà mình làm cơm cái gì chứ, ngại chó gáp."

Chu thị không nghe nàng, trực tiếp đi ra ngoài, "Đây là quy củ, không thể sửa bậy."

Thanh Liễu không có biện pháp, chỉ phải để cho bà đi. Nàng cùng Lý Đại Sơn nói thêm mấy câu cũng đi phòng bếp.

Chu thị đang ngồi dưới bếp lau nước mắt, thấy nàng bước vào vội dùng tay áo lung tung xoa xoa, cười nói: "Còn chưa xong mà, con lại vào nhà ngồi chút nữa đi."

Thanh Liễu dúi chiếc ghế nhỏ, ngồi dựa bên người bà, nửa người dựa vào trong lòng nương nàng. Nàng từ nhỏ đã hiểu chuyện, ít có khi kiêu dĩnh như vậy, Chu thị vội ôm chặt nàng, trong lòng càng chua xót.

Nữ nhi nhà người ta lại mặt đều là con rể phụng bồi, chỉ có nữ nhi của bà một mình cô đơn trở lại, ngay cả làm cơm cũng không thể làm phần hai người. Trong lòng bà chua xót lại không dám rơi nước mắt trước mặt Thanh Liễu, miễn cũng làm nàng buồn, chỉ phải tránh ở dưới bếp vụng trộm lau nước mắt.

"Người nhà bọn họ... Như thế nào?"

"Rất tốt," Thanh Liễu nhẹ nhàng nói: "Công công nhìn qua rất rất nghiêm túc, nhưng là người tốt lắm, buổi sáng còn bảo ta ăn nhiều chút, bà bà càng thêm hiền lành, yêu thương ta như nữ nhi ruột vậy, tiểu thúc cùng đệ muội cũng rất tôn trọng ta. Nương, người không biết đâu, ta giờ một mình ở một sân rất rộng, một ngày ăn ba bữa cơm, ngay cả nước rửa mặt cũng có người lấy cho ta, ta chỉ cần ngồi là được, việc gì cũng không cần làm, không đến mấy ngày chắc ta biến thành heo mập mất!"

Chu thị bật cười: "Cây đay như con cách heo mập còn xa lắm."

"Nương --" Thanh Liễu không thuận theo quán bà.

Ngoài phòng bếp một cái đầu ngó vào, Thanh Tùng làm mặt quỷ nói: "Đại tỷ xấu hổ! Lớn vậy rồi còn những nhẽo!"

Thanh Liễu đứng lên, giả bộ muốn đánh hắn, "Xú tiểu tử, gan mập hả, mấy ngày không thấy đã dám chê cười đại tỷ."

Thanh Tùng co cẳng chạy, vừa chạy vừa quay đầu, "Đại tỷ xấu hổ..."

Chu thị ở phía sau kêu: "Đừng chạy! Mặt đất trơn cẩn thận ngã xuống!"

Lời còn chưa dứt, Thanh Tùng trượt chân ngã chồng vó, hấn trở mình đứng lên, le lưỡi tiếp tục chạy.

Thanh Liễu Thanh Hà cùng Chu thị đứng tại chỗ cười gập bụng.

Trải qua chuyện này làm gián đoạn, không khí u sầu vừa rồi đã bị hòa tan.

Sau khi com chín, Thanh Liễu ngồi bên bàn ăn, Chu thị cùng Thanh Hà sửa sang vật phẩm nàg mang về.

Chu thị vừa nhìn soạn vừa lắc đầu, nói: "Đây cũng quá nhiều rồi, sao con không ngăn bà bà con lại?"

Thanh Liễu nói: "Trong lòng bà bà có tính toán mà, ngại nhận là được rồi."

Chu thị nói: "Nha đầu ngọc, nếu để người ta nhìn thấy con từ nhà chồng mang về nhiều đồ như vậy lại nói nhảm."

Thanh Liễu còn chưa nói chuyện, Thanh Hà nói: "Nương, nếu A tỷ không mang cái gì về vậy mới sẽ bị người ta chê cười đấy. Người khác muốn nói nhảm thì cho họ nói đi, chúng ta còn có thể bị mất mấy lạng thịt hay sao?"

Mấy ngày nay nàng cũng coi như thấy rõ rất nhiều chuyện, ngẫm lại lúc nàng không biết, kém chút bị nãi nãi xem như yêu thương của mình bán đi, nàng cảm thấy không rét mà run. Nếu Vương thị giáp mặt tìm nàng nói nói, vì chữa chân cho cho, nàng có lẽ nào lại không đồng ý? Đừng nói là làm thiệp cho người ta, cho dù muốn cắt chân nàng cho cha nàng cũng sẽ không nói gì nhiều. Cố tình Vương thị mặt ngoài giả bộ từ ái, sau lưng lại bức bách nương như vậy.

Nàng xem như biết, nếu giống nương nàng một mặt nường nhin, một mặt tính khí tốt sẽ chỉ bị người khác bắt nạt. Ngày là mình qua, người bị khổ người khác sẽ không giúp người, người sống không tốt người khác cũng sẽ không đau lòng, vậy cần để ý người ngoài nói hai ba câu làm gì?

Thanh Liễu ngoài ý muốn nhìn Thanh Hà một cái, không nghĩ tới muội muội luôn nội liễm sẽ nói ra mấy câu như vậy, nàng nói: "Thanh Hà nói rất đúng, nương, đây là phu nhân nguyên ý cho, cũng không phải chúng ta dây dưa lấy được, bản thân chúng ta không thẹn với lòng thì chẳng sợ người khác nói nhảm. Huống chi đây cũng không phải chuyện một nhà chúng ta, nếu đưa thiếu, mặt mũi Lâm gia cũng không dễ nhìn."

Chu thị nghe nàng nói như vậy mới gật gật đầu. Nói thật, kết thân với gia đình giàu có như Lâm gia trong lòng bà có chút bất an, dù sao gia cảnh hai nhà kém nhiều như vậy, theo ý người ngoài nhất định là bọn họ với cao. Nếu Lâm gia công tử còn ở thế nào cũng không tới lượt con gái bà vào cửa Lâm gia.

Không bao lâu, Vương thị nãi nãi nàng cùng hai bá nương, ngay cả đường muội Thanh Mai nhà đại bá cũng cùng đến.

Thanh Mai vừa thấy Thanh Liễu liền tiến lên kéo nàng nhìn trái nhìn phải, trong miệng chắc chắc khen: "Đại tỷ mặc đồ này nhìn như thiếu phu nhân vậy, thật là đẹp!"

Nương nàng Trương thị lập tức nói: "cái gì mà giống thiếu phu nhân, đại tỷ con giờ chính là Lâm gia thiếu phu nhân!"

Thanh Liễu đứng dậy gọi người, cười nói: "Đại nương nói đùa."

Vương thị nhìn nhìn nàng, hỏi: "Lâm gia đôi người thế nào?"

Thanh Liễu chỉ nói: "Rất tốt." Lại hỏi Trương thị: "Đại ca đạo này thế nào?"

Trương thị thờ dài, "không tốt lắm, hai ngày trước ta nghe ý tứ của hấn, ông chủ hấn muốn cho một thân thích vào tiệm hỗ trợ, định không thuê đại ca người!"

Thanh Liễu hơi kinh ngạc, an ủi: "Đại ca vẫn luôn có bản lĩnh, cho dù không làm trong tửu lâu đó cũng nhất định có thể tìm được đường ra khác."

Con người Trương thị xoay một vòng, thử dò xét: "Thanh Liễu, ta nghe nói Lâm gia trong huyện có rất nhiều cửa hàng, không biết có thể - -"

"Khụ!" Vương thị đột nhiên ho một tiếng, cắt đứt lời bà.

Thanh Mai nghi ngờ nhìn nương mình, không biết bà muốn nói gì.

Thanh Hà thì cúi đầu nhìn bàn tay, làm như không nghe thấy.

Thanh Liễu chỉ mỉm cười không nói.

Chu thị vừa thấy không khí im lặng vội hỏi một chị em dâu khác Mã thị: "Tiểu Bách đạo này thế nào? Tẩu tử chuẩn bị khi nào thì đi đặt sinh lễ?"

Mã thị cười nói: "Chấp vá lung tung, cuối cùng cũng góp đủ sinh lễ, mười tám tháng này là ngày tốt lành, đợi định ngày, sang năm tháng hai là người mới có thể vào cửa."

Thanh Liễu cười nói: "Đến lúc đó Nhị nương ở nhà chờ ôm tôn tử đi."

Mã thị lắc đầu cười, "Nào có mệnh tốt như vậy, chỉ sợ ngày ngày phải vùi đầu trong đất, bằng không sao có thể nuôi sống nhiều miệng ăn như vậy."

Mấy người ngồi một lát, do trong nhà mỗi người đều có việc riêng, không bao lâu liền tan tác.

Về đến nhà, Trương thị giận trách: "Nurong, sao vừa rồi ngài không để ta nói hết?"

Vương thị liếc bà ta một cái, lắc đầu: "Người cũng không nhìn rõ ràng chút, cho dù Thanh Liễu là thiếu phu nhân Lâm gia dùng kiểu tám người khiêng vào cửa vậy cũng chỉ mới qua cửa mấy ngày, người nói lời đó cũng quá sớm, huống chi nàng còn không phải. Chỉ sợ chính nàng ở Lâm gia còn chưa vững gót chân, nào có thể giúp người?"

Trương thị có chút không cam lòng nói: "Vậy chuyện của Thanh Du phải làm sao bây giờ? Cứ để người ta đuổi việc như vậy à?"

Vương thị nói: "Ta thấy để hấn về làm ruộng cũng không tệ, hấn cùng cha hấn làm một trận, một năm trông hơn mười mẫu, không phải tốt hơn ở ngoài sao?"

Trương thị bĩu môi không nói chuyện, bà ta mới không nỡ để con trai bảo bối của mình làm ruộng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mừng Năm Mới

Khách nhân đi rồi, Chu thị ở dưới bếp dọn dẹp, Thanh Hà thì kéo Thanh Liễu trở về phòng.

Nàng đóng cửa, nhìn trái nhìn phải một rồi mới thấp giọng nói: "A tỷ, người nhà kia có bắt nạt tỷ không?"

Thanh Liễu bật cười: "Bọn họ cũng không phải ác bá, sao lại sẽ bắt nạt ta?"

Thanh Hà nói: "Những nhà giàu đó không phải đều như vậy sao?"

Thanh Liễu vỗ vỗ tay nàng, "Yên tâm đi, Lâm gia không giống với nhà khác, ta có thể cảm giác được."

Thanh Hà nói: "Có đôi khi cảm giác chưa chắc đã đúng, tỷ xem nải nải của chúng ta đó, không phải cũng vậy hay sao?"

Thanh Liễu im lặng một lúc lâu, hỏi: "Thanh Hà, có phải muội có chút oán nải nải phải không?"

Thanh Hà hốc mắt đỏ ửng nhìn nàng, "Ta vẫn cho rằng nải nải thật lòng yêu thương chúng ta, không nghĩ tới..."

Thanh Liễu than nhẹ, không muốn nàng quá câu chấp, khuyên nhủ: "Nải nải đúng là thương chúng ta, nhưng trong lòng bà càng yêu thương cháu trai hơn, nếu muội nghĩ rõ thì sẽ không khó chịu. Mặc kệ như thế nào, xưa nay bà đều chưa từng thua thiệt chúng ta, hơn nữa chuyện đó cũng là vì cha, không phải là tâm tư riêng của bà, nói đến cùng bà cũng không có gì sai."

Thanh Hà trừng to đôi mắt đỏ hồng, "Ta biết chuyện này không thể tính là lỗi của bà, nhưng ta vẫn không thể chấp nhận."

Thanh Liễu liền nói: "Không thể chấp nhận cũng được, chỉ là ngoài mặt vẫn phải không có trở ngại, bằng không người khác sẽ không nói bà không đúng mà sẽ chỉ nói muội không nghe lời trưởng bối. Muội còn muốn làm mai đây, không thể bị người khác làm hỏng thanh danh."

Nghe nàng nhắc đến chuyện này mặt Thanh Hà hơi đỏ lên, đến cùng vẫn là tiểu cô nương chưa xuất giá.

Thanh Liễu cười cười không lại tiếp tục đề tài này, "Dây bện trong nhà còn không? Mang cho ta một ít đi."

Thanh Hà ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: "Tỷ muốn cái đó làm gì? Còn muốn bện dây à?"

"Đúng vậy," Thanh Liễu gật gật đầu, "Bằng không ta đây một ngày lại một ngày chuyện gì cũng không làm, thật sự sẽ thành người lười mát. Ta muốn làm cho mỗi người trong Lâm gia một túi lưới."

Thanh Hà hơi nhăn mày, có chút bận tâm: "Nhà bọn họ có tiền như vậy muốn gì mà không có, có khi nào chường mất những vật như này của chúng ta không?"

Thanh Liễu nói: "Không sao, ta thấy bọn họ không giống người như vậy. Huống chi ta tặng người là tâm ý của ta, có tâm ý trong lòng ta mới có thể không có trở ngại."

Thanh Hà gật gật đầu cũng không hỏi thêm gì nữa, đứng dậy giúp nàng sửa sang lại dây bện.

Thanh Liễu lại đi phòng bếp tìm Chu thị.

"Nương, ta thấy Thanh Hà qua năm cũng đã mười lăm tuổi, trong nhà nên giúp nàng xem xem mới phải."

Chu thị nói: "Ta đang có ý đó đây, trước đó vì chân của cha con mà trễ nãi, giờ cha con sắp khỏi rồi, sau chính là chuyện của Thanh Hà."

Thanh Liễu gật đầu, lại nói: "Thanh Hà tuy rằng bình thường không nói nhiều nhưng chính nàng cũng có chủ ý, nếu ngài coi trọng gia đình nào cũng phải hỏi qua ý kiến của nàng mới được."

Chu thị nói: "Ta biết mà." Bà tổng cộng chỉ có hai khuê nữ, một người ở góa, còn lại một người bất luận như thế nào cũng muốn nàng trôi qua vui vẻ.

Trước cơm tối, xe ngựa Lâm gia đến đón nàng.

Cả nhà lưu luyến không rời tiễn nàng đến ngoài cửa, Thanh Liễu quay đầu bảo mọi người dừng lại, nói: "Nương, ta sẽ thường xuyên về nhà thăm ngài cùng cha, hai nhà chúng ta cách nhau gần, trong nhà nếu có chuyện gì cứ đến gọi ta một tiếng là được."

Chu thị gật đầu, nàng quay sang nói với Thanh Hà: "Nương phải chăm sóc cha, chuyện trong nhà cần muội san sẻ nhiều. Túi lưới đó có rảnh thì bện mấy cái, không rảnh cũng đừng làm, đừng để mệt đến mình."

"Ta biết, A tỷ."

Cuối cùng Thanh Liễu nhìn về phía Thanh Tùng, vuốt đầu của hắn nói: "Đệ là tiểu nam tử hán trong nhà, phải giúp cha bảo vệ nương cùng nhị tỷ, biết không?"

Thanh Tùng thật mạnh gật đầu, "Đại tỷ, ta sẽ nhanh lớn lên bảo vệ mọi người!"

Thanh Liễu cười cười, tạm biệt người nhà, lên xe đi rồi.

Nàng về chuyến này người trong thôn đều nhìn thấy. Trước đó thấy nàng phải thủ tiết mọi người cảm thấy nàng đáng thương, đồng tình nàng. Trước mắt thấy nàng mặc lăng la tơ lụa, ngồi xe ngựa to, nghiêng nhiên là một thiếu phu nhân nhà giàu, không ít người trong lòng lại có chút ghen tuông.

Sau khi từ nhà mẹ đẻ trở về trong lòng Thanh Liễu liên an định rất nhiều. Nàng lại tìm việc cho mình làm, mỗi ngày trừ bữa Tiết thị nói chuyện ra thì chính là ở trong sân của mình nghiên cứu chế tạo nhiều kiểu túi lưới mới, không có thời gian nghỉ đông nghỉ tây, trước đó loại cảm giác mê mang phảng phất như không chạm được xuống đất cũng phai nhạt rất nhiều.

Đến khi cả nhà Lâm Hồng từ nhạc gia trở về, nàng lại càng không có thời gian rảnh. Lâm Thụy tiểu gia hỏa kia không biết vì sao lại đặc biệt thích chạy đến sân của nàng, mỗi lần đến liền kề cận không đi, bởi vậy nàng cùng Cẩm nương cũng từ từ quen thuộc.

Nhà mẹ đẻ Cẩm nương ở trong huyện cũng là nhà giàu có, trong nhà có mấy cửa tiệm, trong số của hồi môn của nàng còn có một gian sơn phấn. Có điều Cẩm nương đôi chuyện trong cửa hàng cũng không mấy để ý, ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào mới có thể chiếu sách thuốc cổ truyền phối mấy màu sắc ném cho người trong cửa hàng đi làm. Nàng đối thi họa cảm thấy hứng thú hơn, có khi đến chỗ Thanh Liễu trên tay đều cầm quyển sách.

Khó là vì hai người các nàng một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, một người không biết chữ lại có thể dính vào một khối, quân hệ còn dần dần thân cận.

Hai nàng dâu không có hiềm khích, gia đình lại an bình, tâm tình Tiết thị cũng ngày càng sáng sủa, trong nhà nhất thời hòa thuận vui vẻ.

Đào mất đến gần cuối năm, nhà bình thường lúc này đã bắt đầu bận rộn, trừ dọn dẹp nhà cửa, hiến tế tổ tiên, giết heo giết gà.

Lâm gia có người làm, rất nhiều chuyện không cần Tiết thị tự mình đi làm, có điều theo các nhà đưa lễ mừng năm mới đến bà cũng phải chuẩn bị lại lễ, lại có hộ nông dân mướn ruộng đất của Lâm gia đưa tạ lễ tới, bà không thiếu được phải đích thân tiếp đón. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn bà cũng bận tới mảy mảy.

Bà vốn có ý để hai con dâu đến giúp đỡ, nhưng tâm tư Cẩm nương không ở đây, Thanh Liễu trái lại có lòng muốn giúp đỡ, nhưng nàng ngay cả danh mục quà tặng cũng xem không hiểu, chỉ có thể giúp đỡ sửa sang lại vật phẩm, giúp việc.

Chiều hôm đó Tiết thị mệt đến liệt ở trên ghế không muốn nhúc nhích.

Lâm lão gia không khỏi đau lòng, ngồi bên cạnh giúp bà đắp lưng bóp vai.

Tiết thị nói: "Ta thấy Cẩm nương thật sự không có tâm tư kia còn chưa tính, nhưng đứa nhỏ Thanh Liễu này mặc dù không biết chữ, tâm tư còn tinh linh hoạt, chỉ điểm một chút là biết, chờ qua thời gian bận rộn này để Cẩm nương dạy nàng biết chữ, ta lại nhìn hai năm, nếu nàng đúng là một đứa nhỏ ngoan, chuyện trong nhà ta cũng chậm chậm dạy cho nàng, ông thấy thế nào?"

Mặc dù trước mắt bà rất vừa lòng Thanh Liễu, nhưng đến cùng nàng mới vào cửa chưa được một tháng, bản tính chưa thấu, không dám vội vàng giao việc nhà đến trong tay nàng.

Lâm lão gia nói: "Bà quyết định là được rồi."

Tiết thị gật gật đầu, lại thở dài: "Đáng tiếc nhà chúng ta người lớn đơn bạc, chờ sau này Hồng nhi nếu có thể lại sinh thêm một đứa, để Thụy nhi làm con thừa tự cho Trạm nhi. Nếu không có đứa nhỏ khác, Thụy nhi cũng gọi Thanh Liễu là đại nương nhiều lần như vậy, sau này để thằng bé phụng dưỡng đại nương hần hết quãng đời còn lại, nó hẳn là sẽ không nói gì."

Lâm lão gia lên tiếng nói: "Mọi chuyện cứ để người làm đi làm, đừng để bản thân bị mệt."

Tiết thị cười cười, "Ta biết mà."

Thanh Liễu mất rất nhiều tâm tư, rốt cục trước tết chiếu hình thức ngũ độc nghĩ ra túi lưới hình bò cạp, rắn, thằn lằn, con rết, con cóc, trong bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa tặng cho Lâm gia mỗi người một, có ý trừ tà tị độc.

Lâm Thụy nhận được lễ vật mới mẻ vui vẻ đương nhiên không cần phải nói, trong nhà những người khác cũng đều rất vui vẻ, ngay cả Lâm lão gia trong mắt cũng lộ ra chút vừa lòng.

Túi lưới đó tự nhiên không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng Lâm gia bọn họ lại không thiếu tiền, bọn họ xem trọng là tâm ý của Thanh Liễu đối với mọi người trong nhà.

Bữa cơm đoàn viên của Lâm gia tự nhiên phong phú hơn nhà bình thường rất nhiều.

Thanh Liễu nhìn một bàn đầy đồ ăn, có nhiều món còn chưa từng nghe qua, cũng không biết nên hạ thìa thế nào.

Nhưng là Lâm Thụy, như một tiểu đại nhân ngồi bên cạnh nàng, ra hình ra dáng dạy nàng món này ăn thế nào, món kia dùng thế nào.

Hai người bắt tri bắt giác ăn bụng tròn vo, Tiết thị dở khóc dở cười sai người bưng trà tiêu thực lên.

Thanh Liễu xấu hổ đỏ mặt, thật lâu không dám ngẩng đầu nhìn người khác.

Ăn cơm, người một nhà quây quần trong phòng chính gác đêm, do có trẻ con nên canh đến giờ Hợi liền đều tự về phòng đi ngủ.

Thanh Liễu về đến phòng mình vẫn không thấy buồn ngủ, đặt hết đáp lễ vừa nhận được lên bàn, hưng trí bừng bừng mở ra.

Trong hà bao Lâm lão gia đưa là rất nhiều vàng, có hình nguyên bảo, có hình hồ lô, hình hạt dưa, trước đó Thanh Liễu ngay cả vàng cũng chưa từng thấy chứ đừng nói là cả một nắm vật nhỏ đáng yêu như vậy, yêu thích không buông tay thường thức hồi lâu mới đi xem thứ khác.

Tiết thị cho nàng là một đôi vòng tay bạch ngọc, nói là thấy nàng không nở mang vòng tay phi thúy nên để nàng đeo một đôi này, dù sao cái này không trị giá bao nhiêu tiền, có vỡ cũng không đau lòng.

Thanh Liễu soi đèn nhìn kỹ, thấy đôi vòng ngọc đó trắng nõn nà, không chút khiếm khuyết liền biết khẳng định không phải không đáng giá như Tiết thị nói. Nàng ái ngại vuốt ve, không đành lòng lại cô phụ tâm ý bà, đeo đôi vòng tay lên cổ tay mình.

Lâm Hồng cho nàng là một viên trân châu to, nghe nói là hẳn có được từ một người chuyên buôn bán trên biển, tổng cộng chỉ có ba viên, ba nữ nhân trong nhà mỗi người một viên. Vừa rồi Tiết thị nói hai ngày nữa mang đến cửa hàng, mỗi người làm một cây trâm cài trân châu.

Cầm nương tặng nàng một bộ son phấn tinh xảo nghiên lệ, là chính nàng điều phối, lại mang đến cửa hàng son phấn dưới tên nàng làm, nhóm đầu tiên chỉ làm hai bộ, một bộ cho Tiết thị, một bộ cho nàng.

Liền ngay cả Thụy Nhi cũng tặng nàng một túi bánh ngọt thủy tinh có được từ nhà ngoại.

Thanh Liễu nhìn mấy thứ này hồi lâu, lần này không khóa chúng lại trong ngăn tủ mà là cẩn thận thu vào trong hộp trang điểm.

Bởi vì đây là đáp lễ dùng tâm ý nàng đối lấy, cho nên không cảm thấy bất an.

Tối nay cả tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, ngay cả trong phòng nàng cũng đốt mấy ngọn nến.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía bức tranh của Lâm Trạm, đi qua thấp cho hẳn mấy nén hương, lần đầu tiên ngừng đầu nhìn kỹ mặt hắn.

Lâm Trạm ngũ quan giống Lâm lão gia, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, nhưng khuôn mặt không khác sâu như Lâm lão gia, có thể là có mấy phần giống Tiết thị, nhìn qua nhu hòa hơn rất nhiều. Mặc dù hắn ngồi trên lưng ngựa nhìn không ra vóc người cao thế nào, nhưng chỉ nhìn đôi chân kia cũng thấy thập phần thon dài, giống chân người Lâm gia.

Khó trách Thụy nhi mới hơn ba tuổi mà đã cao đến trên eo nàng.

Thanh Liễu nhìn hồi lâu, khẽ nói: "Đại công tử, không biết huynh có về thăm phu nhân không, nguyên huynh đời sau cũng có thể giống đời này, đầu thai đến một gia đình tốt, một đời không lo."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hấn Đã Trở Lại ♥ Linh

Qua nửa tháng giêng, vị năm mới dần phai nhạt, thân thích các nhà cũng đã đi hết, Tiết thị bèn bảo Cẩm nương dạy Thanh Liễu biết chữ.

Thanh Liễu không ngờ tới bản thân lớn tuổi như vậy còn có cơ hội đi học. Hồi nhỏ khi còn chưa ở riêng trong nhà cũng từng để Đại đường ca đi học ở trường tư thục ở Lâm thôn, sau này do không đủ tiền lo giấy mực, chỉ học một năm liền không để hấn tiếp tục học. Mặc dù như thế, Đại đường ca do nhận biết mấy chữ, có thể thoát ly vận mệnh kiếm ăn trong đất, vào trấn tìm phần công việc.

Thanh Liễu trong lòng cảm kích Tiết thị cùng Cẩm nương, không muốn làm hai người họ thất vọng, cũng vì mình có thể học thêm chút bản sự liền một lòng một dạ vùi đầu vào học chữ.

Không mấy ngày Thụy nhi cảm thấy chơi vui, cũng ăm ỉ muốn cùng đại nương học. Hấn ăn tết xong cũng bốn tuổi, không sai biệt lắm đến tuổi vỡ lòng. Cẩm nương thấy dạy một cũng là dạy, dạy hai cũng là dạy bèn để hấn cùng đến học.

Thụy nhi hai ngày đầu còn hưng trí bùng bùng, sau này liền bắt đầu kêu khô.

Bởi vì nương hấn bình thường nhìn ôn hòa nhã nhặn, nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng vừa làm tiên sinh liền như biến thành người khác, cực kỳ nghiêm khắc, vừa đọc sai chút, chữ kia viết không tốt sẽ bị đánh tay. Ngay cả Thanh Liễu cũng bị đánh mấy cái trước mặt Thụy nhi, xấu hổ không thôi, chứ đừng nói một đứa nhỏ bốn tuổi như hấn.

Thanh Liễu vốn lo lắng Thụy Nhi sợ bị đánh không học, không nghĩ tới hấn than thì than, mỗi ngày đến giờ vẫn ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt nương hấn. Hơn nữa lúc bị đánh cũng không khóc không kêu, nước mắt đọng ở mi mắt, nhưng cuối cùng giấu đi, trái lại là một tiểu gia hỏa có tính cách.

Thanh Liễu vui đầu đọc sách, quên hết mọi chuyện xung quanh, mãi đến một ngày Cẩm nương về nhà mẹ đẻ, cho nàng nghỉ một ngày nàng mới nhớ giờ đã sang tháng Hai, nàng đã hơn nửa tháng không về thăm nhà. Vì thế liền đi qua nói với Tiết thị một tiếng, thu thập chút rồi cũng trở về.

Tháng Hai đúng là thời điểm bắt đầu bận rộn việc đồng áng, Lý Đại Sơn mặc dù đã tốt lên, nhưng vẫn không thể xuống đất làm việc như người thường. Nhà bọn họ năm nay liền không thuê của nhà khác, chỉ trông hai mẫu ruộng của nhà mình.

Chu thị tính toán năm nay nuôi thêm chút tằm, dệt thêm mấy cuộn vải, tốt xấu có thể trợ cấp thêm gia dụng.

Năm rồi lúc này cũng là thời điểm Thanh Liễu bắt đầu bận rộn, trồng dâu nuôi tằm trồng rau, lên núi lấy rau dại, rảnh rỗi sẽ bện dây. Hiện nàng xuất giá không thể trở về giúp đỡ, lần này nàng về cũng mang theo túi lưới hình ngũ độc nàng nghĩ ra trở về, tính để Thanh Hà có rảnh thì mang đi bán. Hình dáng túi lưới không như trước kia mới có thể bán được thêm ít tiền, cũng coi như nàng vì cái nhà này ra chút sức.

Thật ra nếu nàng mang theo ít bạc từ Lâm gia về, cuộc sống trong nhà sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều, người nhà cũng có thể thoải mái hơn chút. Nhưng bạc của Lâm gia, chính nàng dùng cũng không yên tâm thoải mái, nếu cầm về, Lâm gia có lẽ sẽ không nói gì, nhưng những người khác sẽ chọc cọt sống cha nương nàng, nói nhà bọn họ dạy dỗ nữ nhi dòi hết của nhà chồng về trợ cấp nhà mẹ đẻ. Đây là thứ nhất.

Thứ hai, Thanh Liễu cũng không muốn để người trong nhà dường thành thói quen ham ăn lười làm, cảm thấy không có tiền tìm Lâm gia là được rồi, đang êm đẹp nuôi hồng người nhà.

Khi nàng về đến, Chu thị, Thanh Hà, Thanh Tùng vừa mới từ đất trồng dâu nuôi tằm trở về, Lý Đại Sơn ngồi ở trong sân sửa nông cụ.

Thanh Liễu vội vàng trong nhà rót mấy chén trà cho mọi người giải khát, Thanh Tùng đến bên cạnh nàng cùng nàng tranh công nói hôm nay mình làm bao nhiêu việc.

Chu thị thấy nàng, vui vẻ nói: "Lần này có gần nửa tháng không trở lại nhỉ? Trong nhà có việc à?"

Thanh Liễu cầm miếng khăn vải giúp Thanh Tùng lau mồ hôi trên mặt, nói: "Phu nhân để ta học đệ muội biết chữ, hôm nay đệ muội về nhà mẹ đẻ mới cho ta nghỉ phép một ngày." (Các bạn đang đọc truyện edit tại Lê Quý Đôn - Chống tặc nạn "copy-tác" đang hoành hành)

Chu thị nghe xong vừa mừng vừa sợ, "Vậy con phải dụng tâm học, chớ cô phụ lòng tốt của người ta."

Thanh Liễu gật gật đầu: "Ta biết." Rồi hướng Thanh Tùng Thanh Hà nói: "Chờ đại tỷ học xong, trở về sẽ dạy hai đứa."

Lý Đại Sơn đi tới, nghe thấy lời này, khoát tay: "Chính con chăm sóc mình cho tốt là được, chuyện trong nhà không cần quan tâm."

Chu thị cũng nói: "Cha con nói đúng lắm, sau này việc đồng áng bận rộn hơn, bọn họ làm sao có thời gian học."

Thật ra trong lòng bà là sợ nữ nhi thường xuyên trở về, chọc nhà chồng không vui. Vốn một nữ nhân thủ tiết không có trượng phu lại không có con cũng đã hoàn toàn không có chỗ dựa, nếu lại chọc cha mẹ chồng không vui, vậy nửa đời sau nàng chỉ có khổ hơn. Chính là nguyên nhân này, mấy ngày nay bà

mặc dù nhớ nữ nhi, lại không dám một lần tìm tới cửa, sợ chọc người Lâm gia không vui, ngược lại khổ Thanh Liễu.

Thanh Liễu ít nhiều biết cha nương lo lắng, không nói thêm gì. Trong lòng lại hạ quyết định, chờ chữ nàng luyện được đẹp hơn tí sẽ sao chép mấy quyển về cho Thanh Liễu Thanh Hà cùng học, mấy ngày nàng sẽ trở về một chuyến xem hai người học được đến đâu. Tuy rằng dạy như vậy hai người bọn họ chưa chắc có thể học được bao nhiêu, nhưng nhận được một chữ cũng là chữ, đặc biệt Thanh Tùng, năm nay mới 12 tuổi, học mấy năm, dù thế nào cũng có thể học được một ít, sau này cho dù có làm một tên tiểu nhị như Đại đường ca cũng coi như nhiều hơn một con đường ra. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Lê Quý Đôn - Chống tệ nạn "copy-tặc" đang hoành hành)

Nàng lại nói với Thanh Hà: "Khoảng thời gian trước ta nghĩ ra mấy kiểu túi lưới mới, muối qua xem. Lát nữa ta dạy cho muối, nếu muối cảm bán thì nói lại giá với ông chủ, có lẽ một cái có thể bán được thêm một đồng tiền."

Thanh Hà nghe xong mừng rỡ không thôi, cũng không để ý đau nhức trên người do mới từ ngoài đồng về, từ chỗ nàng học được phương pháp liền qua một bên suy nghĩ.

Thanh Tùng thì nhắc cái giỏ rách ra ngoài, nói muốn ra ngoài kênh bắt cá nhỏ nấu cho đại tỷ ăn.

Thanh Liễu đi theo Chu thị vào nhà bếp nấu nước. Chu thị tỉ mỉ quan sát nàng, thấy nàng béo lên chút, làn da cũng trắng hơn, trong lòng mới dễ xuống.

Thanh Liễu nhìn trái nhìn phải một lần, từ trong ngực lấy ra một cái hà bao đưa qua, nói: "Nương, đây là số bạc lúc trước ta xuất giá trong nhà cho ta, vẫn là ngại cầm lấy đi."

Lúc trước cha nàng bị thương, trong nhà chấp vạ lung tung, thêm mượn từ thân thích, tổng cộng mới được mười lăm lượng bạc, sau này cùng Lâm gia kết thân, Lâm gia hứa hẹn chữa khỏi chân cho cha nàng. Bạc trong nhà gom lại liền lại trả lại cho thân thích, nhà mình cũng còn năm sáu lượng.

Khi xuất giá Chu thị bỏ số bạc này vào hồng bao toàn bộ để Thanh Liễu mang đi, nàng chi vào ngày thứ hai sau khi thành thân lúc Thụy nhi đập đầu với nàng cho một cái hồng bao, bạc còn dư lại đều còn nguyên.

Nàng mặc dù không thể mang bạc Lâm gia về trợ cấp nhà mẹ đẻ, nhưng cũng tuyệt không đành lòng nhìn người trong nhà chịu khổ, cho nên lần này trở về liền mang bạc còn dư về theo. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Lê Quý Đôn - Chống tệ nạn "copy-tặc" đang hoành hành)

Chu thị vội ngăn lại, nói: "Làm cái gì vậy, cho con thì là của con, nào có khuê nữ xuất giá còn đưa tiền về nhà mẹ đẻ?"

Thanh Liễu nói: "Cái này vốn là lúc trước nương cho ta, cũng không phải ta lấy từ Lâm gia, cho dù người có biết chúng ta đi ngay, ngồi thẳng sợ cái gì?"

Chu thị vẫn không nhận, "Con ở trong nhà đó không có chút bạc bằng thân sao được? Trong nhà hiện tất cả đều dần trở nên tốt hơn, con không cần lo lắng, mau lấy lại đi."

Thanh Liễu nơi nào chịu tin, "Ngài cũng đừng giấu giếm ta, lúc trước vì chữa chân cho cha, lương thực trong nhà bán hơn phân nửa, năm nay trong nhà chúng ta trông ít hơn, hai cái cộng lại, năm nay chỉ sợ nhà chúng ta ngay cả cháo trắng cũng không có mà uống. Thanh Tùng đúng là tuổi đang lớn, làm hần đôi xảy ra chuyện làm sao giờ? Thanh Hà cũng muốn làm mai, thế nào cũng phải làm cho nàng bộ quần áo mới chứ? Nương, ta biết ngài và cha thương ta, nhưng trong nhà lại không phải chỉ có một đứa con là ta, ngài cũng phải nhiều nghĩ cho Thanh Hà Thanh Tùng phải hay không?"

Thấy nét chần chờ trên mặt Chu thị, nàng nói tiếp: "Ta hiện ở Lâm gia tất cả đều rất tốt, không chỉ có ăn mặc không lo, mỗi tháng còn có tiền tiêu vặt, thật sự không dùng đến số bạc này, ngài hãy nhận lấy đi."

Nói xong, nàng nhét tiền vào trong lòng Chu thị, lại nói mình trở về có việc, không đợi bà giữ lại liền đi. Chờ Lý Đại Sơn biết, nàng đã sớm trở về Lâm gia.

Mấy ngày nay, thời gian Lâm lão gia ở nhà dài hơn rất nhiều, Tiết thị lại nhớ thương muốn Thanh Liễu đi học nên cũng không mấy gọi nàng qua nói chuyện.

Thanh Liễu mỗi buổi sáng đều đến sân của Cẩm nương học, buổi chiều về lại sân của mình đọc sách luyện chữ, buổi tối bớt chút thời gian bên đây, ngẫu nhiên cũng về nhà mẹ đẻ nhìn xem.

Ngày qua thật nhanh, đảo mắt đã đến đầu tháng ba.

Hôm đó Lâm lão gia đi cửa hàng xem xét, Cẩm nương cũng mang theo Thụy nhi đi nhà ngoại hần, trong nhà chỉ còn Thanh Liễu cùng Tiết thị.

Trùng hợp buổi sáng Thanh Tùng một mình đến tặng chút cá lòng tong khô, trên bàn cơm trưa có thêm món cá khô nấu canh cải củ.

Sau khi ăn xong, Tiết thị giữ Thanh Liễu lại nói chuyện, hỏi nàng tình hình trong nhà gần đây, Thanh Liễu đều nhất nhất trả lời. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Lê Quý Đôn - Chống tệ nạn "copy-tặc" đang hoành hành)

Tiết thị nói: "Ta thấy đệ đệ này của con rất là nhu thuận hiểu chuyện, bình thường không có việc gì thì bảo nó đến nhà chơi đi."

Thanh Liễu cười nói: "Hắn là lần đầu tiên gặp ngài mới giả dạng làm bộ đáng đó, thật ra thì nghịch ngợm lắm."

Tiết thị cũng cười: "Đó mới là tính cách của nam nhi mà."

Hai người đang nói, sân trước đột nhiên truyền đến chút động tĩnh.

Thanh Liễu đứng lên đi ra ngoài vài bước, chỉ thấy Dương tẩu tử quản lý sân chính chạy vào.

Dương tẩu tử này là nha hoàn hồi môn của Tiết thị, ở Lâm gia mấy chục năm, tướng công bà làm chường quầy trong cửa hàng Lâm gia, là một người rất có mặt mũi, bình thường nói chuyện làm việc không nhanh không chậm, thông dong có trật tự. Nhưng lúc này bà lại một đường nghiêng ngã lão đảo chạy vào, ngã mấy cái cũng không để ý, té nhào vào trong phòng chính, búi tóc tán loạn, nước mắt đầy mặt, nghẹn ngào nói không ra lời.

Thanh Liễu phát hoảng, vội vàng đi điu bà, Tiết thị cũng đứng lên, luôn miệng nói: "Đây là làm sao vậy?"

Dương tẩu tử tránh tay Thanh Liễu, quỳ gối vài bước bỏ nhào đến bên chân Tiết thị, ôm đùi bà khóc thét, giọng khàn khàn, "Phu nhân.... Phu nhân ơi! Ngải mau đi xem chút đi... Ai đã trở lại phu nhân của ta ơi!"

Trong lòng Tiết thị mạnh nhảy lên, sững sờ nhìn ra ngoài cửa.

Thanh Liễu không rõ chân tướng, lại đi qua đỡ Dương tẩu tử, thật vất vả mới đỡ được bà dậy. Lại lấy khăn ra giúp bà lau nước mắt trên mặt, đột nhiên nàng như có cảm giác, quay đầu lại, ngoài cửa phòng chính chẳng biết lúc nào đứng một bóng dáng cực cao lớn.

Bóng dáng kia sải bước vào trong phòng, quỳ mạnh xuống, hai đầu gối chạm mặt đất, như hai cây thiết chùy nện mạnh xuống.

"Nương, con trai bất hiếu đã trở lại."

Thanh Liễu nghe được câu này, sững sờ nhìn qua Tiết thị, chỉ thấy bà nháy mắt một cái, roi mấy dòng nước mắt, sau đó người ngã ra phía sau.

Thanh Liễu kinh hô một tiếng, vội nhào qua đỡ lấy bà. Dương tẩu tử cũng nhào tới, lại khóc thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đoàn Tụ

Thanh Liễu cố tự trấn định, đỡ Tiết thị ngồi lên ghế, dùng biện pháp người già nói bấm huyết nhân trung của bà.

Dương tẩu tử khóc thét vài tiếng cũng phản ứng kịp, vội vàng day trán cho Tiết thị.

Quá một lát Tiết thị chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy hai người bọn họ, ánh sáng trong mắt dần tắt, rừ rờn mắt, ần ần thờ dài: "A Anh à, bà nói có phải ta hồ đồ rồi không, vừa rồi thể nhưng mơ thấy Trạm nhi đã trở lại."

Dương tẩu tử còn chưa nói chuyện, Lâm Trạm vừa rồi vẫn luôn quỳ ở cửa dùng đầu gối bước lên, giọng khàn khàn: "Nương, là con đã trở về."

Tiết thị lập tức nâng mắt lên, gắt gao nhìn thẳng người trước mặt, phảng phất như nhìn kẻ thù, sau một hồi lâu mới khàn khàn kêu một tiếng, bỏ nhào qua, hung hãn đánh đấm, lại khóc không thành tiếng. "Con cái đồ tồi tệ này! Cái đồ tồi tệ.... Con nếu còn sống, vì sao nhiều năm như vậy cũng không trở lại thăm một lần?! Con cái tên quỷ đòi nợ không tim không phổi này, con là muốn mạng của ta mà, còn không bằng lấy luôn mạng của ta đi đi, đỡ phải ta ngày đêm đau đến không ngủ được... Con đúng là quỷ đòi nợ mà..."

Thanh Liễu ở một bên nghe liên tục lau nước mắt, Dương tẩu tử đã sớm khóc ngã trên mặt đất.

Lâm Trạm chỉ quỳ thẳng ở đó, mặc cho nương hấn đánh đấm cào xé.

Đột nhiên Tiết thị không có tiếng động, Lâm Trạm vội nâng đầu bà dậy, hóa ra bà lại bị ngất. Hấn lập tức ôm nương hấn đứng lên.

Thanh Liễu phản ứng kịp, vội nói: "Mau đỡ vào trong nhà!" Rồi nói với Dương tẩu tử: "Thảm đừng khóc, ngải quen thuộc với người trong nhà, mau cho người đi mời đại phu, lại thông báo cho lão gia trở về đi."

Dương tẩu tử cũng đứng lên, lau nước mắt, liên tục nói: "Được, được, ta phái người đi ngay."

Thanh Liễu lại quay đầu dẫn đường cho Lâm Trạm, "Đi bên này."

Trên đường gặp được Hứa tẩu tử trong sân của nàng, tranh thủ thời gian bảo bà đi đun nước nóng mang qua.

Lâm Trạm đi theo phía sau Thanh Liễu, bế nương hấn vào trong nhà, cẩn thận đặt lên giường, sau không biết nên làm cái gì, tay chân luống cuống đứng đó.

Thanh Liễu nhìn hấn một cái, nói: "Huynh tránh ra chút, để ta."

Lâm Trạm vội lui ra, Thanh Liễu tiến lên cởi giày cho Tiết thị, bởi vì có người cho nên không cởi áo ngoài của bà, chỉ giúp bà sửa sang lại quần áo, đắp chăn.

Hứa tẩu từ rất nhanh bung nước vào, Thanh Liễu vắt khăn, tỉ mỉ lau đi nước mắt trên mặt Tiết thị, lại nắm lấy tay bà, lau sạch từng ngón tay rồi mới thả vào trong chăn.

Trong thời gian đó trong phòng chỉ có tiếng nước róc rách, không còn tiếng vang nào khác.

Thanh Liễu giúp Tiết thị lau xong, nường lúc giặt khăn, nhanh chóng liếc nhìn Lâm Trạm một cái.

Lâm Trạm từ lúc bắt đầu liền quỳ gối bên đầu giường nường hấn, trừ mí mắt ngẫu nhiên khê nhúc nhích, toàn thân cao thấp tựa tượng đá, không chút sút mẻ.

Lúc này Thanh Liễu đã hơi trở lại bình thường, trong lòng thực sự phức tạp, không nghĩ được rõ ràng.

Nàng theo phản ứng vừa rồi của mấy người Tiết thị, mơ hồ đoán được người trước mắt này hấn là Lâm gia đại công tử.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lâm Gia Nam Nhân

Lâm Trạm nhìn chằm chằm vào cửa đông sương phòng, bước chân vừa động, lại đi sân của Lâm Hồng.

Kết cấu của sân này giống với sân phía đông, hôm nay Cẩm nường cùng Thụy nhi không ở, chỉ có một mình Lâm Hồng đang ở trong thư phòng.

Mặc dù mười năm không trở về, Lâm Trạm lại không cảm thấy xa lạ, quen thuộc đi vào.

Lâm Hồng đang ngồi bên bàn vẽ tranh, Lâm Trạm đứng cạnh cửa gọi hấn một tiếng, không thấy đáp lại, tò mò đi qua xem, lập tức không nói gì.

Hóa ra Lâm Trạm đang vẽ bộ dáng hôm nay của hấn lúc về nhà, không chỉ có quần áo tả tơi, tóc tai rối bù, ngay cả bộ dáng hấn lúc bị cha đánh hai quyền, khoe miệng bầm tím, chảy máu cũng bị hấn vẽ lại.

Lâm Trạm xem có chút nghiêng rãng. Đệ đệ này của hấn không biết sao lại vậy, từ nhỏ liền yêu thích vẽ tranh, hơn nữa vẽ đều là cảnh hấn bắt nạt người, hoặc là lúc chặt vật, chưa từng thấy hấn vẽ cái tốt một lần nào.

Suy xét đến cách lâu như vậy, hôm nay lần đầu tiên về nhà, ít nhiều cũng cho người mất mũi, không thể đánh nó, Lâm Trạm miễn cưỡng không ché bàn tay đang ngứa ngáy của mình, ngón tay dùng sức gõ hai cái lên mặt bàn.

Lâm Hồng cả kinh, ngẩng đầu lên thấy là hấn liền giật mình, vội vàng che lấp bức tranh, cười gượng nói: "Đại ca, sao huynh lại đến đây?"

Lâm Trạm hừ một tiếng, nghênh ngang ngồi ở trên ghế, nhếch chân lên.

Lâm Hồng vội lại gần rót trà cho hấn.

Lâm Trạm liếc mắt nhìn hấn, nói: "Ngồi đi, ta có lời hỏi đệ."

Lâm Hồng liền ngồi xuống ghế dựa bên cạnh hấn, ngoan ngoãn chờ hấn lên tiếng.

Lâm Trạm uống ngụm trà, nói: "Đệ có biết nữ nhi nhà Chu bá phụ thế nào rồi không?"

Năm đó trước khi hấn xảy ra chuyện, trong nhà từng định cho hấn một cửa hôn, bên nhà nữ cùng nhà hấn được coi là quen biết cũ, hai người lúc nhỏ cũng gặp qua mấy lần, mặc dù không thể nói là có nhiều tình cảm, nhưng miễn cưỡng cũng được coi là thanh mai trúc mã. Lần này trở về, chỉ nghe nường hấn nhắc đến thê tử mới qua cửa, không thấy bà nói đến Chu Bảo Châu từng định thân với hấn, trong lòng hấn liền có chút phỏng đoán, chỉ là không giáp mặt hỏi nường, đỡ cho bà không vui.

Gương mặt Lâm Hồng có nét chần chờ.

Lâm Trạm thấy liền nói: "Nói thẳng là được, đừng bà bà mụ mụ."

Lâm Hồng nói: "Lúc trước tin tức huynh xảy ra chuyện truyền ra, không bao lâu sau cha nàng liền đến nhà lấy hôn thiếp, hai nhà từ hôn, sau này cũng không mấy lui tới, chỉ nghe nói sau đó không lâu nàng gả cho người khác."

Lâm Trạm gật gật đầu, ngược lại cũng không có ý gì khác, dù sao tất cả mọi người đều cho là hắn đã chết, không có đạo lý để cô nương mười mấy tuổi thù tiết cho hắn. Hắn đến hỏi Lâm Hồng chỉ là để chứng thực suy đoán trong lòng mà thôi.

Lâm Hồng áp a ập ứng nói: "Đại ca... Đại tẩu hiện giờ rất tốt, huynh đừng bắt nạt tẩu ấy."

Lâm Trạm buồn bực liếc hắn một cái, "Ta là người như vậy sao? Sao nương nói vậy, đệ cũng nói như vậy, ta khi nào thì nói muốn bắt nạt nàng rồi?"

Huynh đúng là người như vậy mà.

Lâm Trạm trong lòng oán thầm, chỉ là lời này hắn không dám nói trước mặt đại ca, bằng không bị đánh một trận là ít.

Lâm Trạm thấy hắn không nói chuyện, hơi nghiêng người, khuỷu tay chống lên mặt bàn, vuốt cằm, hoài nghi cao thấp nhìn hắn.

Lâm Hồng lập tức căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, nói: "Đại ca, huynh nhìn cái gì?"

Lâm Trạm hơi nâng cằm, "Có phải đệ nói chuyện ngày bé của ta ra cho nàng nghe không? Bằng không sao nàng có thể sợ ta như vậy?"

Hồi nhỏ đệ đệ ngốc này ngày ngày bị hắn bắt nạt, nhưng Lâm Trạm lại không cho rằng đó là bắt nạt, mà là yêu thương đối đệ đệ.

Lâm Hồng vội vàng khoát tay, "Không thể nào, ta cùng đại tẩu chưa bao giờ nói chuyện riêng nhiều, cũng chưa từng nói bậy về huynh."

Lâm Trạm nói: "Vậy là tốt nhất, bằng không ta sẽ nói chuyện đệ lăm tuổi rồi còn dãi dầm ra giường cho thê tử cùng con trai đệ biết."

Lâm Hồng dở khóc dở cười, "Rõ ràng là huynh đổ nước lên chân của ta!"

Lâm Trạm nhếch miệng, "Người khác tin là được rồi."

Lâm Hồng lắc đầu, không biết nói gì cho phải.

Đại ca hắn lúc trước học nghệ trở về, giả bộ làm huynh trưởng tốt một thời gian dài, người trong nhà đều tin, ngay cả hắn cũng kém chút tin - nếu như không phải là huynh ấy công cha nương, giấu khăn tay của tiểu cô nương vào trong vạt áo của hắn mà nói.

Đúng rồi, tiểu cô nương kia sau này thành thê tử của hắn, lại nói đại ca được coi là bà mối của hai người bọn họ.

Lâm Trạm lại nói: "Nương nói thê tử về nhà mẹ đẻ, sao đệ không đi theo? Cãi nhau à?"

Thấy hắn mặt đầy hứng thú, Lâm Hồng bắt đắc dĩ nói: "Không có, ngày mai bọn họ sẽ về. Đúng rồi, đại ca trước kia huynh gặp qua Cẩm nương rồi đấy, không biết huynh có ấn tượng hay không?"

"Có à? Khi nào vậy?"

Lâm Hồng nói: "Là năm huynh xuống núi trở về, cùng ta đi nhà in trong huyện mua sách, huynh giấu khăn tay của một cô nương vào trong người ta, sau này bị nàng phát hiện, nàng còn tát ta một cái."

Lâm Trạm nhũn mày nghĩ nghĩ, cuối cùng trong góc ngách nhớ lại một màn đó, vỗ tay nói: "Nhớ rồi! Nàng còn thật thành thê tử đệ à!"

Lâm Hồng liền nói: "Còn muốn cảm ơn đại ca trên cột 'có công'."

Lâm Trạm tròn mắt kêu oan, "Ta trên cột đệ khi nào? Rõ ràng là tiểu tử đệ nhìn chăm chăm cô nương người ta không rời mắt, ta chỉ nghĩ đệ đệ ngốc của ta lần đầu tiên thích người lại không dám nói, ta làm đại ca đương nhiên phải giúp một tay, nghĩ nửa này mới ra được chủ ý đó, đệ còn không cảm kích!"

Lâm Hồng có chút thẹn, "Huynh đừng nói bậy, ta mới không nhìn lung tung."

Lâm Trạm gật đầu nói: "Đúng, đệ không nhìn lung tung, đệ chỉ một lòng một dạ nhìn chăm chăm cô nương người ta, nhìn đến nỗi xem chút đưng vào cột cửa cũng không biết. Đệ được đó tiểu tử, cô nương kia lúc đó thấy còn rất nhỏ đi, đệ thật sự xuống tay được?"

Mặt Lâm Hồng phát đỏ, vội vàng nói: "Chúng ta chỉ thư từ qua lại, mãi đến nàng mười lăm tuổi ta mới nhờ nương tới cửa cầu hôn, đại ca huynh đừng đoán!"

Lâm Trạm cười hi hi nói: "Ta lại không nói gì, nhìn không ra đệ còn rất có thể nhịn đấy, nhịn cũng phải 4-5 năm nhì?"

Lâm Hồng thẹn quá thành giận, thốt ra: "Còn chưa lâu được bằng đại ca!"

Nụ cười trên mặt Lâm Trạh lập tức cứng lại, âm trầm liếc hắt một cái, giờ nắm tay lên, "Tiểu điều nhi, lâu không gặp đại ca có chút nhớ đệ, nhớ sáng mai đến sân luyện võ, hai huynh đệ chúng ta thật tốt gặp một lần."

Lâm Hồng vừa thốt ra lời kia liền hối hận, nhìn đại ca tiêu sái rồi đi, nhớ lại tư vị của thiết quyền kia, khóc không ra nước mắt.

Đêm nay Lâm Trạh ngủ ở phòng chính sân phía đông, Thanh Liễu ngủ ở đông sương.

Ngày hôm sau Hứa tẩu tử kêu hai người rời giường. Thanh Liễu sợ lát nữa gặp phải Lâm Trạh, nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong liền đi sân chính, không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa liền đụng phải người.

Lâm Trạh đã sớm tắm xong, không biết đứng ngoài phòng nàng đã bao lâu.

Thanh Liễu lui hai bước, không dám ngẩng đầu, hướng hắt phách thân mình, cúi đầu cất bước chạy trốn theo hành lang gấp khúc.

Lời Lâm Trạh muốn nói mắc ở cổ họng, rõ ràng ngày hôm qua còn nhìn lên hắt, từ hôm qua bắt đầu lại tránh hắt như tránh hồng thủy mãnh thú, ở đâu ra vấn đề?

Còn có, chạy nhanh như vậy, nương hắt đây là cưới về cho hắt con thỏ à?

Trên bàn cơm, Thanh Liễu cũng không lại nhìn lên Lâm Trạh, chờ mọi người ăn xong, Lâm lão gia gọi hai huynh đệ đi nói chuyện, Thanh Liễu được dịp cùng Tiết thị nói chuyện nàng trở về nhà.

Mới đầu Tiết thị nghe không ra, chỉ cho là nàng muốn về thăm nhà liền cười nói: "Không vội, chờ lát nữa Đại Lang từ chỗ cha hắt trở về, để hắt đi cùng con."

Thanh Liễu cắn cắn môi, dứt khoát nói: "Phụ nhân, lúc trước ta vào cửa là cùng đại công tử kết minh hôn, bây giờ hắt đã trở lại, việc hôn nhân của hai chúng ta cũng không thể tính nữa, ta muốn về nhà. Chỉ là số bạc lúc trước phụ nhân bỏ ra chữa bệnh cho cha ta, trong nhà không thể trả ngay được, xin phụ nhân thư thả cho mấy ngày."

Tiết thị nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, kéo tay nàng, vẻ mặt ngưng trọng, "Ai nói hôn sự của con là Đại Lang không được tính nữa, là hỗn tiểu tử kia nói?"

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, "Đại công tử chưa bao giờ nói qua lời này, là ý của ta."

Tiết thị nghe không phải là Lâm Trạh bằng mặt không bằng lòng, nét mặt mới hòa hoãn lại, lại nhảm chuyện này trong đầu một lần liền biết đây là Thanh Liễu nghĩ cụt.

Bà lắc đầu cười khẽ, kéo Thanh Liễu ngồi xuống, nói: "Là lỗi của ta, hôm qua biết được Đại Lang trở về, nổi lòng hỗn loạn liền quên mất chuyện khác. Tôi hôm qua ở trên bàn cơm vốn nên nói thân phận của con cho Đại Lang nghe, nhưng khi đó lại có bận khoản."

Bà liền nói lại nội dung cuộc nói chuyện giữa mình cùng Lâm Trạh hôm qua cho Thanh Liễu nghe, nói tiếp: "Là nương hồ đồ, làm con bị uy khuất, con đừng chấp nhặt với ta."

Trước khi Thanh Liễu nghe xong câu trước, trong đầu đang hỗn loạn mơ hồ, bây giờ thấy bà nói như vậy vội lắc đầu.

Tiết thị nói: "Bé ngoan, mặc kệ Đại Lang còn hay không, con đều là con dâu ta nhận định, việc này sẽ không thay đổi. Trước đó mặc dù kết chính là minh hôn, nhưng hai nhà chúng ta cũng là mời bà mối đứng dẫn nói vun vào, lại trao đổi hôn thiệp, cưới hỏi đang hoàng. Bằng không, nhà chúng ta lại làm lại một lần tiệc rượu nữa?"

Thanh Liễu vội vã lắc đầu, "Nương, không cần làm lại tiệc rượu lần nữa đâu, không có quy củ như vậy."

Tiết thị cười nói: "Nói như vậy con đây là đồng ý làm con dâu nhà chúng ta, không về nữa?"

Thanh Liễu đỏ mặt, thấp giọng nói: "Là tự ta miên man suy nghĩ, làm hại nương thay ta quan tâm."

Tiết thị lắc đầu, "Không phải lỗi của con, vốn là nương không nói rõ ràng mọi chuyện, bây giờ nói ra thì tốt rồi. Thanh Liễu à, Đại Lang đứa nhỏ này, ta làm nương ta hiểu rõ nhất, mặc dù bình thường nhìn không đứng đắn, nhưng trên đại sự cũng không hồ đồ. Con có thể yên tâm, Lâm gia nam nhi không phụ con."

Thanh Liễu gật gật đầu.

Sau khi Thanh Liễu trở về phòng, Tiết thị nghĩ lại lại cảm thấy lo lắng, bảo Dương tẩu tử qua chỗ Lâm lão gia gọi Lâm Trạh tới.

Lâm Trạh bị cha hắt giáo huấn đến một nửa thì đến bên chỗ nương hắt, thả mình lên ghế, than thở nói: "Nương, cha vẫn dài dòng như vậy."

Tiết thị nghe xong buồn cười. Đứng nhìn Lâm lão gia bình thường là một người rất ít nói, nhưng lúc ông dạy con trai, nói lên một bộ lại một bộ, hai huynh đệ nghe đến mức tai mọc kén, kêu khổ thấu trời.

Tiết thị cười được một nửa, nghỉ đến Thanh Liễu lại nghiêm mặt nói: "Ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng này ra cái gì nữa."

Lâm Trạh nhìn bà, thấy bà không giống nói đùa, chỉ phải đành hoảng làm theo.

Tiết thị nói: "Tối qua trở về con nói gì với Thanh Liễu?"

Lâm Trạh há miệng thờ dõc, "Ta còn chưa nói chuyện được với nàng."

Tiết thị trừng hắh, "Khó trách nàng sẽ hiểu lầm, vừa rồi còn qua đây nói với ta là muốn về nhà, nàng nghĩ con đã trở lại, nhà chúng ta sẽ đổi ý."

Lâm Trạh sờ mũi một cái, "Nàng vừa thấy ta liền trốn."

Tiết thị nói: "Nàng lại trốn có thể trốn được đi đâu? Nếu con có lòng, nàng tránh được à? Đi, ngay lập tức đi nói với nàng, sau này con sẽ cùng con bé thật tốt sống qua ngày, tuyệt đối không có hai lòng!"

Lời tác giả:

Lâm Trạh: Nàng vừa thấy ta là chạy.

Tiết thị: Sự bá đạo của con đâu? Da mặt dày đâu? Khí khái nam nhi đâu? Lên đi...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thê Tử Không Nghe Lời

Thanh Liễu mở bọc đồ tối qua gói kỹ ra, quần áo bỏ vào lại trong tủ, lại lấy bản 'thiên tự văn' ngồi bên cạnh giường xem, chuẩn bị nhớ mấy chữ.

Chỉ là còn chưa nhìn được hai hàng chữ đã bắt đầu xuất thần.

Vừa rồi nghe Tiết thị nói một hồi, nàng chỉ xấu hổ với suy nghĩ miên man của mình, vội vàng trở về phòng, bây giờ ngồi xuống nghĩ lại mới phát hiện mọi chuyện vẫn chưa xong.

Theo ý của bà bà, Lâm gia không có ý định đổi ý, nàng vẫn là con dâu lớn trong nhà, như vậy có phải có nghĩa là sau này nàng muốn cùng đại công tử làm phu thê chân chính, sinh hoạt chung một chỗ?

Thanh Liễu chợt cảm thấy hơi hoảng hốt.

Từ khi gả đến Lâm gia nàng đã làm xong tính toán làm quả phụ cả đời, bây giờ không cần làm quả phụ nàng lại có chút không biết nên làm thế nào.

Nàng nhớ tới cha nương mình. Qua nhiều năm như vậy, cha mỗi sáng thức dậy đều sẽ ra bờ suối gần nhà xách nước, sau đó mới ra đồng làm việc. Nương làm cơm, cũng không bao các nàng đi gọi cha về ăn cơm mà là tự mình đưa đến cho ông. Cha nàng không phải người rất tỉ mỉ, nhưng đối chuyện nương giao phó cho đến bây giờ đều chưa từng quên. Tính tình nương rất tốt, nhưng có đôi khi cũng sẽ cãi nhau với cha, thường thường buổi tối hôm trước hai người còn không nói chuyện với nhau, sáng hôm sau ngủ dậy lại đã hòa hảo.

Cặp phu thê khác trong thôn cũng không khác mấy, ngẫu nhiên cãi nhau, cả ngày tính củi gạo dầu muối, trồng mấy mẫu ruộng, nuôi mấy đứa nhỏ, chờ đứa nhỏ lớn lại bắt đầu chăm sóc tôn tử. Cả ngày mong đợi không gì ngoài có đủ cơm ăn, trên người có bộ quần áo, tốt nhất là có thể con cháu đầy sảnh đường, toàn gia bình an.

Nhưng cái này hình như đều không phù hợp với tình huống của nàng và đại công tử. Thanh Liễu không cách nào tưởng tượng hắh giống cha nàng, vác cuốc ra đồng, lên núi chặt củi, xòe ngón tay tính giá lương thực, khi nhàn rỗi mang theo rỏ rách đi bắt cá. Chính nàng cũng sẽ không giống nương, làm quần áo cho hắh, nặh đế giày, lo liệu cơm canh, bởi vì ở Lâm gia, những việc này đều có người khác làm, hơn nữa còn làm tốt hơn cả nàng.

Vậy nàng đến cùng có thể làm gì đây? Nàng không giống bà bà, có thể quản một ngôi nhà lớn như vậy gọn gàng ngăn nắp, cũng không giống Cẩm nương, có thể cùng tiểu thúc ngâm thơ vẽ tranh, nàng thậm chí ngay cả chữ to cũng mới nhận biết mấy cái, tên của chính mình cũng chỉ miễn cưỡng viết được coi là ngay ngắn.

Nàng như vậy, thật có thể sống tốt sao?

Lâm Trạh bị nương mình đuổi về sân phía đông, chần chờ đứng trước cửa đông sương phòng đóng chặt một lát. Sau đó lại nghĩ, ngay cả Tiểu điều nhi như vậy cũng có thể lừa được thê tử đến tay, không có lẽ nào hắh lại không làm được. Vì thế trấn định tiến lên, gõ cửa phòng hai cái.

Thanh Liễu đang nghĩ đến xuất thân, nghĩ là Hứa tẩu tử nên cũng không nghĩ nhiều, đi ra mở cửa, chờ nhìn kỹ bóng dáng đứng ngoài cửa, sợ tới mức lui một bước.

Lâm Trạh không biết nên nói gì, có chút hờ hững, nhưng vừa thấy bộ dáng nàng còn yếu hơn mình, lập tức liền cân bằng lại. Ngồi ngẫm bước vào, dừng lại trước bình phong ngồi xuống ghế, tư thế đại mã kim đao, như là muốn trao đổi chuyện quốc gia đại sự.

Thanh Liễu đứng bên cạnh cửa không dám tới gần, cúi đầu, khoe mắt vùng trộm liếc hắt, bị hắt tóm được, vội vàng cúi đầu thấp hơn.

Lâm Trạh có chút tự đắc, xem nàng sợ đến như vậy, sau này còn không phải hắt nói cái gì chính là cái đó, quyết không dám có hai lời.

Thật ra hắt ngẫm khinh bỉ cha hắt rất lâu rồi.

Hồi nhỏ hắt vẫn cho rằng cha hắt là người lợi hại nhất trên đời, mỗi lần giáo huấn hắt và Tiểu điều nhi, chỉ cần một đầu ngón tay là đủ. Sau này phát hiện, nương hắt còn lợi hại hơn cha hắt, bởi vì chỉ cần nương khẽ hừ một cái, cha liền rụt lại như chim cút.

Lớn hơn chút nữa, hắt biết có loại bệnh tên là thể quân nghiêm, có kiểu quỳ gọi là quỳ vắn giặt, có kiểu ngủ gọi là ngủ thư phòng, vì thế đối cha hắt chỉ còn lại tràn đầy khinh bỉ. Hơn nữa lúc ấy liền thể, sau này thành hôn tuyệt đối không thể sợ vợ như cha hắt, trong nhà phải là hắt định đoạt, thể từ phải ngoan ngoãn nghe hắt!

Trước mắt hắt rất hài lòng về biểu hiện của Thanh Liễu.

Đây là lần đầu tiên hắt nghiêm túc đánh giá thể từ hắt, vóc người không cao, đại khái chỉ cao hơn nương một chút, nhưng là không so được với hắt, vừa rồi lúc bước qua nàng, cảm giác nàng vẫn chưa tới bả vai mình. Rất gầy, nhìn eo nhỏ kia một cánh tay của hắt có thể ôm được hai cái, về sau dứt nương ăn nhiều một chút mới được. Trên mặt làn da không tính là trắng nõn, cái mũi không cao nhưng thẳng, miệng hồng hồng, ngủ quan nhìn cũng xem như một tiểu mỹ nhân thanh tú, đáng tiếc vết sẹo trên trán rất giết phong cảnh. Nghe nói nương đã xứng thuốc cho nàng, có điều hiệu quả hình như không tốt lắm, xem ra lần sau hắt phải đến chỗ sư phụ thuận tiện lấy chút thuốc tốt về mới được.

Nghe nương nói nàng nhỏ hơn mình chín tuổi. Lâm Trạh nhìn không được ở trong lòng xòe ngón tay tính tính, phát hiện năm hắt mười sáu tuổi theo sư phụ xuất chinh, thể từ hắt hình như mới bảy tuổi... Nghĩ đến hôm qua mới cười nhạo Lâm Hồng xong, nay hắt cảm thấy đầu gối hơi đau.

Lâm Trạh ho một tiếng.

Thanh Liễu lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắt, thật ra nàng có thể cảm giác được hắt đang quan sát mình, nhưng không biết hắt muốn làm gì, chỉ phải cúi đầu.

Lâm Trạh nghiêm túc nói: "Nàng ngồi xuống, chúng ta nói chuyện."

Thanh Liễu hơi chần chờ, nói vâng, thấp người ngồi ở bên giường.

Ánh mắt Lâm Trạh đi theo nàng, liếc mắt thì nhìn thấy thiên văn tự trên giường, hỏi: "Nàng đang xem sách?"

Thanh Liễu có chút ngượng ngùng, "Vâng, nương mời đệ muội dạy ta nhận biết chữ."

Lâm Trạh vươn cánh tay dài lấy qua lật đi lật lại, vừa thấy con chữ chằng chịt kia liền cảm thấy đau đầu, từ nhỏ hắt chán ghét nhất là học chữ, vì thế không biết đã ăn bao nhiêu roi từ cha. Nhưng lúc này không nghĩ bị thể từ xem thường, kiên trì lật một lát, làm bộ làm tịch gật gật đầu, "Không tệ." Lại nói: "Bình thường nàng trừ đọc sách còn làm cái gì?"

Thanh Liễu nói: "Buổi sáng đọc sách, buổi chiều luyện chữ, buổi tối có đi bện mấy túi lưới."

Lâm Trạh vừa nghe có việc không liên quan đến đọc sách, vội hỏi: "Túi lưới gì, cho ta xem."

Thanh Liễu liền bảo hắt chờ, đứng dậy đi vào phòng trong lấy, "Đại công tử huynh xem, chỉ là món đồ chơi nhỏ, không đáng giá gì."

Lâm Trạh nghe cách nàng xưng hô với mình, nhướng mi nói: "Nàng gọi ta là gì?"

"... Đại công tử." Thanh Liễu có chút nghi hoặc, không biết vì sao hắt lại hỏi vậy.

Lâm Trạh liền nói: "Nàng nghe Tiểu điều - - thể từ của nhị đệ cũng gọi hắt là Nhị công tử Ngốc công tử à?"

Thanh Liễu chần chờ, "Vâng... Phải xưng hô như thế nào?"

Lâm Trạh đương nhiên nói: "Đương nhiên phải gọi ta là tướng công, gọi một tiếng thử nghe xem."

Thanh Liễu mặt đỏ tai hồng, há miệng mấy lần cũng gọi không được.

Lâm Trạh thờ dãi trong lòng, xem ra thể từ này của hắt cũng không phải rất nghe lời, về sau còn phải dạy dỗ thêm, trước mắt tạm buông tha nàng vậy.

Hắn hào phóng nói: "Không thì gọi ta là A Trạm đi."

Mặc dù Thanh Liễu cảm thấy tiếng xưng hô này vẫn có chút quá mức thân cận, nhưng cũng đã tốt hơn cái khác gấp mấy lần, vội gạt đầu, tay nắm góc áo, cúi đầu hô một tiếng A Trạm.

Lâm Trạm nghe được cảm thấy mỹ mãn, lại nói: "Ta thấy cha nương hình như đều có một cái túi lưới như vậy?"

Vành tai Thanh Liễu vẫn còn hơi đỏ, gạt gạt đầu, "Đúng là giao thừa năm ngoái ta đưa cho bọn họ."

Lâm Trạm liền nói: "Ta cũng muốn, nàng cũng làm cho ta một cái đi, phải khác với bọn họ mới được."

Thanh Liễu hỏi: "Huynh thích hình dáng gì?"

Lâm Trạm nghĩ nghĩ, "Vậy làm một con ngỗng uy vũ đi."

Nhớ hắn còn nhỏ, lúc lăm sáu tuổi cũng đã đánh khắp toàn thôn không có địch thủ, thất bại duy nhất là có một thằng nhóc mang theo ngỗng nhà hắn đến đánh nhau với hắn, hắn bị con ngỗng đó mổ khắp mông, cả thời thơ ấu đều lưu lại bóng ma. Thế cho nên trưởng thành, đối ngỗng còn có chút cố chấp.

Thanh Liễu lần đầu tiên nghe nói có người muốn bện túi lưới hình ngỗng, có điều cũng không từ chối, chỉ nói: "Trước ta chưa từng bện ngỗng, có lẽ phải một khoảng thời gian mới làm xong được."

Lâm Trạm khoát tay, "Không sao. Đúng rồi, nàng dọn qua phòng ta ngủ đi."

Đề tài này xoay chuyển quá nhanh, Thanh Liễu nhất thời không phản ứng kịp, sững sốt một hồi lâu, mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: "Vi, vì sao?"

Lâm Trạm nói: "Chúng ta đã là phu thê, đương nhiên phải ngủ chung một chỗ."

Thanh Liễu vắn vắn ngón tay, "Nhưng, nhưng mà ta cảm thấy như bây giờ rất tốt..."

Nàng còn chưa chuẩn bị xong tâm lý cùng nam nhân sống chung một phòng, quá đột nhiên. Nhưng người nam nhân này là phu quân nàng, hai người ngủ cùng nhau lại đúng là chuyện đương nhiên, không có đường sống cho nàng cự tuyệt.

Lâm Trạm thấy nàng gấp đến nỗi hộc mắt cũng có chút hồng, đáng vẻ đáng thương, trong lòng chắc một tiếng, thê tử này đúng là có chút không nghe lời.

Có điều thôi, ai bảo mình lớn hơn nàng đâu, dù thế nào cũng phải nhường nàng chút, không dọn qua ngủ thì không dọn, trước theo nàng một thời gian, về sau nhất định phải dạy nàng cái gì là phu là trối mới được.

"Vậy tạm thời cứ như cũ đi, chờ khi nào nàng muốn chuyển thì chuyển."

Thanh Liễu vội vàng gạt đầu.

Lúc Lâm Trạm bước ra khỏi đông sương phòng, nghĩ thê tử này tổng thể cũng không tệ lắm, ngẫu nhiên không nghe lời, về sau chậm rãi dạy vậy.

Đúng rồi, hắn phải viết phong thư cho sư phụ, xin mấy lọ thuốc tốt, xóa vết sẹo trên trán thê tử. Thuận tiện báo tin bình an, hình như sư phụ lão nhân gia vẫn chưa biết hắn còn sống thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không Cần Thủ Tiết

Trước bữa trưa, Cẩm nương và Thụy nhi đã trở về, người một nhà rốt cục hoàn toàn chỉnh chỉnh ngồi bên cạnh bàn ăn.

Tiết thị và Lâm lão gia ngồi giữa, bên cạnh Tiết thị là Lâm Trạm cùng Thanh Liễu, bên cạnh Lâm lão gia là cả nhà Lâm Hồng.

Tiết thị nhìn quanh một vòng, vừa lòng không ngừng gạt đầu, cuối cùng cả nhà cũng đoàn viên.

Duy nhất không được hoàn mỹ là trẻ con trong nhà vẫn quá ít ỏi.

Lâm gia mấy đời đến đời Lâm lão gia vẫn luôn là đơn truyền, ngay cả nữ nhi cũng không có lấy một người, mãi đến khi bà gả đến sinh hai đứa con trai, khi ấy tất cả mọi người cho rằng nhân đinh trong nhà cuối cùng cũng vượng lên, không nghĩ tới sau này Đại lang lại xảy ra chuyện.

nguyên

Lúc ấy liền có người truyền, Lâm gia đây là gấp rửa, nhất định chỉ có thể có một đứa con làm Tiết thị tức giận đến mức roi không biết bao nhiêu nước mất. Cũng may con của bà đã trở lại, cũng cưới con dâu, tin tưởng không bao lâu nữa là có thể cho bà thêm một đứa cháu trai, tăng thêm nhân khí trong nhà.

Thụy nhi đối đại bá đột nhiên xuất hiện này rất là tò mò, hắn cũng không sợ lạ, vừa ăn cơm vừa mở to con mắt tròn vo liên tục nghiêng đầu quan sát hắn.

Tiết thị thấy bộ dáng đó của hắn, càng nhìn càng yêu, nhìn không được nói với Lâm Trạ: “Con xem con trai của đệ đệ con cũng đã lớn vậy rồi, con và Thanh Liễu cũng phải thêm chút sức mới phải.”

Thanh Liễu cúi đầu, bên tai đỏ bừng.

Lâm Trạ ngông nghênh gạt đầu, không phải sinh một đứa nhỏ thôi à, chờ thế tử hắn nghe lời dọn qua phòng chính ngủ, muốn mấy đứa có mấy đứa.

Tiết thị lại quay qua Lâm Hồng Cẩm nương nói: “Hai con cũng vậy, nếu như có thể cho Thụy nhi thêm một đệ đệ muội muội, vậy thì không thể tốt hơn nữa.”

Cẩm nương mặc cỡ đồ mặt, Lâm Hồng cười hắc hắc, gấp cho nương tử mình một đĩa thức ăn.

Lâm Trạ vừa vặn thấy, bĩu môi, thầm nghĩ xem ra đệ đệ hắn đã bước lên đường xưa của cha. Không phát hiện ở chủ vị cha hắn thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nương hắn à?

Hắn nhìn không được liếc nhìn qua Thanh Liễu thì thấy nàng chỉ bôi cơm, chỉ gấp hai món ăn trước mặt mình, mấy món xa hơn chút ngay cả đĩa cũng không dám vờn ra.

Hắn không chút suy nghĩ, cánh tay dài duỗi đến bên phía Lâm Hồng, bụng đĩa sườn xào chua ngọt qua, đặt đến trước mặt Thanh Liễu.

Thanh Liễu vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn bĩu môi, “Ăn nhiều thịt vào.”

Chiếc đĩa của Lâm Hồng dừng ở giữa không trung, “Đại ca, huynh bụng hết đi rồi ta ăn cái gì?” Sườn xào chua ngọt kia là món hắn thích nhất.

Khóe mắt Lâm Trạ liếc về phía hắn, “Tự mình không biết gấp à? Đại tẩu đệ gầy như vậy, đệ nhường nàng hai miếng thịt không được chắc?”

Thanh Liễu mặt đỏ tai hồng, muốn đặt đĩa lại chỗ cũ, Lâm Hồng vội xua tay lia lịa, nói đùa, nắm tay của đại ca hắn cũng không phải để không, không nhìn thấy hắn đã ngồi chỗ đó dùng ánh mắt uy hiếp rồi sao?

Lâm Trạ có thể mới hài lòng, bảo Thanh Liễu ngồi xuống, lại gấp chân gà cho nàng, “Ăn nhiều chút, nàng quá gầy.”

Thanh Liễu không dám nhìn đến vẻ mặt của những người khác, chỉ phải cúi đầu ăn.

Tiết thị xem cảm thấy buồn cười, con lớn nhất này của bà tuổi mặc dù không nhỏ, nhưng là không biết có phải trong mười năm kia từng mất trí, bây giờ tính tình không khác trước kia là bao.

Trong lòng bà lại nhớ đến một chuyện, quay đầu nói với Lâm lão gia: “Hôm qua Trạ nhi trở về, những người khác đều vẫn chưa biết, chỗ ông ngoại bọn nhỏ ta viết một phong thư trở lại, chờ mọi chuyện trong nhà xong rồi, để Trạ nhi tự mình đến cửa. Về phần những người khác, ta nghĩ thông tri cho tất cả thì không khỏi quá phiền phức, hơn nữa đây cũng là một chuyện vui lớn, phải ăn mừng thật lớn mới được. Không bằng chúng ta mời một gánh hát đến trong thôn hát diễn mấy ngày?”

Lâm lão gia nói: “Được, ta cho người liên hệ gánh hát.”

Tiết thị nói: “Ta nghe người khác nói, phủ thành có một gánh hát Việt kịch, hát vô cùng tốt, từng đi tỉnh thành hát cho người ta, danh vọng rất lớn. Ông cho người đi hỏi thăm chút xem, nếu có thể mời đến gánh hát đó, lại truyền tin tức ra ngoài, người khác tự nhiên sẽ biết chủ ý chúng ta mời gánh hát.”

Lâm lão gia gật gật đầu.

Tiết thị lại quay đầu nói với mấy tiểu bối: “Đến lúc đó cả nhà chúng ta đều đi xem trò vui, cũng náo nhiệt chút.”

Thụy nhi vui vẻ liên tục vỗ tay: “Hay quá, hát tuồng! Hát tuồng!”

Ăn cơm xong, Tiết thị gọi Thanh Liễu Lâm Trạ lại, nói: “Trạ nhi, con nên bồi Thanh Liễu đi nhạc gia bái phỏng một chút.”

Thanh Liễu vội nói: “Nương, giờ đang ngày mùa, cha nương ta mấy ngày này khẳng định đều ở ngoài ruộng, đại — A Trạ về với con, bọn họ lại không có chuẩn bị nhất định phải thất lễ, không bằng trước hết để ta về nói với bọn họ một tiếng, ngày mai lại cùng nhau trở về.”

Tiết thị vừa nghĩ thật đúng là thế, con của bà cũng ‘đã chết’ mười năm, đột nhiên lại xuất hiện, còn không dọa sợ người khác?

Cũng tốt, vậy con trở về một chuyện nói tin tức này với bọn họ. Có điều cũng đừng để bọn họ chuẩn bị cái gì, hai nhà chúng ta lại không phải người ngoài, không cần nói những nghi thức xã giao không cần thiết đó.

Thanh Liễu nói vâng, trở về phòng thu dọn đồ đạc đi.

Lâm Trạh nhìn theo nàng đi ra ngoài mới thu hồi lại ánh mắt.

Tiết thị nghiêng đầu nhìn con, cười nói: “Như thế nào? Thanh Liễu đúng là một đứa bé tốt đúng không?”

Lâm Trạh chỉ nói: “Tạm được.”

Tiết thị cười thầm, đức hạnh thói vẹt chết còn cứng mỏ này thật giống cha hần thời còn trẻ. Bà cố ý nói: “Không hài lòng chỗ nào con cứ nói với nương, nương cho nàng lập quy củ.”

Lâm Trạh hiểu kỳ nói: “Lập quy củ gì cơ?”

Tiết thị liền nói: “Nói đến thì rất nhiều, Thanh Liễu xem như là tân nương tử, bình thường tân nương tử vào cửa là không thể lên bàn ăn cơm, đứng ở một bên xem chúng ta ăn, còn dư lại mới cho nàng. Buổi sáng phải là người đầu tiên rời giường, đến trước mặt ta bưng trà đưa nước, việc nhà, giặt quần áo nấu cơm, chẻ củi nấu nước nàng phải làm hết, ban đêm bưng nước rửa chân cho con, còn phải ngủ ở phía ngoài, nếu nửa đêm con khát nước thì nàng phải rót nước cho con.”

Lâm Trạh nghe đến lúu lủi, với thân thể nhỏ kia của nương tử hần, chỉ sợ không lập quy củ được hai ngày đã ngã xuống.

Tiết thị lại nói: “Ta nghe Hứa tâu tử nói, nàng không muốn dọn qua phòng ngủ chính ngủ với con? Cái đó cũng không hợp quy củ.”

Lâm Trạh vội nói: “Không có chuyện đó đâu, chỉ là do con ngủ một mình quen rồi, không thích có người khác ở bên cạnh. Chờ qua một thời gian nữa con sẽ để nàng chuyển qua.”

Tiết thị nhin cười nói: “Vậy con phải mau quen đi, nương vẫn chờ ôm tôn tử đấy.”

Lâm Trạh gật đầu lung tung, trong lòng nghĩ, vẫn phải nhanh chóng tranh thủ thời gian để nương tử nghe lời mới được, bằng không chờ nương ra tay nàng liền có nếm mùi đau khổ.

Thanh Liễu trở về phòng thay quần áo khác, trước đó Tiết thị lại kêu cắt may đến nhà làm cho nàng hai chiếc áo khoác bông vải mỏng, lúc này mặc đi ra ngoài vừa vặn.

Quần áo màu xanh nhạt bao lấy thân mình mảnh khảnh của nàng, nhìn xa xa thật giống như cảnh liễu tháng ba.

Nàng cắt kỹ túi lưới bên được trong khoảng thời gian này, xách theo giỏ nhỏ ra khỏi nhà.

Lâm gia đại trạch nằm dưới chân núi Tiểu Diêu, địa thế cao hơn so với đồng ruộng chung quanh, nàng một đường từ sườn núi đi xuống, không ít người làm việc dưới ruộng đều nhìn thấy.

Hai người phụ nhân chụm đầu nói: “Đó có phải khuê nữ nhà Lý Đại Sơn không? Lại về nhà mẹ đẻ, nhìn cái giỏ kia không biết lại mang thứ tốt gì từ nhà chồng về trợ cấp nhà mẹ đẻ.”

Một vị phụ nhân khác nói: “Đúng là cô nương đó, ta thấy nàng cũng là người mệnh khổ.”

Người đầu tiên kia nói: “Nàng vậy còn gọi là số khổ, chúng ta tính là cái gì? Ngươi xem mấy lần nàng về nhà mẹ đẻ có lần nào không phải là mặc quần áo mới tinh, trên đầu cài trâm bạc? Nàng hôm nay là thiếu phụ nhân nhà giàu, không trượng phu coi là gì? Ngươi cảm thấy nàng khổ, người ta không biết chừng lại cảm thấy vui về đấy!”

Một người khác lắc đầu không nói chuyện.

Thanh Liễu trở về trong nhà, quả nhiên không có ai ở nhà, nàng đi trước đến vườn rau nhà mình nhìn nhìn, Thanh Liễu cùng Thanh Tùng đang ở đó nhỏ cỏ.

Hai người thấy nàng liền hưng phấn chạy tới, Thanh Liễu cười nói: “Cha nương ở ngoài ruộng hả?”

Thanh Tùng nói: “Ta đi gọi bọn họ về!”

Thanh Hà cùng Thanh Liễu đi vào trong nhà, nhìn vào túi lưới trong giỏ của nàng nói: “Tháng này đại đường ca không về, hai ngày trước ta tự mình đi trấn trên một chuyến, bán hết cả túi lưới lần trước tỷ cho ta cùng với túi lưới ta tự bện, ông chủ cho ta thêm một đồng tiền, một cái sáu văn đấy. Tổng cộng bán được ba trăm đồng tiền, A tỷ, lần sau tỷ về ta sẽ đưa tiền của tỷ cho tỷ.”

Thanh Liễu nói: “Nếu muội thật cho ta ta sẽ đánh muội đấy, muội đưa cho nương cầm đi.”

Thanh Hà vội la lên: “Như vậy sao được? Nương nói tỷ đã trả hết bạc kia lại cho người, vậy chẳng phải trên người tỷ một chút bạc bằng thân cũng không có hay sao?”

Thanh Liễu nói: “Nhà chồng ta có ăn có mặc, chỗ nào cần dùng đến bạc? Hơn nữa, ta mỗi tháng còn có tiền tiêu hàng tháng nữa mà. Bây giờ ta không ở nhà, rất nhiều chuyện không giúp được gì, chỉ có thể bớt chút thời gian bận mấy túi lười, miễn cưỡng xem như tản chút lực vì nhà chúng ta, muối nói với nương, xem như là ổn định trái tim ta, đừng lấy chút tiền đó ra nói nữa.”

Thanh Hà nói không lại nàng, cúi thấp đầu, có chút buồn bực không vui. Theo ý nàng, A tỷ đã vì trong nhà làm được quá nhiều, căn bản không cần cực khổ bận dây trợ cấp trong nhà nữa.

Thanh Liễu cũng không khuyên nhiều, lát nữa nàng nói tin tốt kia ra, mọi người khẳng định chỉ có phần cao hứng.

Hai người các nàng đi vào trong nhà, Chu thị cùng Lý Đại Sơn đã được Thanh Tùng gọi về.

Lý Đại Sơn hiện thời đã không khác gì người thường, chỉ cần không quá sức mệt nhọc, ra ruộng làm chút việc cũng không thành vấn đề.

Chu thị nhìn thấy nữ nhi, lại là một hồi nhìn kỹ, thấy nàng khí sắc tốt, trong lòng mới an ủi chút.

Chờ mọi người ngồi xuống, Thanh Liễu nói: “Cha, nương, hôm nay ta trở về là có chuyện muốn nói với hai người. Lúc trước Lâm gia đại công tử xuất chinh, sau khi rơi xuống biển sâu vẫn luôn không tìm được đường về nhà, người khác đều nói hắn đã chết, thật ra hắn vẫn còn sống, chỉ là bị đung đầu, không nhớ rõ chuyện trước kia. Thời gian trước hắn đã nhớ lại, hôm qua đã trở về nhà, phu nhân để ta trở về nói một tiếng, ngày mai đại công tử sẽ bồi ta về nhà thăm mọi người.”

Cả Lý gia sợ run một hồi lâu cũng không phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của nàng.

Lý Đại Sơn sững sờ nói: “Nha đầu, ý của con là...”

Thanh Liễu mấp máy môi, nói khẽ: “Đại công tử đã trở lại, ta... Không cần thủ tiết.”

Lý Đại Sơn tròn to mắt.

Chu thị đột nhiên che miệng khóc lên, “Ông trời có mắt, ông trời có mắt, Thanh Liễu của ta rốt cục không cần lại chịu khổ...”

Thanh Hà kích động nói: “A tỷ, tỷ phu thật sự đã trở lại? Thật tốt quá!”

Thanh Tùng nhúc nhích, không biết tại sao nương hân hạnh khóc, tỷ phu đã trở lại, đại tỷ không cần thủ tiết không phải chuyện tốt à? Đáng tiếc hắn còn chưa dành được tiền chuộc tỷ tỷ của hắn về, không biết tỷ phu có cho hắn chuộc hay không?

Thôi, ngày mai tỷ phu đến đây hắn phải quan sát thật kỹ mới được, nếu hắn đối tỷ không tốt, hắn tìm người dạy dỗ hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nói Chuyện

Thanh Liễu vất vả lắm mới trấn an được nương nàng, Chu thị nghĩ đến ngày mai Lâm Trạ muốn đến nhà lại gấp đến xoa quanh, “Ôi trời, trong nhà không có gì cả, phải làm sao bây giờ? Chủ nhà, ông đi vào trấn trên một chuyến đi, mua chút bánh ngọt với thịt về. Không biết cô gia có uống rượu không, hay là mua thêm một bầu rượu về nh? Không thì dứt khoát định một bàn ở tửu lâu, nhờ người ta đưa đến tận nhà?”

Thanh Liễu bắt đắc dĩ ấn bà ngồi xuống, nói: “Nương, không cần đâu, vừa rồi lúc ta về đây bà bà có nói nhà chúng ta cứ như bình thường là được rồi, đừng chuẩn bị gì cả.”

Chu thị không đồng ý, “Như vậy sao được? Cô gia vừa trở về đã nghĩ đến muốn qua nhà xem, chúng ta cũng không thể thất lễ.”

Thanh Liễu nói: “Vậy làm mấy món ăn gia đình đi, không cần để đặc biệt vào trấn mua đâu. Nói thật, mấy thứ đó chúng ta hiếm lạ, nhưng là ở Lâm gia gì mà không có? Hắn đã sớm ăn chán, nếu chúng ta phô trương làm quá lớn có khi còn làm hắn không được tự nhiên ấy.”

Chu thị chần chờ nói: “Như vậy có được không? Có đơn giản quá không?”

Thanh Liễu nói: “Tình huống của nhà chúng ta hắn là bà bà đã nói với hắn, chúng ta cũng không cần phải cố gượng ra một tràng diện. Bằng không mời hắn ăn bữa tiệc này sau đó trong nhà ăn trâu nuốt cái, hắn biết trong lòng có thể dễ chịu sao? Ta thấy thế này đi, buổi sáng ngày mai nương để cha đến nhà Dương đồ tể thôn bên cạnh cắt miếng thịt, lại qua nhà thôn trưởng mua hai con cá, nhờ người lên trấn mua về hộ một miếng đậu phụ, thêm rau trong vườn nhà mình cũng đủ để làm ra một bàn.”

Chu thị bổ sung thêm: “Trong nhà còn có mấy con gà, lại giết con gà, tốt xấu góp ra ba món chính.”

“Gà còn muốn đẻ trứng mà.” Thanh Liễu không đồng ý lắm.

Chu thị nói: “Nghe nương đi, tuy rằng tình trạng gia cảnh nhà chúng ta không tốt, nhưng cô gia dù sao cũng là lần đầu đến cửa, nếu trong nhà không có gì cả, không phải là để người chê cười hay sao?”

Hơn nữa bà ít nhiều cũng muốn cho con gái thêm chút mặt mũi, nhà mẹ đẻ cùng nhà chồng kém quá xa, nay đã không thể làm chỗ dựa cho nàng, nếu lại làm cho nàng ở trước mặt con rể không còn mặt mũi, làm nương như bà càng thêm không thể yên lòng.

Thanh Liễu thấy bà trong lòng đã quyết, chỉ đành phải gật đầu.

Thấy hai mẹ con các nàng đã thương định xong, Lý Đại Sơn nói: “Ta phải qua nhà thôn trưởng mua cá ngay đây, bây giờ mua thả vào chum nước nuôi cá đêm, nhà bần.”

Chu thị đếm chút tiền cho ông để ông đi.

Thanh Hà cũng cảm rối, nói: “Hôm kia mới mưa xong, ta lên núi xem có nấm dại không, dùng để nấu với canh cá cho ngon.”

Thanh Tùng thấy thế cũng nhanh chóng mang theo cái rổ rách của mình chạy ra ngoài, “Ta đi ra suối mò cá, ngày mai làm cá chiên cho tỷ phu ăn.”

Nháy mắt người trong nhà bỏ chạy hết sạch, chỉ còn hai người Thanh Liễu và Chu thị.

Thanh Liễu lắc lắc đầu bất đắc dĩ cười, trong lòng lại rất áy náy.

Chu thị nhìn trái nhìn phải một cái, tiến lên đóng cửa phòng, kéo tay Thanh Liễu nhỏ giọng nói: “Liễu nhi, con rể đã trở lại, nhà chồng con có nói gì không? Hai người các con kết chính là minh hôn, con rể thấy thế nào?”

Thanh Liễu hơi suy nghĩ liền biết nương nàng đang có băn khoăn như nàng lúc trước, “Nương người yên tâm, bà đã nói với ta, ta đã vào cửa Lâm gia thì chính là Lâm gia con dâu, việc này sẽ không thay đổi.”

Cả trái tim Chu thị hơi hơi buồn, lại nói: “Vậy bây giờ con cùng con rể là chia phòng ngủ hay là nghỉ chung một nơi?”

Bà biết trước đó Thanh Liễu là ở phòng phía đông, phòng chính đều là của Lâm Trạ, từ sau khi hấn gặp chuyện không may vẫn luôn khóa lại.

Thanh Liễu vừa nghe mặt liền đỏ, xoắn xoắn ngón tay, nói khê: “Hấn bảo con dọn qua phòng chính, nhưng mà nương... Con có chút sợ...”

Chu thị vội hỏi: “Sao vậy? Con rể đối con không tốt à?”

Thanh Liễu cúi đầu nhìn ngón tay, “Không có, người kia rất tốt, chỉ là con với hấn cũng không phải rất quen thuộc, hôm qua mới thấy lần đầu tiên liền sống chung một buồng, ta, ta cảm thấy có chút quái dị.”

Chu thị sùng sốt, chậm rãi nở nụ cười, cô nương khác đến tuổi này cũng đã là nương, nhưng nữ nhi của bà vẫn là một khuê nữ: “Vậy con nói như thế nào?”

Thanh Liễu lấp bắp nói: “Ta liền nói không nghỉ chuyện...”

Chu thị truy hỏi: “Con rể nói gì? Có tức giận hay không?”

Thanh Liễu lắc đầu, “Hấn để ta nghĩ thông suốt rồi lại chuyện.”

Cả trái tim Chu thị để xuống, vỗ nhẹ lên bàn tay nữ nhi, nói: “Con rể đối con chính là quan tâm, vậy con đối hấn thì càng phải tri kỷ chu đáo hơn mới được. Hai người các con cuối cùng là phu thê, dù thế nào cũng phải ở chung một chỗ, bằng không sao có thể có đứa nhỏ được?”

Thanh Liễu nghe xong, cái hiểu cái không gật đầu.

Nhất định phải ngủ chung một chỗ mới có đứa nhỏ sao?

Nhớ tới trước đó trên bàn cơm Tiết thị tha thiết chờ mong, trong lòng nàng tự cổ vũ mình, nếu không... Mấy ngày nữa liền dọn qua phòng chính ở nhỉ?

Thanh Liễu ở nhà mẹ đẻ đến chạng vạng, sau khi trở về, trước gặp qua Tiết thị nói với bà tình huống gần đây của nhà, lại ở lại ăn xong cơm tối mới trở về phòng mình.

Đêm nay trên bàn cơm chỉ có mấy nữ quyến cùng đứa nhỏ, hai huynh đệ Lâm Trạ Lâm Hồng đều cùng Lâm lão gia đi vào huyện thị sát cửa hàng.

Thanh Liễu rửa mặt xong, ngồi dưới đèn bện dây. Buổi sáng đồng ý với Lâm Trạ bện cho hấn một túi lưới hình con ngỗng, nàng suy tính một hồi lâu, bện bện gỡ gỡ đều cảm thấy không vừa ý lắm, đang đau đầu thì cửa phòng bị người gõ.

Tối là Lâm Trạ, xem ra hấn vừa mới trở về rửa mặt xong, quần áo cũng không mặc tử tế, trước ngực lộ ra một mảng cơ ngực.

Thanh Liễu cảm thấy ban đêm nhìn hán hình như còn cao lớn hơn ban ngày một chút, đứng ở trước mặt dường như còn có một dòng áp lực bức người, nàng một tay nắm cửa phòng, có chút hoảng hốt, thật không dám thả hán tiến vào. Thế nhưng nghĩ đến cuộc nói chuyện với nương chiều nay, nghĩ đã dự định chuyển đến phòng chính, vậy đương nhiên là phải nhanh chóng quen ở chung với hán, vì thế cố tự trấn định câu nệ cười cười, “Huynh đã về rồi.”

Lâm Trạm gật gật đầu, hôm nay hán cùng Lâm lão gia đi ra ngoài, cười ngơ, thoáng cái buổi trưa một lượt chạy hết tất cả sản nghiệp của Lâm gia, sau khi trở về vốn định tắm rửa nghỉ ngơi, nhưng nhìn qua thấy phòng phía đông đèn vẫn sáng, bước chân vừa chuyển liền đi qua nhìn một cái.

Thanh Liễu nghiêng người để hán tiến vào, Lâm Trạm quen thuộc đi vào trong phòng, quan sát một phòng, bố cục trong phòng không khác gì mấy so với ban đầu hán ở, hán liếc mắt liền nhìn thấy bức tranh trên tường, ồ lên một tiếng, đi qua nhìn kỹ, quay đầu nói với Thanh Liễu: “Sao trong phòng nàng lại treo chân dung của ta?”

Thanh Liễu giải thích nói: “Đây là lúc trước nghĩ huynh đã xảy ra chuyện, treo để dâng hương, bây giờ không cần, treo ở đó cũng là điềm xấu, lát nữa ta sẽ lấy nó xuống.”

Lâm Trạm vuốt cằm nhìn nhìn, nói: “Cứ treo đó đi, rất đẹp.”

Thanh Liễu nhìn không được liếc hán một cái, không biết hán chỉ đơn thuần nói tranh, hay là vòng vèo khen chính mình.

Lâm Trạm nhìn tranh một hồi, quay ánh mắt đi lại nhìn thấy túi lưới mới bện được một nửa trong rổ trên bàn, đặt móng ngồi xuống cạnh bàn, cầm lên xem, “Đây là cho ta?”

Thanh Liễu gật gật đầu: “Đây mới chỉ là ta bện thử, còn chưa định hình đâu.”

Lâm Trạm thật hài lòng, “Không tệ.” Lại nhìn Thanh Liễu, “Nàng ngồi đi, đừng làm gì.”

Thanh Liễu bó tay bó chân ngồi xuống, mặc dù trước đó hai người cũng nói chuyện một hồi, nhưng đó là vào ban ngày, còn là ở gian ngoài, cửa phòng mở rộng, trong lòng nàng cũng buông lỏng hơn. Bây giờ trời tối rồi, hai người ngồi dưới đèn như này khiến trái tim nàng vô cớ hoảng hốt.

Lâm Trạm không chút che giấu đánh giá nàng, dưới ánh đèn xem, ngũ quan của nàng càng thêm nhu hòa, hai tay quy quy củ củ đặt trên đầu gối, nhìn qua thật nhu thuận.

Lâm Trạm hài lòng không ngừng gật đầu, xem nương tử hán như vậy, vừa thấy chính là người nghe lời.

Hán nhớ lại lời Tiết thị nói sáng nay, thầm nghĩ nương tử nghe lời về nghe lời, nên nói vẫn phải nói, bằng không chờ nương hán ra tay, xem thân thể mảnh mai này của nàng cũng không phải bộ dáng có thể chịu được, liền nói: “Chuyện dọn qua phòng chính ta xem phải có một thời hạn, nàng cảm thấy chừng nào thì nàng có thể chuyển?”

Thanh Liễu đang bị hán nhìn mà không được tự nhiên, nghe thấy một câu này, cả trái tim nhảy lên, do do dự dự nhìn hán, thử dò xét nói: “Lại chờ mấy ngày, năm ngày sau được không?”

Bị đôi mắt đen nhánh của nàng mong đợi nhìn, Lâm Trạm dùng không được có chút bay bay, hán chưa từng nghe nương dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cha, chính mình ở trước mặt tức phụ, quả nhiên có uy tín hơn cha.

Năm ngày... Vậy thì năm ngày đi, xòe ngón tay ra tính, một bàn tay cũng đếm xong, nếu chỗ nương có hỏi, hán lại lừa gạt hai câu là được, ai bảo đây là nương tử mình, hán thế nào cũng phải bao bọc chút.

Hán rộng rãi khoát tay nói: “Vậy thì năm ngày.”

Thanh Liễu an tâm hơn chút, nghĩ có năm ngày này ở chung bao nhiêu cũng sẽ quen thuộc hơn, đến lúc đó chuyển qua ở chung một phòng không đến mức không được tự nhiên. Cũng không biết phải ở chung như vậy bao lâu mới có đứa nhỏ, xem nương chờ mong như vậy, lại nhớ đến đáng về đáng yêu của Thụy nhi, nàng cũng có chút muốn sinh một đứa nhỏ.

Lâm Trạm còn nhớ rõ chuyện ngày mai muốn đi nhà vợ, Tiết thị chỉ nói với hán nhà vợ điều kiện không tốt, bảo hán đến lúc đó đừng chuyện bé xé to, nhưng cụ thể tình huống gì lại chưa nói. Hán liền hỏi Thanh Liễu.

Thanh Liễu cũng đang định nói chuyện trong nhà cho hán biết, miễn cho hán do không quen trong lòng hoang mang, liền nói trong nhà còn có ai, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì, còn có chuyện hai chân của cha nàng, dù sao hán hẳn là biết nguyên nhân nàng gả vào đây, không giấu giếm gì. Cuối cùng lại nói: “Đến lúc đó có lẽ nãi nãi ta cùng đại bá đại nương cũng đến, đại nương ta bà ấy có thể sẽ nói với huynh mấy chuyện hơi chút... Bà ấy lòng dạ không xấu, lúc trước cha ta gặp chuyện không may, nhà đại bá cũng đưa bạc đến, chỉ là thích ham chút lợi lộc, mặc kệ bà ấy nói gì, mong huynh đều đừng để ý, cũng đừng coi là thật.”

Lâm Trạm gật gật đầu, không phải chỉ là lời của một phụ nhân thôi sao, hán sao có thể để ở trong lòng? Xem nương tử hán như rơm rơm đáng về lo lắng trùng trùng, là sợ hán tức giận? Hán làm sao có thể nhỏ nhen như vậy.

Hôm nay nương hán đã nói rồi, con rể đi nhạc gia (nhà vợ) cần phải khách khách khí khí cung kính, không thì chính là làm nương tử hán không có mặt mũi.

Hán vốn đối nương tử này rất hài lòng, thấy nàng lại nghe lời như vậy, vậy không thiếu được cũng phải cho nàng mấy phần mặt mũi.

Hơn nữa, cho dù thật sự có chuyện gì không hợp ý, hoàn toàn có thể lên giải quyết sau lưng nương tử được mà.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dưa Dưa Bờ Vai

Hóa ra vừa rồi Thanh Tùng chạy đi, vừa lúc bị Vương thị tóm gáy.

Toàn bộ Lí gia câu chỉ lớn như vậy, chiếc xe ngựa kia chạy ra từ Lâm gia, sớm đã có người nhìn thấy. Chờ thấy xe kia dừng trước cửa nhà Lý Đại Sơn, mọi người liền cho là khuê nữ nhà ông đã trở lại. Nhưng không nghĩ xuống xe là một nam tử cường tráng, nam tử kia lại cực kì thân mật đỡ khuê nữ nhà Lý Đại Sơn xuống xe.

Có một số người còn nhớ rõ bộ dáng Lâm Trạ, lại nhớ lại hai ngày trước có một nam nhân cả người chập vạt vào cửa Lâm gia, hai lần một liên tường trong đầu lập tức có một ý tưởng hoang đường: Chẳng lẽ con lớn nhất của Lâm gia không chết, lại đã trở lại?

Lập tức có người đi nhà Lý Đại Hà đại ca của Lý Đại Sơn hỏi thăm tin tức.

Cả nhà Lý Đại Hà cũng lo ngại, Vương thị lập tức đến cửa xem, trùng hợp giữa đường gặp Thanh Tùng liền hỏi rõ ràng, biết được quả nhiên đại công tử Lâm gia đến, bà lại vội vàng trở về thay quần áo.

Thanh Tùng thấy bộ dáng bà muốn đi qua nhà mình, gãi gãi đầu, cũng không để ý trở về sẽ bị cha đánh, vội vàng chạy về báo tin.

Sau khi Lý Đại Sơn biết tin liền không yên tâm lắm, bởi trước đó Chu thị đã nói với ông, đại tẩu ông hình như có ý bảo Thanh Liễu tìm việc làm cho cháu ông, ông lo lắng lát nữa cả nhà đại ca đến đây, đại tẩu lại nhắc đến việc này làm Lâm Trạ không thoải mái, cũng làm Thanh Liễu khó xử. Vì thế vội xin lỗi với Lâm Trạ rồi vội vàng chạy qua nhà đại ca mình. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Khi ông đến nơi, đám người Vương thị đã mũ nón chỉnh tề chuẩn bị ra cửa, Lý Đại Sơn ngăn cản nói: “Nương, mọi người muốn đi đâu vậy?”

Vương thị thấy ông, có chút không vui, “Lão Tam, nam nhân của Thanh Liễu còn sống, chuyện lớn như vậy sao ngươi cũng không nói với trong nhà một tiếng?”

Lý Đại Sơn cũng không có ý muốn giấu, theo sự thật nói: “Con rể hẳn hôm kia mới trở về, chúng ta cũng là ngày hôm qua mới nhận được tin.”

Vương thị nói: “Vậy tối hôm qua ngươi nên đến nói với ta một tiếng, chú rể mới đến cửa cũng không thể thất lễ.”

Lý Đại Sơn nói: “Ở nhà Nhu nương đang làm bàn tiệc, nương, ta biết nên làm như thế nào, ngại không cần vất vả đi một chuyến đâu.”

Vương thị lúc này mới nghe ra ông không có ý muốn bà đi qua, sắc mặt lập tức khó coi.

Trương thị ở một bên vội hỏi: “Tam thúc nói lời này là không đúng rồi, chú rể mới đến nhà, nương là nãi nãi, ta là đại nương, dù thế nào cũng phải đến cửa nghênh đón mới đúng, làm sao có thể kêu vất vả?”

Lý Đại Sơn cũng không muốn ngăn đón nương mình, nhưng chuyện lần trước Vương thị chuẩn bị bán hai nữ nhi của ông, thật sự khiến trong lòng ông xuất hiện bóng ma. Ông tình nguyện mình cả đời liệt ở trên giường cũng không muốn vợ con chịu khổ.

Thanh Liễu có phúc vận, người đã chết lại trở lại, bằng không thù tiết cả đời, không có con cái không có nơi dựa vào, há lại là nói giỡn? Mắt thấy ngày đau khổ của con gái kết thúc, ông thật sự sợ những người trong nhà này lại nổi lên tâm tư khác, kéo nàng mệt mỏi.

Vương thị nói: “Lão Tam, có phải ngươi oán ta lúc đầu quá nhẫn tâm hay không?”

Lý Đại Sơn cúi thấp đầu không dám nhìn bà, “Nương, con chỉ oán chính mình không có năng lực. Bây giờ cuộc sống của Thanh Liễu tốt hơn là phúc của nàng, không có chút quan hệ nào với trong nhà cả.” (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành) “Hay, hay,” Vương thị cười lạnh, bà sao có thể không nghe ra, con trai mình đây là sợ bà hút máu cháu gái! Bà tự hỏi mình đối xử con trai này cũng là móc tim móc phổi, lại đòi lấy hoài nghi như vậy, lập tức lòng thấy đau xót, nước mắt tràn mi, chính là không muốn để bọn tiểu bối thấy, ngược đầu nói: “Lão Tam, ngươi đã nói như vậy, vậy nương liền không đi, dù sao đã phân nhà, ta sống với đại ca ngươi, cửa nhà các ngươi cao, gót ta bước không nổi!”

Nói xong bà liền bước vào nhà, Trương thị gấp không ngừng xoay quanh, bà còn tưởng để Vương thị nói giúp mình, tìm cho con bà một phần việc làm tốt, nào dự đoán được lòng dạ bà cao như vậy, nói không đi là không đi. “Này, này như vậy làm sao được? Tam thúc tội nó, bằng không ta theo ngươi đi xem?”

Lý Đại Hà vẫn luôn không nói chuyện, lúc này trông phụ nữ nhà mình một cái, nói: “Bà xem nào nhiệt cái gì, mau về nhà đi!”

Trương thị không cam lòng, lại không dám không thuận theo, chỉ phải dậm chân cũng đi vào.

Lý Đại Hà nhìn Lý Đại Sơn một cái, nói: “Tam đệ, là đại ca không tốt, đệ đệ khó xử, tâm tư của đại tẩu đệ ta biết, nàng chỉ là một phụ nhân biết cái gì, đệ đừng chấp nhận với nàng.”

Lý Đại Hà là con trưởng trong nhà, Lý Đại Hà đối ông tự nhiên có mấy phần kính trọng, vội nói: “Đại ca, ta biết. Thật ra theo đạo lý chúng ta đều là người một nhà, nhà ai cuộc sống tốt tự nhiên muốn giúp người khó hơn. Nhưng là tình huống của Thanh Liễu không giống vậy, nhà chúng ta kém Lâm gia quá nhiều, vốn bị người đời ong tiếng ve, nói chúng ta với cao. Nếu ta lại xin Lâm gia giúp đỡ, vậy địa vị của Thanh Liễu ở nhà chồng càng thêm xấu hổ, nàng là đứa bé hiếu thuận, vì ta có thể đánh bạc nửa đời sau, ta đây làm cha đã hù nàng một lần, làm sao có thể lại kéo chân sau của nàng?”

Lý Đại Hà gật gật đầu, “Thanh Liễu đúng là một đứa bé ngoan, nhưng là Tam đệ, nương cũng là mẹ ruột của đệ mà. Đệ tự nghĩ lại xem, trước kia đệ gây chân, là ai giúp đệ chu toàn khắp nơi? Sau này không có biện pháp, tuy nói là tính bán hai đứa bé Thanh Liễu Thanh Hà, nhưng bà có chút tư tâm nào không? Bà làm vậy cũng là vì đệ. Từ nhỏ bà đã thương đệ nhất, những lời vừa rồi là thật sự làm tổn thương đến bà.”

Lý Đại Sơn cúi thấp đầu không nói chuyện, đối với nương mình, ông không dám có oán, bởi vì bà làm cũng là vì ông, vừa nói ra những lời kia, trong lòng ông cũng không dễ chịu gì. Nhưng là đối Thanh Liễu, ông vừa xấu hổ lại thương yêu. Trong lòng ông cũng thật rất khó xử.

Lý Đại Hà thấy ông như vậy, thờ dài nói: “Đệ đi về trước đi, không phải nói chú rể mới còn ở à, dù sao cũng không tốt để hấn đợi lâu, chỗ nương ta sẽ giúp đệ khuyên một lời.”

Thanh Liễu từ chỗ Lâm Trạm biết được Lý Đại Sơn đi ra ngoài, lại tìm Thanh Tùng hỏi kỹ mới biết rõ ngọn nguồn. Nàng đã làm xong chuẩn bị lát nữa đám người Vương thị Trương thị muốn đến cửa, không nghĩ tới qua hồi lâu lại chỉ có mình cha nàng trở lại.

Lý Đại Sơn thấy Thanh Liễu chờ ở cửa, miễn cưỡng cười cười, nói: “Đứng đây làm gì? Mau vào nhà đi.”

Thanh Liễu nhìn phía sau ông, hỏi: “Cha, nãi nãi và đại bá đâu?”

Lý Đại Sơn nói: “Bọn họ còn có chuyện khác, không tới, hôm nay chỉ có nhà chúng ta, đi thôi, đừng để con rể đợi lâu.”

Thanh Liễu cũng không tin rằng đại nương của nàng sẽ bỏ qua cơ hội xem nào nhiệt, hơn nữa ngay cả nãi nãi nàng cũng không đến, chỉ sợ là cha nàng đi nhà đại bá nói gì đó.

Nàng nhìn gương mặt có chút nặng nề của Lý Đại Sơn, không hỏi nhiều nữa, lúc quay lại phòng bếp mới nói việc này cho Chu thị nghe.

Chu thị nghe xong, vẻ mặt có chút phức tạp, một hồi lâu sau mới nói: “Không đến vậy tốt, chỉ là cha con — thôi, Liễu nhi, bụng mâm thức ăn này ra ngoài đi.”

Thanh Liễu bụng mâm thức ăn ra ngoài rất nhanh lại quay lại, nói: “Nương, ta thấy trong lòng cha không thoải mái đâu.”

Chu thị nhìn nàng, thờ dài, “Cha con đối nãi nãi con vẫn luôn hiếu thuận, hôm nay không cho bà đến, chỉ sợ trong lòng cha con còn khó chịu hơn nãi nãi con.”

Vương thị Trương thị không đến, mặc dù bớt chút phiền toái nhưng Thanh Liễu cũng không cảm thấy vui, bởi vì trong lòng cha nàng khó xử, mà ông làm như vậy, nhất định là vì nàng.

Nếu nàng biết sớm hơn, nhất định sẽ ngăn cản cha nàng đi nhà đại bá.

Là con gái, tình nguyện trong lòng mình khó chịu cũng không muốn để trường bối khó xử.

Phản tâm ý này, nàng đối cha là như vậy, chỉ sợ Lý Đại Sơn đối Vương thị cũng là như thế. Chính là trong lòng Lý Đại Sơn ách náy đối con gái nhiều hơn, cho nên mới lựa chọn làm trái Vương thị.

Thanh Liễu nói: “Nương, lát nữa ngài khuyên nhủ cha đi, chuyện lúc trước cũng không trách được nãi nãi. Huống hồ cha hiếu thuận như vậy, nếu nãi nãi bởi vậy mà giận ông, không biết cha sẽ khó chịu đến thế nào đâu.”

Không phải Chu thị không biết đạo lý này, bà đau lòng trọng phụ, nhưng là nhìn nữ nhi, lòng bà cũng không nhẫn tâm, “Cha con là sợ nãi nãi nghe lời đại bá nương con, muốn con an bài việc làm cho Thanh Du. Con nói xem, nếu trong nhà chúng ta có cửa hàng, thế nào cũng muốn cho đại đường ca con đến làm việc. Nhưng đó là nhà chồng con, đại nương con làm sao có thể mở miệng được? Nàng cũng không suy nghĩ cho con chút.” (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện / Chống tặc nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Liễu liền nói: “Nương, ngài và cha đều coi con như trẻ con, cho dù đại nương đến đây, thật sự nhắc lại chuyện đó, chẳng lẽ ta không thể từ chối hay sao? Ta chỉ nói ta ở nhà đó không quản việc, A Trạm lại mới trở về, chuyện trong cửa hàng chúng ta không nhúng tay được, vậy không phải là được rồi à? Nếu đại nương thật muốn càn quấy, ta thấy đại đường ca cũng không phải không hiểu chuyện, huynh ấy chưa hẳn đã nguyện ý đại bá nương an bày tiền đồ cho mình, đến lúc đó ta nói với huynh ấy chỗ khó xử của ta, huynh ấy cũng sẽ khuyên đại nương quên ý nghĩ ấy đi.

Nương, lát nữa đợi chúng ta đi rồi ngài hãy nói với cha, bảo cha đến xin lỗi nãi nãi. Bằng không ta lo lắng đêm nay cha cũng ngủ không được ngon giấc. Hơn nữa nếu chuyện cha chộc giận nãi nãi bị truyền đi, người khác không biết chuyện của đại nương, chỉ biết nói cha không hiểu thuận, ngược lại khiến nhà chúng ta trở thành đề tài câu chuyện cho người khác bàn tán.”

Chu thị nghĩ nghĩ, vốn là cái lý này, “Có điều... Nãi nãi con tính cố chấp, chỉ sợ không dễ người giận như vậy.”

Thanh Liễu cười nói: “Cái này thì dễ, nãi nãi tính nóng nảy, nhưng bà càng yêu thương cha hơn, lát nữa ngài bảo cha mang ít đồ hôm qua A Trạm mang đến qua đó, sau đó cha giả vờ đáng thương trước mặt nãi nãi, nói khổ sở trong lòng cha, nãi nãi thế nào cũng đau lòng ông hơn. Ngài đừng quên, bọn họ là mẹ con ruột, còn có thể hận qua đêm hay sao?”

Chu thị nghe xong liếc nàng một cái, nửa giận nửa cười nói: “Con nha đầu này, chủ ý tính quái gì đấy, còn để cha con giả vờ đáng thương, thật đúng là không lớn không nhỏ.”

Thanh Liễu che miệng cười nói: “Ngài đừng nói với cha đây là chủ ý của ta nhé, ta sợ cha cảm thấy mất mặt.”

Chờ đồ ăn lên hết bàn, cả nhà vây quanh bàn, vừa ăn vừa nói, hòa thuận vui vẻ, chỉ có Lý Đại Sơn thỉnh thoảng hơi xuất thần, Thanh Liễu xem ở trong mắt, sau giữa trưa lúc cáo từ lại nhắc nhở nương nàng một lần, để bà khuyên Lý Đại Sơn đi nhận sai với Vương thị, đỡ phải trong lòng ông tự dằn vặt.

Sau khi hai bọn họ cáo từ, Thanh Tùng mở hồng bao, bên trong lại là hai đĩnh bạc nhỏ, xem độ nặng này, một cái ước chừng có một lượng.

Hôm nay Lâm Trạm tổng cộng cho ba cái hồng bao, cũng chính là sáu lượng bạc.

Thanh Tùng thấy nhiều bạc như vậy, nhưng lại không giữ riêng mà là giao hết cho nương mình, Thanh Hà cũng đưa của mình cho Chu thị.

Chu thị cầm mấy đĩnh bạc đó, chỉ cảm thấy bỏng tay.

Trước kia lúc mới ở riêng, cả nhà bọn họ ăn mặc tiết kiệm, sau ba năm cũng mới cất được năm sáu lượng bạc. Bây giờ bỗng chốc để Lâm Trạm tốn kém như vậy, trong lòng bà làm sao qua được. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tác” đang hoành hành)

Có điều đây là hồng bao, lại không có đạo lý trả lại, trả lại chính là đánh mất mặt mũi của người tặng lễ.

Bà đang khó xử, Lý Đại Sơn đưa ra chủ ý, nói: “Trước thu lại, chờ sau này Thanh Liễu sinh con thì dùng nó đánh cho cháu ngoại một cái khóa trường mệnh.”

Chu thị nhanh chóng gật đầu đồng ý, lại thấy Lý Đại Sơn uống rượu có chút say liền dìu ông trở về phòng nghỉ ngơi, thuận tiện nói với ông mấy lời Thanh Liễu nói.

Một đầu khác, Thanh Liễu cùng Lâm Trạm lên xe ngựa Lâm gia.

Lâm Trạm hôm nay cũng uống không ít rượu, nhưng là ở trước mặt mọi người vẫn biểu hiện như thường, sau khi ổn định nhảy lên xe ngựa, còn kéo Thanh Liễu lên.

Thanh Liễu cho là từ lượng hấn rất tốt, không ngờ vừa lên xe ngồi vào chỗ của mình, trên bả vai liền có một cái đầu lớn dựa qua, chớp mũi tràn ngập mùi rượu.

Lần đầu tiên cùng nam tử dựa gần như vậy, trái tim Thanh Liễu đập bình bịch, không biết là bị dọa hay bị làm sao. Muốn đỡ hấn dựa qua bên kia lại phát hiện hấn nặng như một ngọn núi, đẩy thế nào cũng không xê dịch.

Nàng gấp đến độ mặt, lắp ba lắp bắp nói: “Huynh, huynh còn tỉnh không? Huynh dậy dựa vào bên kia ngủ đi.”

Lâm Trạm không biết ngủ thật hay giả ngủ, tiếng ngáy rung trời.

Thanh Liễu không có biện pháp, lại thử đẩy hai lần, căn bản đẩy không được, chỉ phải mặc hấn.

Hơi thở nóng rực phun ở bên cổ, cả người nàng đều cứng ngắc, rất không được tự nhiên, chỉ muốn cách Lâm Trạm xa một chút, dưới mộng liền từng chút từng chút dịch sang phía thành xe. Chỉ là nàng mới dịch xa được một chút, đầu của Lâm Trạm liền chuyển theo, nàng lại dịch, hấn lại chuyển, cuối cùng thành công bị hấn kẹp ở giữa thành xe và hấn, không thể động dậy, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Véo Véo Khuôn Mặt Nhỏ Nhấn

Lâm Trạm cuối cùng là bị xa phu đỡ xuống, xem bộ dáng là thật say, sau khi Tiết thị thấy vội cho người đỡ vào phòng, lại bảo phòng bếp làm canh son tra tỉnh rượu.

Thanh Liễu có chút xấu hổ, “Nurong, đáng lẽ ta nên ngăn huynh ấy lại, không để huynh ấy uống nhiều.”

Tiết thị cười nói: “Chuyện này có gì đâu, uống mấy hớp rượu thôi, nó uống nhiều nói rõ trong lòng nó vui vẻ.” Lại hỏi: “Hôm nay nó uống bao nhiêu?” Bà giống như chưa bao giờ thấy con trai uống say, không phải là ngâm trong hầm rượu đấy chứ?

Thanh Liễu nói: “Hai bầu rượu hôm nay ngài chuẩn bị, huynh ấy và cha ta uống hết một bầu, hơn phân nửa đều là huynh ấy uống.”

Tiết thị nghi hoặc: “Thật chỉ uống một bầu?”

Con của bà ba tuổi có thể nương theo mùi rượu tìm ra toàn bộ rượu mà cha hẩn cất giấu, chơi với bùn. Năm mười mấy tuổi đi ra ngoài chơi với bạn, những người khác say như chết, chỉ mình hẩn sinh long hoạt hổ, còn đánh xe ngựa, ngã trái ngã phải đưa mấy người kia về nhà. Rượu bà đưa cho Lý gia, một bầu cũng chỉ hơn một cân, cho dù hơn phân nửa vào bụng Lâm Trạm, nhiều lắm cũng chỉ một cân, có thể chuốc say hẩn?

Thanh Liễu không rõ chân tướng, gật đầu nói: “Đúng là chỉ uống một bầu.”

Tiết thị mắt sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy vải áo chỗ bả vai nàng bị nhăn, lại ngửi thấy trên người nàng cũng có mùi rượu liền hỏi: “Sao quần áo nhăn hết rồi?”

Thanh Liễu lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Huynh, huynh ấy ngủ trên xe, vẫn luôn dựa lại gần ta, ta đây không được huynh ấy.”

Trong đầu Tiết thị hơi chuyển, lập tức hiểu ra thằng nhóc thối kia nào có dễ bị say như vậy, rõ ràng là giờ trò xấu đây mà!

Bà ngầm ý cười nói: “Ta qua phòng A Trạm nhìn một cái, con cũng trở về thay quần áo khác đi.”

Thanh Liễu cho rằng bà là đang cười mình, gò má đỏ hơn, cúi đầu một đường chạy chậm trở về phòng.

Tiết thị đi phòng Lâm Trạm, vừa vào phòng liền nghe thấy tiếng ngáy một tiếng to hơn một tiếng, bà đi qua vỗ mặt hẩn, nói: “Đừng giả vờ, nàng dâu của con không đến.”

Tiếng ngáy lập tức ngừng, hai mắt Lâm Trạm mở ra một đường nhỏ, thấy quả đúng là chỉ có nương mình liền mở to nhìn trái phải, “Nàng dâu rồi?”

Tiết thị nói: “Bị con dọa sợ, trốn trong phòng khóc kia.”

Lâm Trạm trừng to hai mắt, lập tức chống người đứng dậy.

Tiết thị vội dè hẩn lại, “Chọc con chơi đấy, ta để con bé về phòng thay quần áo, ai bảo tiểu tử con giờ trò xấu, hun người ta mình đây mùi rượu.”

Lâm Trạm nói: “Nàng không khóc đấy chứ?”

Tiết thị sáng giọng: “Nàng rất khỏe mạnh, con sợ nàng khóc như vậy, làm chi còn muốn trêu chọc nàng?”

Lâm Trạm lúc này mới yên lòng, cười hắc hắc nói: “Ta chỉ đùa chút thôi.”

Thật ra toàn bộ quá trình hẩn đều tỉnh táo, chút rượu đó căn bản không uống đồ được hẩn, chính là nhìn bộ dáng luống cuống của nàng dâu liền nhin không được muốn trêu chọc.

Tiết thị nói: “Qua mấy năm nữa là ba mươi tuổi, còn tưởng mình là trẻ con à?”

Lâm Trạm nghiêm túc nói: “Nurong, con năm nay mới mười sáu tuổi.”

Tiết thị buồn cười đánh hẩn, “Sao ta lại sinh đứa da mặt dày như con cơ chứ.”

Sau khi hai người bọn họ trở về, toàn bộ Lý gia câu đều nổ tung.

Tất cả mọi người lại nói, khuê nữ nhà Lý Đại Sơn đây là gặp may, không công để nàng lượm được chức thiếu phu nhân.

Cũng có người nói không chừng chính là khuê nữ có phúc phận mới có thể gọi Lâm gia đại công tử chết hơn mười năm trở về.

Những người còn lại thì ở trong lòng chưa xót nghĩ, sớm biết vậy lúc trước gả con gái mình qua, chẳng những có thể được Lâm gia cho không hai mươi lượng, chờ đại công tử trở về, bọn họ chính là thông gia chân chính với nhà Lâm đại thiện nhân, trong khe hở nhà ông thông gia rơi chút gạo cũng đủ cả nhà bọn họ nằm ăn cả đời.

Thanh Liễu trở về phòng thay quần áo, vốn muốn đi xem Lâm Trạm, nhưng là thấy Tiết thị vẫn còn ở đó liền không qua nữa.

Nàng lấy bút chương ra, chuẩn bị luyện mấy chữ. Đã nhiều ngày do trong nhà có việc, nàng trộm mấy ngày lười, hôm nay cũng không thể lại bỏ bê.

Quyển ‘thiên tự văn’ kia nàng đã học thuộc, chính là tách riêng từng chữ thì nàng không nhận được nhiều chữ cho lắm, cũng không thể viết. Cho nên bây giờ nàng cũng chỉ nhớ kí từng chữ, sau đó lại viết lại mấy lần.

Nàng cũng không tham, mỗi ngày chỉ nhớ hai câu, cũng chính là mười sáu chữ, nỗ lực luyện từng chữ được đoan chính chỉnh tề.

Lâm Trạh tiến bước nương mình, nằm trên giường cũng không nằm nổi nữa. Do hôm nay hắh muốn đi nhà vợ, Lâm lão gia xem như cho hắh nghỉ một ngày, chỉ mang Lâm Hồng đi cửa hàng, bây giờ hắh liền không có chuyện gì làm.

Hắh ở trong phòng dạo qua một vòng, nhắh chân muốn đi tìm Thanh Liễu, mới đi mấy bước lại dừng lại, thăm nghĩ hắh cũng không thấy giống cha mình, vừa không có việc gì liền dính ở bên cạnh nàng dâu, quá không có tiền đồ.

Vì thế bất buộc bản thân chuyển hướng khác, sau đó đi về phía võ trường.

Ở trong võ trường luyện một giờ, hắh nhìn sắc trời, chỉ chốc nữa là đến giờ cơm tối, lại quay về sân của mình, dự định xem vợ hắh đang làm cái gì, thuận tiện cùng nàng đi ăn cơm.

Thanh Liễu viết hết sức chăm chú, ngay cả Lâm Trạh vào lúc nào cũng không biết, mãi đến khi trước mắt xuất hiện một bóng ma chặn mất tầm mắt mình, nàng mới ngẩng đầu lên.

Nhanh vậy huynh đã tỉnh rồi à?

Lâm Trạh vốn muốn nói ta căn bản không ngủ, lại nghĩ đến vừa rồi hắh là lừa nàng dâu mình, vì thế vội vàng thu hồi lời nói sắp ra cửa miệng lại, hàm hồ ừ một tiếng, thăm dò nhìn chữ Thanh Liễu.

Thanh Liễu ngượng ngừng nói: “Ta viết không đẹp lắm.”

Lâm Trạh nói: “Rất tốt, rất đoan chính.” Tuy rằng lực tay không đủ, đầu bút không có lực, nhưng mỗi một nét bút đều cực đoan chính, nhìn ra được nàng dụng tâm.

Thanh Liễu nghe hắh nói như vậy càng thêm ngượng ngừng, trong mắt lại sáng trong suốt.

Lâm Trạh nhìn ngựa tay, nhìn không được vờn tay véo má nàng một cái.

Thanh Liễu mở to mắt khiếp sợ nhìn hắh.

Lâm Trạh ho một tiếng, “Nàng... Trên mặt có chấm đen, ta giúp nàng lau sạch.”

Thanh Liễu vội đặt bút xuống, lấy khăn ra lau mặt, nhưng không hề có chút mực nào.

Lâm Trạh không thể làm gì khác hơn nói: “Chỉ có một chút, ta lau hết rồi.”

Thanh Liễu tuy cảm thấy khó hiểu nhưng cũng tin, vừa thu giấy bút lại vừa nói: “Ta vụng về, luôn làm mực nước dính khắp nơi.”

Lâm Trạh ừ một tiếng, lại hỏi: “Nàng học với đệ muội đã được bao lâu rồi?”

Qua nửa tháng giêng thì bắt đầu, đến bây giờ cũng có hơn một tháng, ta tiếp thu chậm, một quyển sách mới học được một nửa.

Lâm Trạh liền nói: “Từ từ sẽ đến, lại không vội.”

Thanh Liễu gật gật đầu, lại nói: “Có phải muốn đi ăn cơm không?”

Lâm Trạh gật đầu, “Đi thôi, hai ta cùng đi.”

Tiết thị ngồi trong nhà, nhìn con trai con dâu cùng nhau đến, trêu ghẹo nói: “(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành) Ồi, nhanh như vậy đã ra vào một đôi, như hình với bóng rồi.”

Lâm Trạh cười hì hì, Thanh Liễu thì cúi thấp đầu.

Trên bàn cơm, Lâm lão gia nhắc đến chuyện phái người đi phủ thành mời gánh hát, đã có câu trả lời, gánh hát kia sắp tới vừa vặn có rảnh.

Tiết thị nói: “Vậy ngày mai ta sẽ kêu người qua sân khấu trong thôn quét dọn, rắc vải mành. Ông xem, chúng ta bao gian khách sạn ở trần trên hay là thu thập sân trước cho bọn họ ngủ lại?”

Lâm lão gia nói: “Ở trong nhà không có phương tiện, để bọn họ ở trần trên đi, đến lúc đó cho xe ngựa đưa đón.”

Tiết thị cũng đồng ý cách thực hiện này, gật gật đầu, lại nói: “Vậy định vào ngày mười năm tháng này nhé?”

Được.

Ăn cơm xong đều tự trở về sân của mình, Lâm Trạ đi theo Thanh Liễu vào đông sương.

Thanh Liễu lúc này không còn không được tự nhiên như tối hôm qua, nhớ đến mấy ngày nữa có hát tuồng, nàng còn có chút chờ mong.

Hồi nhỏ vui nhất trừ năm mới thì phải kể đến hát tuồng, người nhiều lại náo nhiệt, còn có rất nhiều người bán thức ăn vặt, một đồng tiền có thể mua được rất nhiều hạt dưa. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tẻ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Gia đình nông dân đều tương đối nghèo, một nhà mòi không nổi gánh hát, trừ khi toàn thôn hợp lực, mỗi nhà góp một tí, cách 4~5 năm mòi gánh hát đến hát một lần.

Cho nên nếu có thôn xóm nào có hát tuồng, tin tức sẽ như là mọc cánh bay đi, mấy thôn xóm xung quanh đều sẽ biết. Chờ đến ngày đó, nhà nhà mòi dậm bát hương đều mang ghế nhà mình đi, như là tập hợp đến dưới sân khấu kịch. Có một số người thậm chí trời chưa sáng đã đến rồi, chỉ vì chiếm lấy vị trí tốt.

Trừ người chân chính thích xem tuồng, thích náo nhiệt vui vẻ, nhóm tiểu thương cùng trẻ con được tiền tiêu vặt cũng vui đến nở hoa.

Có thể nói, hát tuồng cũng là một việc vui lớn trong năm.

Lâm Trạ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, mắt đầy chờ mong, lại có chút ngửa tay. Nhưng là nghĩ bây giờ không có viện cớ, chỉ phải dần xuống.

Hắn nhìn một lát lại nghĩ, đây là nương tử của hắn, vì sao hắn véo mặt cũng phải kiểm cớ, không thể trực tiếp lên?

Hắn rất nhanh bị chính mình thuyết phục, vì thế không do dự nữa, vươn tay liền véo lên chỗ thịt non nhất trên mặt nương tử mình.

Thanh Liễu bị hắn véo sững sốt, một hồi lâu mới nói: “Trên mặt ta vẫn còn mực nước à?” Bởi vì một bên mặt bị véo, nàng nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Lâm Trạ lắc đầu, ngay thẳng nói: “Chính ta muốn véo thôi.” Nói xong thì tay kia cũng véo lên.

Thanh Liễu ngán người.

Lâm Trạ nói: “Mềm nhũn, giống y tay nàng.” Trên tay hắn không tự chủ được dùng chút sức.

Thanh Liễu lập tức đau đến nước mắt lưng tròng, lại nghe hắn nói vậy, vừa thẹn vừa cáu, lập tức đẩy tay hắn ra, quay lưng lại lau nước mắt.

Lâm Trạ có chút lơ mơ, hồi nhỏ hắn từng véo mặt đệ đệ hắn rất nhiều lần, nhiều lần véo hắn khóc, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy, nhưng hình như Tiểu điều nhi chưa một lần nào cũng hắn vụng trộm gạt nước mắt như thế này.

Hơn nữa nhìn đệ hắn khóc hắn chỉ cảm thấy chơi vui, có lẽ còn có một chút cảm giác có tội, nhưng khi thấy nương tử mình khóc, cảm giác của hắn rất kỳ quái. Ngực nóng nóng tê tê, tuy rằng cũng có chút luyến tiếc, nhưng lại có chút thấy chưa đủ, còn muốn để nàng khóc đến đáng thương hơn nữa.

Lâm Trạ nhìn không được vuốt ngực, thầm nghĩ như vậy có phải hơi quá đáng hay không? Nhưng vừa nghĩ đến đáng vẻ khóc lóc đáng thương của nương tử mình, hắn cảm thấy toàn thân đều nóng lên, giống như tất cả lỗ chân lông đều nổ tung, cảm giác khác thường khiến trái tim hắn đập bình bịch.

Thanh Liễu cũng không thật sự khóc, chính là mặt bị véo đau, trong hốc mắt không tự chủ được tràn nước mắt. Nàng lau xong liền có chút ngượng ngùng, xem ra Lâm Trạ là đùa giỡn với nàng, bản thân lại thật sự giận hắn.

Nàng vụng trộm quay đầu nhìn Lâm Trạ, thấy hắn kinh ngạc ngồi xuất thần liền mím môi nhỏ giọng nói: “Huynh đang nghĩ cái gì?”

Lâm Trạ liếc nàng một cái, đứng lên, “Muộn rồi, nàng ngủ sớm chút đi.”

Vì thế đêm nay Thanh Liễu lần qua lộn lại nghĩ có phải nàng phản ứng quá mức, chọc người mất hứng rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ôm Ôm Eo Nhỏ

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Trạ thần thái sáng láng, tinh thần tỏa sáng, Thanh Liễu lại có chút ỉu xiu, làm tâm mất Tiết thị không ngừng qua lại giữa hai người. Trước khi ăn cơm đã kéo Lâm Trạ nhỏ giọng giao đãi, bảo hắn kiểm chế chút, đừng quá ép buộc Thanh Liễu.

Lâm Trạm lơ ngơ, hấn ở trong mộng ép buộc nương từ hấn, nương hấn cũng biết?

Thời gian này, Lâm lão gia đã dò xét gần hết các cửa hàng một lần, hôm nay không dự định ra ngoài, chỉ sai sử Lâm Trạm.

Tiết thị nói: “Vừa vặn, Thanh Liễu đến nhà chúng ta lâu như vậy, trừ về nhà mẹ đẻ cũng chưa ra khỏi cửa một lần. Hôm nay đã là Trạm nhi muốn vào trong huyện xem, không bằng mang theo nàng đi.”

Thanh Liễu có chút động tâm, lớn như vậy nàng chỉ từng đi trấn Thanh Bình mấy lần, ngay cả thị trấn cũng chưa từng đi. Nhưng nàng biết mỗi lần Lâm lão gia Lâm Trạm ra ngoài đều là cười ngửa đi, nàng lại không biết cười, đi theo chỉ có thể thêm phiền, liền nói: “Nương. A Trạm là đi làm chính sự, mang theo ta có phải không tiện lắm không?”

Tiết thị nói: “Không có việc gì, cũng không được coi là chuyện đứng đắn gì, có điều sản nghiệp tổ tông để lại, ít nhiều cũng phải cho bọn họ thường xuyên đi xem, cũng thuận đường dẫn con đi xem một cái. Cửa hàng trong nhà trước ta cũng định cho con biết, chỉ là trong chốc lát chưa tìm được thời điểm, hôm nay vợ chồng son các con đi ra ngoài, vừa vặn để A Trạm nói với con.”

Thanh Liễu nghe vậy liền không chối từ nữa.

Tiết thị cho người chuẩn bị xe, Lâm Trạm không để xa phu đi theo, định tự mình đánh xe.

Tiết thị không yên tâm lắm, “Con nhớ đi chậm một chút.”

Lâm Trạm nói: “Không sao đâu, trước kia ta uống rượu còn có thể đưa người về cơ mà.”

Tiết thị nghe vậy càng thêm lo lắng, bởi vì lúc trước mấy người bạn kia của hấn bị hấn đưa về, về đến nhà ai cũng bị xóc xung mặt xung mũi, ngày hôm sau liền đến tìm bà cáo trạng tố khổ.

Lâm Trạm không biết nương mình lo lắng, rung rung dây xương mang theo thê từ xuất phát.

Xe ngựa chạy ra khỏi đại trạch Lâm gia, xuyên qua vùng đồng ruộng dưới chân núi Tiểu Diêu chạy về phía trấn Thanh Bình.

Gia đình nông dân trong nhà nếu có một con lừa đã được coi thành bảo bối. Nếu có trâu thì càng quý, bình thường gần như muốn cung, hầu hạ cẩn thận, trồng cấy vào nó mùa màng có thể làm nhiều việc hơn. Về phần loại động vật đất tiền như ngựa, vừa không thể giúp làm việc còn phải nuông chiều, toàn bộ Lý gia câu cũng chỉ có nhà Lâm đại thiện nhân có ngựa.

Cho nên bình thường ở trong thôn vừa thấy xe ngựa mọi người liền biết là người Lâm gia ra cửa.

Lập tức có không ít người thắng người dậy, híp mắt trông xe đi qua.

Đánh xe chính là Lâm gia đại công tử đúng không? Mười mấy năm trước ta đã thấy hấn, xem vẫn còn mấy phần bóng dáng năm đó.

Hấn chính là đại công tử chết lại trở về đấy à? Nhìn cũng không có gì khác nhau mà.

Có nàng dâu trẻ tuổi mới gả vào trong thôn không biết chuyện mười năm trước, có điều hai ngày nay toàn thôn đều đang thảo luận chuyện Lâm gia nên nàng cũng có chút tò mò.

Phụ nhân ban đầu nói: “Đó là người không biết Lâm gia có bao nhiêu sản nghiệp. Mọi người đều nói Lâm đại thiện nhân có tiền, nhưng cuối cùng có bao nhiêu tiền ai cũng không nói chắc được. Ta từng nghe bà bà ta nói, bà ấy cũng là nghe từ người trước nói đến, Lâm gia vốn là sơn dân trong núi Đại Diêu, sau này cưới cô nương trong thôn chúng ta mới an gia ở Lý gia câu. Nghe nói sơn dân kia võ nghệ vô cùng tốt, từng làm tiểu sư, sau này mở võ quán trên huyện, không bao lâu nương từ hấn lại mở tú trang, chỉ mấy năm nhà bọn họ liền phát đạt.

Ngon núi Tiểu Diêu trước mặt chúng ta, còn có một khoảnh ruộng lớn dưới núi này đều là của Lâm gia, hàng năm chỉ riêng ruộng cho thuê đã thu không biết bao nhiêu kho thóc. Nghe nói trong huyện cùng trấn trên còn có mấy cửa hàng, tiền thu một năm ta cũng không dám nghĩ.

Nghe xem Lâm gia đại trạch, một tòa nhà lớn như vậy, bên trong chỉ hạ nhân phục vụ đã có mười mấy người. Chúng ta quanh năm suốt tháng không nở ăn một bữa cơm tẻ, mặc một bộ quần áo tốt, trong tòa nhà lớn kia, hạ nhân bữa nào cũng có cá thịt, trên người mặc đều là vải bông thượng hạng.

Người lại nhìn khuê nữ nhà Lý Đại Sơn, từ khi đến Lâm gia, có lần nào ra ngoài mà không phải như thiếu phu nhân, cả người lảng la tơ lụa? Điều kiện nhà mẹ nàng còn nghèo hơn nhà người đấy! Lần này là thật bay lên đầu cành. Aiz, mỗi người một số.”

Phụ nhân trẻ tuổi nghe bà nói như vậy cũng nổi lên chút điểm mặt.

Chuyện của khuê nữ của Lý gia nàng cũng đã nghe nói qua, biết lúc trước nàng là vì trị chân của cha nàng mới gả đi Lâm gia, không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, mới qua cửa ba tháng Lâm gia đại công tử liền sống trở về.

Hơn nữa nhìn bộ dáng kia, đại công tử cũng không do nương từ này không phải hấn cưới vào cửa mà sinh lòng không vui, ngược lại trở về ngày thứ ba đã mang nương từ về nhạc gia, đủ để chứng minh sự coi trọng của Lâm gia đối người con dâu này.

Gió nhẹ thổi qua vén lên rèm xe, bên trong xe bóng dáng một cô nương như ẩn như hiện, xem tuổi hắc là khuê nữ của Lý gia.

Phụ nhân trẻ tuổi nhìn qua, trong lòng cũng có chút ghen tị.

Khuê nữ của Lý gia này, điều kiện nhà mẹ đẻ kém hơn nhà nàng ta, nghe nói còn phá tướng, từng bị người lui hôn, tuổi cũng không nhỏ, rõ ràng mọi thứ không bằng nàng ta, cố tình lại có vận khí tốt như vậy, vào cửa Lâm gia. Bây giờ ra ngoài có xe ngựa đưa đón, mặc chính là lăng la tơ lụa, ăn chính là sơn hào hải vị.

Lại nhìn lại mình, rõ ràng cũng là cô dâu mới qua cửa mấy tháng nhưng phải mặc áo vải bố, phải ra đồng làm việc, thật sự làm người ta khó dẫn lòng.

Sau đó nàng ta lại nghĩ, nhà chồng của mình nghèo thì nghèo, nhưng đàn ông không tiền mới thành thật. Khuê nữ của Lý gia kia cũng không phải đẹp lắm, nhà mẹ đẻ lại yếu thế, sớm muộn gì giữ không được Lâm gia đại công tử.

Nghĩ đến sau này khuê nữ nhà Lý gia có thể sẽ bị hưu về nhà, nàng ta lại nhìn xe ngựa kia trong lòng mới không thấy chua xót lắm.

Xe ngựa chạy ra khỏi Lý gia câu Thanh Liễu liền nhìn không được vén rèm lên nhìn ra bên ngoài. Mấy lần trước lên trấn đều là đi bộ, ngay cả xe bò hai vắn tiền một chuyến nàng cũng không nỡ ngồi, không nghĩ đến có một ngày có thể ngồi xe ngựa đi qua con đường này.

Tuy là mùa xuân nhưng bên ngoài mặt trời chói chang, mặt trời cũng không nhỏ, nàng buông màn, lại vén rèm cửa lên nói với Lâm Trạ: “Huynh có nóng không? Ta quạt gió cho huynh nhé?”

Xe ngựa chạy, ngênh diện còn có gió thổi đến Lâm Trạ không thấy nóng lắm, chỉ là một người ngồi bên ngoài đánh xe có chút nhàm chán, hắc quay đầu nhìn vợ mình, thấy nàng ngo đầu ra khỏi xe thăm dò, nghiêng đầu thân thiết nhìn hắc, rất làm người ta thích. Vợ mình thật đúng là tri kỷ nhu thuận, khéo miệng Lâm Trạ nhìn không được nhếch lên.

Hắc nói: “Ta không nóng, nàng ngồi dịch ra đây nói chuyện với ta đi.”

Thanh Liễu liền dịch ra ngoài, ngồi bên cạnh xửa xe, nàng thấy tâm trạng Lâm Trạ hình như không tệ liền hỏi ra vấn đề đã nín cả đêm, “Tối hôm qua huynh tức giận à?”

Tối hôm qua? Nghĩ đến tối hôm qua trong đầu Lâm Trạ liền trào ra một đồng hình ảnh mang màu sắc, hắc khụ hai tiếng liền tiếp, đè nén bản thân đừng nghĩ nhiều, về mặt tề nhĩ lắc lắc đầu.

Thanh Liễu ở phía sau nhìn không tới về mặt hắc, thấy hắc lắc đầu liền thả tâm, lại hưng trí bừng bừng nói: “Huynh biết không, con đường này ta đã đi một mình mấy lần, đây là lần đầu tiên ngồi xe đây.”

Lâm Trạ nghĩ nghĩ cảnh tượng đó, vợ hắc một mình cô đơn đi trên con đường này, thân thể nho nhỏ ra sức bước đi, khuôn mặt đỏ rực, đầu đầy mồ hôi ngực liền có chút chua xót, hắc nói: “Đi vào trấn làm gì?”

Thanh Liễu nói: “Phần lớn thời gian phải đi bán túi lưới, mua dây bện. Trấn trên có tú trang kia ông chủ rất tốt, túi lưới của ta bán cho hắc, một cái cũng có thể bán được năm đồng tiền, nếu có kiểu dáng mới hắc còn nguyện ý tăng giá, phúc hậu hơn quán buôn bán nhỏ và người bán hàng rong nhiều.”

Lông mày Lâm Trạ nhíu lại, nếu hắc nhớ không nhầm trấn trên hình như chỉ có một tú trang, là sản nghiệp của nhà bọn họ, ông chủ trong miệng vợ hắc hẳn là chương quầy trong cửa hàng.

Có nên nói với vợ hắc chuyện này không đây?

Thôi, trước không nói cho nàng, lát nữa mang nàng đến cửa hàng, biểu cảm trên mặt nàng hẳn là sẽ rất thú vị.

Lâm Trạ trong lòng có mong đợi, huyết sáo lên.

Đoạn đường từ Lý gia câu đến trấn Thanh Bình đi bộ cần một giờ, ngồi xe bò cũng phải nửa canh giờ, Lâm Trạ chạy xe ngựa chỉ thời gian ăn một bữa cơm đã đến.

Xe trực tiếp dừng ở tú trang, Thanh Liễu đỡ tay Lâm Trạ nhảy xuống, nhìn trái nhìn phải một cái, hỏi: “Sao lại dừng ở đây? Huynh muốn mua hàng thêu à?”

Lâm Trạ không nói chuyện, buộc dây ngựa, kéo nàng đi vào trong.

Trước công chúng bị hắc kéo như vậy Thanh Liễu lập tức đỏ mặt xấu hổ, lại kéo không ra chỉ phải cúi đầu vội vàng đi theo phía sau hắc.

Chương quầy của tú trang nghe thấy thanh âm chạy ra ngênh ở cửa, cười ha hả nói: “Đại công tử đến rồi.” Lại thấy người phía sau Lâm Trạ, hắc tự nhiên là có ấn tượng với Thanh Liễu, ồ lên một tiếng nói: “Vị cô nương này lâu rồi không thấy tới.”

Lâm Trạ nói: “Cô nương nào, đây là thê tử ta.”

Dù là chương quầy ngày thường mồm mép nhanh nhẹn lúc này cũng cứng họng, đứng ngậy tại chỗ.

Thanh Liễu nghe được cách xưng hô của chương quỹ đối Lâm Trạ cũng sững sờ.

Mãi đến khi vào trong phòng rồi hai người mới trở lại bình thường.

Chương quỹ vội nói: “Là ta có mắt không nhìn thấy thái son, vậy mà lại không nhận ra đại nãi nãi.”

Thanh Liễu cực ngượng ngùng, cuống quýt xua tay, “Ngài đừng nói như vậy...”

Chương quỹ trong lòng may mắn, cũng may trước đây đối xử khách khí với cô nương này, không có chỗ đắc tội, bằng không nếu nàng thổi gió bên gối với đại công tử, chính mình sẽ chịu không nổi. Lại nghĩ, ai có thể dự đoán được chim sẽ thật có thể bay lên đầu cành, xem ra sau này mở cửa đồn khách phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Lâm Trạ bảo chương quỹ mang sổ sách tháng này ra cho mình xem rồi cho hắn đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, chương quỹ lại sai tiểu nhị bưng nước trà điểm tâm tiến vào.

Lâm Trạ bảo Thanh Liễu ăn chút đồ, chính mình nhanh chóng lật sổ sách.

Gian cửa hàng này là đời cụ truyền xuống, có lịch sử trên trăm năm, xem như cơ nghiệp tổ tông để lại, cho nên trong nhà đặc biệt quan tâm, gần như cứ mấy ngày sẽ đến cửa hàng tuần tra một lần, xem xét sổ sách.

Lâm Trạ mặc dù không luôn luôn đi theo cha mình xử lý sản nghiệp trong nhà như đệ đệ, nhưng từ nhỏ đã tiếp xúc với nó, cho nên đối tính toán cũng rất thành thạo.

Thanh Liễu cảm một khối bánh ngọt phù dung lên cần chút một, vẫn có chút không thể tin được gian cửa hàng đã qua lại nhiều năm chính là sản nghiệp của Lâm gia.

Khó trách người khác gọi Lâm lão gia là đại thiện nhân, chỉ nhìn biểu hiện của chương quỹ gian cửa hàng này là ra được, người Lâm gia làm buôn bán quả thật phúc hậu.

Lúc trước lần đầu tiên nàng đến tú trang hình như là mới mười ba tuổi, vô cùng nhát gan, đứng ngoài cửa hàng bồi hồi một lúc lâu mới dám đi vào, căng thẳng đến nói không rõ, lắp ba lắp bắp.

Chương quỹ lại không hề có chút không kiên nhẫn nào, hơn nữa chính là hắn đưa ra đề nghị cho nàng, nói túi lưới truyền thống bán không tốt lắm, bảo nàng tốt nhất là làm ít túi lưới mới mẻ độc đáo đa dạng, giá cao hơn, nguồn tiêu thụ cũng tốt. Cho nên sau đó nàng mới bỏ ra công sức nghiên cứu.

Lâm Trạ đang đối sổ sách ngẩng đầu lên nhìn một cái, thấy nàng đang cầm khối bánh ngọt phù dung như gà mổ thóc cần từng tí một, hắn nhìn lại muốn véo mặt nàng.

Hắn nghiêng răng nhin, há miệng thờ dốt, “Đút ta một cái.”

Thanh Liễu nghe lời cầm một khối lên đưa đến bên miệng hắn mới nhớ đến không ổn, vội nhìn ra bên ngoài thấy không có người nhìn vào mới thoáng yên tâm, mặt đỏ rực đưa vào trong miệng hắn.

Lâm Trạ nhìn khuôn mặt đỏ rực của nàng, không chỉ ngứa tay, ngay cả răng cũng ngứa, thầm nghĩ tiến lên cắn một cái.

Nhưng không được, đây là đang ở bên ngoài, nếu chọc vợ khóc không thiếu được phải dỗ dành, nếu để người khác nghe được cho là hắn sợ vợ thì làm sao?

Hắn cũng không thể giống cha hắn, gánh vác cái danh sợ vợ.

Nghĩ đến đây, hắn nhin.

Thanh Liễu thấy hắn ăn khối bánh phù dung nghiêng răng nghiêng lợi, vội rót chén trà đưa đến trong tay hắn, “Bị ghen à? Uống chén trà đi.”

Lâm Trạ liếc nàng một cái, bữu bữu môi, “Đút ta.”

Thanh Liễu chỗ nào không biết xấu hổ, chỉ nhỏ giọng từ chối: “Làm ướt sổ sách thì phải làm sao, huynh uống mau đi.”

Lâm Trạ liền gấp sổ sách lại đẩy qua một bên, khoanh tay nói: “Bây giờ có thể rồi.”

Huỳnh... Lúc này Thanh Liễu xem như hiểu, hắn là cố ý, tối qua cũng vậy, vô duyên vô cớ liền nhéo má nàng, người này, tuổi cũng không nhỏ, trước đó thấy tính tình coi như tốt, sao giờ đột nhiên lại trở nên không tốt vậy đây?

Lâm Trạ thấy nàng nói không ra lời, trong lòng hơi nghĩ lại, chẳng lẽ yêu cầu của hắn quá phận? Nhưng hắn lại không bảo vợ làm gì, chẳng phải chỉ là đút nước thôi sao... Được rồi được rồi, không đút thì không đút, tự hắn uống.

Ai bảo đây là vợ hắn, cũng không thể thật sự chọc nàng giận.

Thanh Liễu thật cũng không giận, chỉ hơi buồn bực chút, đang chuẩn bị thuận theo ý hấn dứt nước cho hấn thì đã thấy hấn tự uống. Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Trạm uống nước xong, lại tốn khoảng thời gian nửa chum trà đối chiếu xong sổ sách còn lại liền mang theo Thanh Liễu rời khỏi.

Thanh Liễu thấy hấn đánh xe ngựa đi về phía ngoài trấn liền nói: “Không xem mấy cửa hàng khác nữa à? Ta nhớ hình như nương từng nói qua, trấn trên không chỉ có một gian cửa hàng này mà.”

Lâm Trạm nói: “Còn có một cửa hàng vải, một cửa hàng bạc, hai ngày trước cha đã đi tuần tra rồi, hơn nữa đó là cửa hàng sau này mới mở, hôm nay chúng ta chỉ xem sản nghiệp tổ tiên để lại.”

Bảng không gian nào đều tuần tra, hai ba ngày cũng tra không hết.

Thanh Liễu gật đầu, trong lòng kinh thần gia nghiệp của Lâm gia, lại hỏi: “Bây giờ chúng ta muốn đi đâu?”

Lâm Trạm nói: “Đi vào huyện, tuần tra thêm một gian võ quán với một gian tú trang, cũng là tổ tiên để lại.”

Xe ngựa vào trong huyện thì đã gần trưa, Lâm Trạm dừng xe trước một gian tử lâu, nói: “Chúng ta ăn cơm trước.”

Thanh Liễu ngẩng đầu nhìn tử lâu cao ba tầng này, vừa kinh thần lại có phần lo lắng không đủ. Lớn như vậy, nàng ngay cả quán cơm nhỏ trấn trên cũng chưa từng vào chứ đừng nói là đại tử lâu trong huyện thành. Nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phòng ốc cao như vậy, ở trong này ăn một bữa nhất định là tốn không ít bạc?

Nghĩ đến đây nàng lại có chút không nề, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Lâm Trạm, nhỏ giọng nói: “Nơi này có phải rất đắt không? Chúng ta chuyển qua nhà khác đi?”

Lâm Trạm cúi đầu nhìn dáng vẻ nàng đứng sát bên mình, vỗ ngực một cái, đắc ý nói: “Không sao, tướng công có bạc, mời nàng ăn ở đại tử lâu.”

Tiểu nhị trong tử lâu thấy có người đứng ngoài cửa quán, ngay lập tức cơ trí chạy đến, giúp Lâm Trạm buộc ngựa, lại có một người khác ở cửa mời hai người vào trong.

Thanh Liễu lần đầu tiên đến chỗ như này có chút không được tự nhiên, theo thật sát bên người Lâm Trạm.

Lâm Trạm liền kéo tay nàng. Thanh Liễu tuy rằng vẫn cảm thấy ngượng ngùng nhưng không có ý muốn tránh ra.

Đây chính là quán cơm, đại sảnh tầng 1 có không ít người đang uống rượu ăn cơm, ầm ĩ huyên náo, Lâm Trạm hỏi tiểu nhị: “Trên lầu còn phòng trống không?”

Tiểu nhị vội nói: “Có, nhã gian lầu hai, ghế lô lầu ba cũng có phòng trống, khách quan muốn dùng cơm ở đâu?”

Bọn họ chỉ có hai người không cần phải chạy lên lầu ba, Lâm Trạm liền nói: “Lầu hai đi, tìm cho ta vị trí gần cửa sổ.”

Được, mời hai vị qua bên này. Tiểu nhị chạy ở phía trước dẫn đường.

Đi đến một nửa cầu thang là có thể nhìn thấy quy cách lầu hai, đều là một dãy nhã gian dùng bình phong bằng gỗ che chắn, trên bình phong khắc hoa văn rồng, loáng thoáng có thể nhìn thấy người trong nhã gian nhưng lại không thấy rõ hấn.

Thanh Liễu có chút tò mò quay đầu nhìn xem chung quanh, dưới chân không chú ý bước trượt một bậc thang.

Lâm Trạm đi ngay bên cạnh nàng lập tức vươn tay ôm thắt lưng nàng.

Thanh Liễu kinh hô một tiếng, sau khi phản ứng kịp mặt đỏ tận mang tai, chỉ cảm thấy dọa người, bị hấn ôm vào trong ngực ngay cả mặt cũng không có ý muốn ngẩng lên.

Lâm Trạm nhân cơ hội néo néo vòng eo trong tay, quả nhiên như hấn suy nghĩ, thắt lưng vợ hấn tuy mảnh, nhìn không có thịt, néo lên cũng là mềm nhũn. Về phần chỗ nhiều thịt khác, nhất định mềm hơn nữa.

Người nào đó nhịn không được miên man bất định.

Tiểu nhị kia chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, toàn bộ làm như không nhìn thấy.

Tiểu nhị nhảy lên đá lẩn thức ăn cho chó: Đúng là cay con mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hôn Hôn Môi Nhỏ(1)

Sau đó Thanh Liễu không dám lại hết nhìn đông sang nhìn tây nữa, cúi đầu, bị Lâm Trạh nắm tay đi một mạch đến nhà gian gần cửa sổ.

Đến vị trí ngồi xuống Lâm Trạh mới lưu luyến không thôi nói tay ra, quay đầu hỏi tiểu nhị, “Ồ đây của các người có món nào ngon nhất?”

Tiểu nhị lập tức có thứ tự báo một chuỗi tên món ăn.

Lâm Trạh nghĩ nghĩ, nói: “Cho một phần cá sốt, thịt om, tôm chiên sốt nước trà, canh cua đậu hũ, măng om thịt, canh cá hồi rau nhút.” Nói xong nhìn qua Thanh Liễu, lại hỏi tiểu nhị: “Có món bánh ngọt sở trường nào không?”

Tiểu nhị nhanh chóng nói: “Món bánh xộp hoa sen của tửu lâu chúng ta là tuyệt nhất.”

Lâm Trạh gật gù đầu, vớt cho tiểu nhị một khối bạc vụn, “Trước bê bánh ngọt lên, lại thêm một ấm trà.”

Tiểu nhị thu tiền nhanh chóng rời đi.

Lâm Trạh gọi đồ ăn xong Thanh Liễu vẫn còn cúi đầu, thăm nghĩ da mặt vợ hán cũng mỏng quá đi, có điều hán thích như vậy.

Hán nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ vào một chỗ nói với Thanh Liễu: “Nàng xem, gian tú trang ở góc đường kia chính là của nhà chúng ta.”

Thanh Liễu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đường cái trên huyện rộng hơn trấn Thanh Bình, ngã tư đường lát đá xanh có thể chứa hai ba chiếc xe ngựa đi song song, hai bên đường đủ các loại cửa hàng, cờ xí chiểu bài đón gió phấp phới làm người ta không kịp nhìn. Trên đường còn có rất nhiều người buôn bán nhỏ bày sạp, dài từ đầu phố này đến đầu phố kia, trên đường ngựa xe như nước, người đi đường chen chúc nhau.

Lâm Trạh chỉ là chỗ xa nhất ở ngã tư đường, từ trên cao nhìn sang gian tú phường đó chiếm diện tích rất rộng, đằng trước là hai ba cửa hiệu, mặt sau còn có một cái sân.

Thanh Liễu nói: “Lát nữa muốn đi kiểm tra sổ sách ở gian tú trang đó à?”

Lâm Trạh gật đầu nói: “Ba gian cửa hàng lâu đời nhất của nhà chúng ta, một gian là tú trang ở trấn trên, còn lại chính là gian tú trang trong huyện này cùng với một nhà võ quán thuộc ngoại ô của huyện, đều có lịch sử trên trăm năm, là cơ nghiệp tổ tông để lại, mấy gian cửa hàng này cha gần như cứ cách ba ngày sẽ đến kiểm tra một lần.”

Trong lúc hai người nói chuyện tiểu nhị bưng một đĩa bánh xộp hoa sen cùng một ấm trà long tinh lên. Bánh xộp hoa sen kia làm rất sống động, da ngoài tuyết trắng, tách cánh hoa ra bên trong là nhụy hoa màu phấn hồng, từng đóa được đặt trong đĩa làm người ta không nỡ hạ miệng.

Lâm Trạh gấp một cái đưa cho Thanh Liễu, “Bánh xộp hoa sen của Nã Nguyệt lâu mười năm trước đã rất nổi tiếng, đều nói vị không hề kém Bách vị cư, nàng nếm thử một cái xem.”

Thanh Liễu cẩn thận nhận lấy, nàng chưa từng thấy qua bánh ngọt nào đẹp như vậy, cầm trong tay ngấm một hơi mới cắn một miếng nho nhỏ. Da giòn đến vỡ vụn, vừa vào miệng chính là vị hạt sen thơm ngọt xộp giòn, còn có mùi đậu đỏ nhàn nhạt, nàng không khỏi cắn thêm một miếng, bên trong nhụy quả nhiên là nhân đậu.

Nàng vui vẻ nói: “Đúng là ăn ngon thật.” Thấy Lâm Trạh không nhúc nhích liền lấy một cái đưa đến bên miệng hán.

Lâm Trạh há miệng nhận, thật ra hán cũng không thích đồ ngọt, trước đó muốn ăn bánh ngọt phù dung chỉ là vì trêu vợ hán thôi. Có điều lúc này vợ hán chủ động đút cho hán, hán tự nhiên sẽ không từ chối.

Một cái bánh xộp hoa sen chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay, cho Lâm Trạh một phát hết, Thanh Liễu thì cắn từng chút một, rất nhanh cũng ăn xong, nàng lau tay không chuẩn bị ăn nữa.

Lâm Trạh nói: “Không ăn à?”

Mắt Thanh Liễu liếc về phía đĩa bánh, lại lắc đầu, “Không ăn, ăn cơm ngay giờ.”

Lâm Trạh nói: “Bên miệng hơi dính vụn bánh.”

Thanh Liễu theo bản năng lè lưỡi liếm một cái, không liếm được đến nàng lại muốn dùng khăn lau, tay Lâm Trạh nhanh hơn nàng một bước, ngón tay thô ráp chạm đến thịt mềm trên môi, hai người đều sững sốt.

Thanh Liễu hoảng hốt nhìn hán một cái lại cúi đầu, vành tai đỏ lên.

Lâm Trạh rút tay về, nhìn ngón tay mình ngẩn người.

Quá mềm mại, vừa mềm vừa non, hần lớn như vậy còn chưa từng chạm qua chỗ nào non mềm đến vậy. Hần không khỏi lại nhìn về phía vợ mình, tầm mắt chặt chẽ chăm chú nhìn vào hai cánh môi kia.

Không biết cần một cái là tư vị gì?

Vợ hắn có lẽ lại muốn khóc thôi.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn không hiểu sao lại thấy hưng phấn.

Hai người tẻ nhị im lặng, mãi đến khi tiểu nhị bụng thức ăn lên.

Năm món ăn một tô canh còn có một phần bánh ngọt, Thanh Liễu vốn lo lắng hai người bọn họ gọi nhiều đồ ăn như vậy sẽ ăn không hết, sau đó phát hiện nàng hoàn toàn lo lắng thừa. Một bàn đồ ăn, trừ nàng ăn một ít còn đâu vào hết bụng Lâm Trạ.

Cuối cùng còn đĩa bánh xốp hoa sen hắn không ăn, bảo tiểu nhị đóng gói.

Hai người xuống dưới lầu trà tiền, trước khi bước xuống cầu thang Lâm Trạ đột nhiên vươn tay ôm eo Thanh Liễu.

Thanh Liễu phát hoảng vội đẩy hắn ra, nhỏ giọng nói: “Huynh làm gì vậy?”

Lâm Trạ nói: “Ta ôm nàng, đỡ phải nàng lại ngã sắp xuống.” Nói xong cũng không cho Thanh Liễu cơ hội phản bác, nửa ôm nửa kéo đi xuống lầu.

Cả người Thanh Liễu bị hắn ôm đi, ở trên bậc thang cũng không dám giẫy dụa đành phải cúi đầu theo hắn, đến dưới đại sảnh, ứng đồ trên mặt nàng đã lan đến cổ, căn bản không dám nhìn đến những người khác.

Lâm Trạ trả tiền, chạy xe ngựa về phía tú trang ở góc đường.

Thanh Liễu theo hắn vào cửa hàng mới phát hiện sân nhỏ phía sau cửa hàng nhìn thấy lúc ở trong lầu hóa ra là một xưởng nhỏ, bên trong có hơn mười vị tú nương đang thêu thùa chăm chú.

Nàng không dám quấy nhiễu các nàng, chỉ nhìn thoáng qua liền lui ra ngoài.

Lâm Trạ đang đối chiếu sổ sách, nàng nhàn rỗi không có việc gì liền lấy từ trong tay áo ra một trang giấy, bên trong là mười sáu chữ hôm nay nàng phải học thuộc, buổi sáng trước khi ra cửa nàng đã sao chép mang theo bên người. Trước mặt không có giấy bút liền dùng ngón tay chấm nước trà rồi viết ở trên bàn.

Chờ Lâm Trạ đối chiếu sổ sách xong, nàng đã biết viết một nửa số chữ.

Lâm Trạ thấy bộ dáng nàng mím môi một viết một vẽ trên bàn rất đáng yêu, tay nhịn không được giơ lên nhéo nàng một cái Thanh Liễu cũng bị hắn nhéo thành quen, chỉ nghiêng đầu nhìn hắn một cái nói: “Huynh đối chiếu xong chưa? Chờ ta viết xong chữ này.”

Lâm Trạ đến gần xem thử, là thú trong chữ cảm thú, khoe miệng hắn nhếch lên một nụ cười xấu xa, nói: “Nàng biết hai chữ này có nghĩa gì không?”

Thanh Liễu nói: “Đương nhiên biết, cảm là chỉ gia cảm, không phải cảm, thú chính là động vật như heo bò trâu ngựa.”

Lâm Trạ lại nói: “Vậy hai chữ hợp lại thì sao?”

Thanh Liễu kỳ quái nhìn hắn một cái, “Chính là chim bay cá nhảy đó.”

Lâm Trạ thấy trong mắt nàng hoàn toàn là nghiêm túc không khỏi tự giác ngộ, chẳng lẽ là suy nghĩ của hắn rất cảm thú? Hình như vợ hắn thật sự không biết gì cả, xem ra sau này phải dạy nàng biết, nhiệm vụ này rất cấp bách đây.

Hắn dùng ngón tay sờ vết đỏ vừa bị hắn nhéo ra trên mặt Thanh Liễu, nói: “Đúng, chính là chim bay cá nhảy. Đi thôi, ta mang nàng đi dạo.”

Thanh Liễu gấp tờ giấy lại, cẩn thận bỏ vào trong tay áo.

Bên ngoài tú trang chính là đường cái rộng rãi, hai bên cửa hàng san sát nối tiếp nhau, trên đường khắp nơi là tiếng rao hàng của người bán hàng rong.

Lâm Trạ kéo tay Thanh Liễu đi về phía một cửa hàng vải, hắn trở về mấy ngày này thấy vợ hắn hoặc là mặc màu xanh lục không thì chính là xanh da trời, không có bộ nào màu sáng chút, cho nên tính toán mang nàng đi cửa hàng vải chọn hai cây vải về may quần áo.

Thanh Liễu thấy hắn luôn chọn mấy cây vải màu hồng ướp thừ lên người mình, lúng túng không ngừng trốn.

Lâm Trạ nói: “Đứng vững để ta xem kỹ cái.”

Thanh Liễu vội vàng nói: “Ta đen không hợp với mấy màu này, hơn nữa quần áo trong nhà rất nhiều, không cần làm nữa đâu.”

Lâm Trạm liền nói: “Ai nói nàng đen, như vậy là vừa. Quần áo này của nàng không tốt, toàn là màu mẩy lão thái thái mặc.”

Thanh Liễu có chút bất đắc dĩ, quần áo này theo ý nàng tất cả đều mới, có rất nhiều bộ được làm khi nàng xuất giá, có rất nhiều bộ là sau khi gả tới cất may, đều bao nhiêu tháng. Do trước thân phận nàng là quả phụ cho nên quần áo hơi đơn giản chút, không nghĩ tới ở trong mắt Lâm Trạm liền thành lão thái thái mặc.

Lâm Trạm thấy nàng không động mới lại hài lòng mỗi dạng thử một lần, thấy hẳn ngay cả một cây vải đỏ in hoa to cũng phải lấy qua xem, Thanh Liễu vội nói: “Cái này đỏ quá, ta thấy cây màu hồng vừa rồi kia rất đẹp.”

Lâm Trạm đặc ý nhìn nàng một cái, “Mất ta chọn, đương nhiên không tệ.” Nói xong trả lại cây vải đỏ trên tay lại cho chương quý, bảo hẳn bọc cây vải lụa màu hồng kia lại, sau đó lại lấy màu vàng tiếp tục uớ lên thân vợ mình.

Thanh Liễu nói: “Mua một cây là đủ rồi mà. Một mình ta mặc không bao nhiêu.”

Lâm Trạm nói: “Ngày ngày chỉ có một màu sắc có gì để xem?”

Thanh Liễu không có biện pháp, cuối cùng không vận qua được hẳn. Có điều mua vải này về cũng có thể chia cho nương cùng đệ muội một cây để may.

Cuối cùng Lâm Trạm mua ba cây vải bằng lụa, một cây màu phấn hồng, một cây màu vàng nhạt, một cây màu tím nhạt. Tóm lại là màu nào cũng sáng.

Trả tiền, Lâm Trạm bảo tiểu nhị trong cửa hàng đưa vải đến tú trang còn mình thì kéo tay vợ đi đến một cửa hàng trang sức.

Thanh Liễu nhìn ra ý đồ của hẳn, vội kéo hẳn không cho đi.

Hôm nay đã tiêu nhiều bạc lắm rồi, vừa rồi ở trong tủ lâu hẳn hết bao nhiêu nàng không nghe rõ, nhưng là nghe thấy lúc chương quý tính tiền nói đĩa bánh xốp hoa sen kia hết sáu mươi tám văn, nàng nghe được lú lười không thôi.

Đĩa bánh xốp hoa sen kia tổng cộng cũng chỉ bảy tám cái, mỗi cái chỉ có vài miếng, tính ra một cái muốn tám đồng tiền, một miếng cũng phải mất mấy văn! Nghĩ đến nàng trước đây một ngày tối đa cũng chỉ có thể bện được một hai túi lưới, một cái túi lưới năm đồng tiền, còn chưa đủ mua nổi một cái bánh xốp hoa sen.

Nàng thật đau vô cùng, nhưng thấy Lâm Trạm đang vui vẻ, không muốn làm hẳn mất vui nên cũng không nói gì.

Vừa rồi mỗi cây vải ít nhất một lượng bạc, cộng lại hết bao nhiêu nàng cũng không dám tính, nhưng là nghĩ sau khi trở về có thể chia cho Tiết thị cùng Cẩm nương nàng liền cắn răng nhẫn nhịn.

Bây giờ thấy Lâm Trạm lại muốn mua trang sức cho mình nàng thật sự không nhịn được, cho dù có tiền cũng không thể tiêu như vậy được.

Lâm Trạm thấy vợ mình không động, kéo cũng kéo không động, xem ra tâm ý nàng còn rất kiên định.

Hắn không muốn dùng nhiều sức kéo đau vợ mình, chỉ phải quay lại nói: “Sao vậy, chúng ta vào xem.”

Thanh Liễu kiên quyết lắc đầu, nói là đi xem, vừa vào liền xài bạc trắng, nàng nói: “Đừng xem, ta có trang sức, đều ở nhà không mang, mua nữa sẽ lãng phí.”

Trước đó khi thành thân do là mình hôn cho nên trang sức Lâm gia đưa đến phần nhiều là bạc, một đôi vòng tay long phượng, một đôi ngân trâm, hai đôi bông tai. Sau này gả vào Tiết thị lại cho nàng một cái vòng phi thủy, một đôi vòng tay bạch ngọc, về sau lại dùng đại trâm châu Lâm Hồng có được làm cây trâm trâm châu, thời gian trước đến lúc làm áo khoác mỏng cho mùa xuân Tiết thị lại sai người đánh cho nàng trọn một bộ trang sức.

Cẩn thận tính ra trang sức của nàng không ít, chính là nàng không mấy ra ngoài cho nên không lấy ra mang.

Lâm Trạm nói: “Trang sức của nàng ta xem hết rồi, đều là kiểu dáng lão thái thái mới mang, khó coi.”

Lại là lão thái thái, Thanh Liễu buồn cười nhìn hẳn, nói: “Vầy huynh cứ coi ta là lão thái thái được rồi, tóm lại ta không muốn mua mới.

Lâm Trạm liền có chút buồn bực, vợ hẳn rõ ràng mới có mười mấy tuổi, nhìn cách ăn mặc ngày thường của nàng thật sự không giống bộ dáng mười mấy tuổi. Hơn nữa gia huấn nhiều đời truyền xuống của Lâm gia bọn họ chính là có bao nhiêu tiền đều phải tốn trên người con dâu. Ở chỗ cha và đệ đệ hẳn đều dùng rất tốt, sao đến chỗ hẳn thì không được?

Hắn đau đầu, đột nhiên nghĩ ra vợ hẳn không vào hẳn có thể lần sau tự mình đến mua mang về cho nàng, vợ hẳn dù không muốn cũng phải muốn.

Vì thế hẳn gật gật đầu, nắm tay vợ lại muốn đi về phía cửa hàng khác.

Thanh Liễu cũng không dám lại tiếp tục đi dạo với hẳn, người này thật sự quá thích tiêu tiền, tuy nói là tiêu trên người nàng nhưng nàng càng thịt đau hơn. Sợ hẳn lại muốn mua cái gì, nàng vội vàng tìm cơ thoái thác nói: “Ta đi một, chúng ta về tú trang đi, không phải nói còn muốn đi vô quán xem nữa à?”

Lâm Trạm quay đầu nhìn nàng, trong lòng cũng nghĩ cùng vợ đi mua đồ, nàng cái này không cần cái kia không cần, lần sau vẫn là mình trực tiếp mua về thôi.

Hơn nữa hắn còn có rất nhiều đồ muốn mua, son phấn, đầu hoa trang sức, hầu bao khăn thêu đều muốn mang lên người vợ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hôn Hôn Môi Nhỏ (2)

Hai người lại trở về tú trang, Lâm Trạ cùng chương quỹ kia nói một tiếng rồi chạy xe ngựa về phía võ quán ở ngoại ô.

Võ quán chiếm diện tích rất lớn, xe ngựa dừng trước cửa chính, chỉ nhìn đến được tường vây hướng hai đầu dọc vườn rất xa.

Nghe Lâm Trạ nói võ quán này lúc đầu chỉ là một gian nhỏ nhỏ, học đồ bên trong cũng chỉ mười mấy người, sau này thanh danh nổi ra, từng đời từng đời kinh doanh ra, xây dựng thêm thành môn quy như bây giờ, học đồ bên trong cũng có hơn trăm người. Không chỉ có người bản huyện, còn có rất nhiều người ở ngoài mộ danh mà đến.

Ngoài cửa chính võ quán có hai đầu sư tử đá cực kỳ cao to uy vũ, mấy người mặc quần áo hộ vệ đứng ngoài cửa. Một người trong đó thấy Lâm Trạ liền chào đón nói: “Đại công tử.”

Lâm Trạ gật gật đầu, nhảy xuống nói: “Bên trong có học không?”

Hộ vệ nói: “Đang làm bài học buổi trưa.”

Lâm Trạ nghĩ nghĩ, lại nhảy lên ngựa, “Ta đi từ cửa sau, người tiếp tục trông coi đi.”

Hộ vệ kia hành lễ, một đường chạy chậm về.

Thanh Liễu phát hiện xe ngựa lại đi không khỏi xóc mạnh lên hỏi: “Chúng ta không đi vào à?”

Lâm Trạ nói: “Sân trước đang làm bài buổi trưa, chúng ta vào từ cửa sau.”

Thanh Liễu gật gật đầu, học đồ đó đều ở đây tập võ, bọn họ đi vào như vậy quả thật quấy nhiễu người khác.

Lâm Trạ lại nghĩ lúc làm bài buổi trưa, đám người đó khẳng định đều là lộ cánh tay, bộ dáng ở trần của chính hắn vợ cũng chưa từng thấy, làm sao có thể dễ dàng xem người khác?

Xe ngựa vòng quanh tường vây đi về phía trước một hồi lâu mới đến cửa sau. Nói là cửa sau, nhưng còn khí phái hơn cửa chính nhà phú hộ bình thường, hai bên cũng có hai đầu sư tử đá hơi nhỏ, còn có hai hộ vệ đứng canh.

Hai người thấy Lâm Trạ đều tiến lên hành lễ,

Lâm Trạ vút dây cương cho một người trong đó sau đó quay đầu đỡ Thanh Liễu xuống, nói với hai người kia: “Đây là vợ ta.”

Hai người hộ vệ kia cũng vội vàng hành lễ, miệng hô đại nãi nãi.

Thanh Liễu đỏ mặt khoát tay.

Lâm Trạ kéo tay nàng đi vào bên trong, vừa vào cửa chính là khu vườn hoa nhỏ, ra cửa hình trăng khuyết của vườn hoa hai bên là hành lang gấp khúc kéo dài theo hai đầu một cái thông hướng sân trước, cái khác thì thông hướng một cái sân.

Lâm Trạ dẫn Thanh Liễu đến sương phòng đông viện, dọc thường thấy hạ nhân làm việc đều sai bọn họ hành lễ với Thanh Liễu. Hắn bảo Thanh Liễu ở đây nghỉ một lát còn mình thì qua đằng trước xem, trước khi đi lại giao đãi Thanh Liễu có thể đi lại trong hậu viện, đừng đi lên đằng trước.

Hắn chỉ sợ vợ mình nhìn thấy cơ thể trần truồng của học đồ, cay con mắt.

Thanh Liễu lại cho rằng sân trước có vật gì quan trọng, người ngoài không thể đi cho nên trong lòng tuy tò mò nhưng cũng chỉ ngồi trong phòng, không ra ngoài đi lại.

Nàng nhân rồi không có việc gì, lại lấy tờ giấy mang theo ra luyện chữ.

Sân sau của võ quán do nàng đến, cũng nổi lên một đợt sóng nhỏ nhỏ.

Ở phía sau làm việc đều là phụ nhân ba bốn mươi tuổi, lúc này đang vừa lựa chọn đồ ăn cho buổi tối vừa buồn dưa.

Một phụ nhân dáng người đầy đặn trong đó nói: “Trước kia chỉ nghe qua Nhị nãi nãi, chưa từng nghe qua Đại nãi nãi, chẳng lẽ là Đại công tử từ bên ngoài mang về?”

Một phụ nhân khác tuổi còn trẻ hơn chút nói: “Xem không giống, nghe giọng nói là người bản xứ.”

Có một phụ nhân gầy nhom mặt hiện vẻ tự mãn, “Chuyện này các người đều không biết rõ bằng ta, ta có một thân thích là người trấn Thanh Bình, nói đại nãi nãi của nhà đông gia chúng ta là lúc trước cưới về kết minh hôn cho đại công tử. Nhà mẹ đẻ điều kiện không tốt, chỉ là một cô nương nhà nông bình thường, do vận khí tốt gả cho đại công tử mới bay lên đầu cành.”

Phụ nhân trẻ kia nói: “Ta thấy đại nãi nãi này tuổi không lớn, nhìn chỉ mười mấy, trong nhà làm sao lại bỏ được cho nàng kết minh hôn?”

Phụ nhân gầy nói: “Có gì mà bỏ được với không bỏ được, cô nương nhà nông có thể gả vào nhà giàu đều là tổ tiên đốt hương thơm. Ở trong nhà đông gia chúng ta ăn thơm uống cay, không tốt hơn ở nhà mình ăn trầu nuốt cải hay sao? Còn có thể đẻ bệch huỳnh đệ nhà mẹ đẻ, chân chính là một người đặc đạo gả chó lên trời đấy!”

Phụ nữ trẻ lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Phụ nhân đầy đặn ban đầu nói: “Nghe người nói như vậy nàng là do kết minh hôn vào, không phải bản thân đại công tử cưới, đại công tử vậy mà cũng nguyện ý à?”

Phụ nhân gầy nói: “Cho nên mới nói tổ tiên nhà nàng đốt hương thơm, đại công tử nhân phẩm ra sao? Nhưng lại cho không nàng như nhặt được, chẳng những không ghét bỏ, nghe nói ngày hôm qua còn cùng nàng về nhà mẹ đẻ, vị trí đại nãi nãi sợ là để nàng ngồi thật.”

Vừa nói còn vừa lắc đầu, xem có chút tiếc hận. Trong lòng bà ta cũng đang cảm thấy đáng tiếc, sớm biết đông gia muốn kết minh thân bà ta sẽ đưa con gái nhỏ lên, bây giờ chẳng những có thể cùng đông gia làm thông gia, con gái nhỏ làm thiếu phụ nhân, ngay cả con cũng có thể tiến vào cửa hàng Lâm gia làm quản sự.

Thanh Liễu ở trong phòng tập viết, chờ nàng học xong tất cả mấy chữ đó cũng chưa thấy Lâm Trạ trở về.

Nàng ngáp một cái, có chút buồn ngủ. Tối hôm qua do lo lắng không biết Lâm Trạ có giận hay không, ngủ không ngon, hôm nay lại ngồi xe ngựa cả một ngày, lúc ngồi không cảm thấy gì, bây giờ rảnh rồi mới cảm thấy thân thể có chút bủn rủn.

Nàng đứng lên kéo ra một khe cửa nhìn ra ngoài, thấy vẫn không thấy bóng Lâm Trạ lại đi về ngồi lại cạnh bàn, nghĩ nghĩ quyết định ngủ tạm một giấc.

Lúc Lâm Trạ trở về người đầy mồ hôi, trước hán đến sân trước kiểm tra gấp hai học đồ đang đối luyện nhất thời xem ngựa tay cũng vào trận, chỉ dùng công phu bên ngoài đánh mấy trận.

Đang đánh thoải mái đột nhiên nghĩ đến vợ còn bị mình quăng ở phía sau, vì thế nhanh chóng bỏ lại mọi người trở về sân sau.

Thanh Liễu đã ngủ say, Lâm Trạ động tác chậm lại, ngồi bên cạnh bàn nhìn nàng.

Vợ hán ngay cả lúc ngủ cũng là bộ dáng nhu thuận an tĩnh. Hai tay đặt trên bàn, hai chân quy quy củ củ khép vào nhau, nghiêng đầu nằm sấp trên cánh tay, môi bị chen hơi vênh lên.

Lâm Trạ nhắm mắt, ánh mắt không tự chủ được chăm chú vào đôi môi kia.

Hắn còn nhớ rõ xác cảm vừa mềm vừa non khi chạm vào nó, khi đó đã muốn gặm một cái nhưng lại sợ vợ sẽ khóc, bây giờ nàng đang ngủ, đụng một cái hẳn là không sao đâu nhỉ?

Lâm Trạ vươn một đầu ngón tay thử thăm dò dừng ở trên môi Thanh Liễu, thấy nàng không phản ứng, nhẹ nhàng ép xuống, sau đó trái phải nhẹ vỗ về.

Thanh Liễu nhíu nhíu mày nhưng không tỉnh lại.

Lâm Trạ gia tăng lực, lòng ngón tay thô ráp vân vân qua lại trên môi non mềm của vợ mình, thẳng đến khi vé cặp môi kia đỏ tươi ướt át, hơi hơi sưng lên.

Thanh Liễu là bị cảm giác khác thường trên môi đánh thức, nàng cảm giác môi mình nóng rát, giống bị rất nhiều muỗi cắn cùng lúc.

Nàng nhấp nhem mở mắt bị cái đầu phóng to trước mắt làm phát hoảng, đợi thấy rõ là Lâm Trạ mới thở nhẹ ra, nói: “Huynh vào lúc nào vậy? Chúng ta muốn đi về sao?”

Vừa nói vừa đụng vào môi, nhẹ cau mày nói: “Môi ta có phải bị sưng không? Giống như bị con sâu gì cắn vậy.”

Lâm Trạ chăm chú vào trên đôi môi sưng đỏ của nàng, nói: “Là ta làm.”

Thanh Liễu tròn to mắt, không biết nên nói gì mới phải. Bây giờ nàng cũng có chút biết, người này có tính hay đùa, không có việc gì thích véo mặt nàng, bây giờ lại muốn đùa môi của nàng.

Nàng thấy bên cạnh có gương vội đi qua soi, quả nhiên đỏ rực, còn hơi sưng, không khỏi khổ não liếc Lâm Trạ một cái, nói: “Giờ phải làm sao?” Cứ vậy đi ra ngoài không biết chừng còn tưởng rằng nàng tham ăn, ăn cái gì không nên ăn miệng mới thành như vậy.

Lâm Trạ đi qua nâng cằm nàng lên nhìn kỹ.

Hai người đến gần gần Thanh Liễu mới phát hiện không biết hấn đã cởi áo khoác ngoài ra từ lúc nào, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, trên người đầy là mồ hôi, giọt mồ hôi theo hai bên tóc trượt xuống cằm, lại theo chuyển động cao thấp của cổ hòng rơi vào trong vạt áo. Phần áo trước ngực đã ướt đẫm, dính sát vào ngực phô bày ra cơ ngực bần chắc của hấn.

Thanh Liễu đột nhiên cảm thấy hơi không được tự nhiên, hai người dựa gần như vậy, phảng phất như hô hấp đều có thể rơi xuống trên người đối phương. Trước mặt là hơi thở nam nhân nồng đậm, nàng cup mắt muốn lùi lại một bước, cảm lại bị hấn gắt gao cầm lấy.

Lâm Trạ thấy lông mi nàng run rẩy, ánh mắt thấp thò, biết là vợ của hấn bây giờ mới bắt đầu sợ. Đáng tiếc đã quá chậm.

Hấn chậm rãi cúi đầu, ghé đến gần bên tai nàng, giọng trầm thấp, “Không sao, sưng thêm chút nữa là được rồi.”

Thanh Liễu tròn to mắt, nhìn hấn chậm rãi tiến lại gần, sau đó trên môi rơi xuống một vật thể nóng bỏng.

Trước kia nghe đến hấn từ trong miệng Tiết thị nàng cảm thấy hấn thời niên thiếu sinh động nghịch ngợm, sau đó nhìn tranh lại cảm thấy tùy ý phô trương của hấn đều vừa đúng. Đến lần đầu tiên gặp gỡ, nghe hấn ở trước mặt Lâm lão gia kể lại những trải qua trong mười năm nàng cũng cảm động với quyết tâm và nghị lực của hấn. Sau này hấn cùng nàng về nhà mẹ đẻ lại có mấy phần sấn sọc. Chờ lại ở chung, hấn vừa yêu thương thình thoảng hay trêu cợt nàng.

Nhưng không có lần nào Lâm Trạ cho nàng cảm giác nguy hiểm như lúc này.

Nàng có chút sợ.

Lâm Trạ lại từ từ tiến lên, tiếng thở dốc nặng nề nổ tung bên tai, áp lực bức người hơn bất cứ lần nào trước đó.

Thanh Liễu tâm hoảng ý loạn ngẩng đầu nhìn hấn, mang theo mấy phần khẩn cầu nói: “Huynh đừng cần... Sưng thành như vậy lát nữa ta phải ra ngoài thế nào? Người khác nhất định sẽ cười nhạo ta.”

Lại không biết bộ dáng mặt chứa sương mù, mày cau chặt, mặt lộ sắc bi thương của nàng càng làm người khác muốn bắt nạt nàng hơn.

Lâm Trạ nâng tay véo một cái lên mặt nàng, giọng khàn khàn nói: “Nói với các nàng đều là lỗi của ta.” Vừa nói vừa cúi đầu.

Ừm...

Chạng vạng, cửa sương phòng ở đông viện kết một tiếng mở ra.

Lâm Trạ bước ra trước, bước đi nhẹ nhàng, “Đi, chúng ta lại đi dạo thêm mấy vòng.”

Thanh Liễu che miệng, hốc mắt đỏ bừng, trong mắt vẫn còn mấy phần khiếp sợ, nghe Lâm Trạ nói như vậy chỉ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta muốn trở về.”

Lâm Trạ vừa rồi bắt nạt vui sướng, bây giờ thấy nàng đáng yêu đáng thương cũng không lỡ lại trêu cợt, nói: “Được, vậy chúng ta trở về.”

Nói xong muốn qua dắt tay vợ mình.

Thanh Liễu tránh qua một bên, cúi đầu vội vàng đi ra ngoài.

Tay Lâm Trạ vươn ra dừng giữa không trung, chắc một tiếng. Dáng vẻ này có điểm giống với tình huống sáng sớm ngày thứ hai hai người gặp nhau, nàng cũng như một con thỏ tránh hấn không kịp, chạy nhanh.

Hai người lúc đến nắm tay đi vào, lúc rời đi lại một trước một sau, hơn nữa Thanh Liễu còn che miệng mắt ửng đỏ, khiến người nhìn thấy khó tránh khỏi có chút suy nghĩ.

Phụ nhân gầy nhom kia nhón mũi chân lên nhìn bọn hấn đi xa mới nói: “Xem bộ dáng này là gây gỗ?” Trong lời nói có mấy phần vui sướng khi người gặp họa, bà ta đã nói vào bộ dáng của cô nương nhà nông kia làm sao có thể khép lại được trái tim đại công tử. Cũng chỉ có đồng gia của bọn họ tốt bụng, thật cho người như vậy làm đại nãi nãi.

Phụ nhân trẻ nhìn bà ta một cái không nói chuyện. Vưu tẩu từ này trong lòng không biết là định làm gì, chỉ nhìn chăm chăm đại nãi nãi xem náo nhiệt, chẳng lẽ tẩu ta không nhìn ra đại công tử không hề có chút nào là không thoải mái, ngược lại vẻ mặt rất sung sướng sao? Bộ dạng này sao có thể là gây gỗ, chỉ sợ tình cảm rất tốt!

Thanh Liễu một đường nhanh chóng rời khỏi sân sau, thẳng đến khi ngồi trong xe ngựa trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, bỏ bàn tay vẫn luôn che miệng xuống.

Miệng của nàng vốn là có chút thịt, bây giờ càng thêm sưng phồng lên, màu sắc đỏ tươi kiêu diễm, bên khóe môi có vết cắn, dấu răng màu đỏ trải rộng cao thấp hai bên khóe môi, nàng lấy tay chạm nhẹ vào cũng cảm thấy đau.

Quan trọng nhất là, bộ dáng vừa rồi của Lâm Trạỵ dọa đến nàng.

Giờ phút này ở một nơi xa lạ, người quen thuộc duy nhất lại lộ ra một mặt làm nàng sợ hãi, bây giờ nàng chỉ muốn về.

Lâm Trạỵ thấy nàng không rên một tiếng chui vào trong cũng không nói gì, chào hỏi hai người hộ vệ sân sau, đánh xe ngựa rời đi.

Xe ngựa đi xa, hai người hộ vệ nhìn nhau một cái, một người trong đó nói: “Nhà mẹ đẻ của đại nãi nãi ở đâu vậy? Đáng vẻ thật là lớn, đại công tử thế nhưng tự mình đánh xe cho nàng.”

Một người khác lắc đầu nói: “Không rõ lắm. Có điều đại công tử đánh xe không phải rất bình thường à, nhị công tử thính thoắng vẫn vậy mà.” Nói xong hần nhìn trái phải một cái, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói trước kia lão gia cũng thường làm xa phu cho phu nhân đây.”

Hai người liếc nhau, cười trộm nói: “Hóa ra là trong nhà đông gia chúng ta có truyền thống như vậy.”

Truyền thống gì cơ?

Sợ vợ.

Xe ngựa chạy ra khỏi thành, chạy về hướng trấn Thanh Bình, lúc trên xe hai người đều không nói chuyện.

Lúc đi qua một mảnh rừng cây nhỏ, xe đột nhiên dừng lại.

Thanh Liễu ngồi ở trong xe, cho rằng Lâm Trạỵ muốn đi vệ sinh nên chỉ yên tĩnh chờ. Không nghĩ tới một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, nàng không khỏi vén một khe nhỏ lên nhìn ra bên ngoài, Lâm Trạỵ căn bản không có chuyện gì, đang yên lành ngồi ở đầu xe.

Trong miệng hần còn ngậm một cọng cỏ, nhàn nhả tự đắc.

Thanh Liễu cảm thấy kỳ quái, mặc dù bây giờ không muốn nói chuyện với hần lắm, lại không thể không nói: “Sao không đi?”

Lâm Trạỵ mắt điếc tai ngơ, còn thổ sáo.

Thanh Liễu có chút khó chịu nổi, thầm nghĩ xuống xe tự mình đi bộ về, nhưng trước mắt nơi này hoang tàn vắng vẻ, trước không thôn sau không cửa hàng, tiếp lát nữa trời sắp tối, nàng lại không biết đường đi, một người phụ nhân độc thân đi trên đường, không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng muốn nàng đáp lời với Lâm Trạỵ nàng lại cảm thấy không có mặt mũi. Người ta cố ý không để ý người, cần gì dính đến gần. Nghĩ đến đây nàng lại ngồi về chỗ.

Lỗi tại Lâm Trạỵ hơi động, hơi chuyển qua nhìn, vợ hần lại chui về. Hần còn muốn nghe nàng kêu một tiếng A Trạỵ mà, sao lại không gọi? Chẳng lẽ còn đang tức giận.

Hần nghe thấy trong xe có chút động tĩnh, sắc mặt hơi đổi, lập tức vén rèm lên.

Thanh Liễu đang dùng khăn lau khóe mắt, bị sự xuất hiện của hần dọa sùng sốt, mờ to cặp mắt đỏ lên nhìn hần.

Lâm Trạỵ có chút đau lòng. Hình như lại làm vợ khóc.

Thanh Liễu phản ứng kịp, mím môi cúi đầu.

Lâm Trạỵ chui vào trong xe ngựa, có chút không biết làm sao, cha đỡ nương thế nào nhỉ? Dù sao bây giờ đang ở nơi hoang vu, hần đỡ dành tí cũng không sợ bị người nghe thấy mất mặt.

Hần thử thăm dò nắm tay vợ, cảm giác được nàng hơi gãy nhưng không tránh ra liền dùng thêm chút sức nắm chặt hơn.

Thanh Liễu quay đầu, hốc mắt ướt hơn vừa rồi.

Lâm Trạỵ nói: “Đừng khóc.”

Nói chưa dứt lời đã thấy nước mắt vợ mình rơi xuống.

Lâm Trạỵ đau đầu, nhưng một con gấu xồm phiên muộn.

Hần cho đến bây giờ chỉ biết trêu người chưa từng dỗ dành ai, trước mắt đây nếu là người khác hần đã sớm quay đầu đi rồi, nhưng đây là vợ hần, hần lại không thể mặc kệ.

Vừa rồi khi ở võ quán thấy nàng nước mắt lưng tròng chỉ muốn làm nàng khóc nhiều hơn, nhưng lúc này thấy nàng mím môi không tiếng động rơi nước mắt hẳn lại đau lòng, ngực chua xót, giống như bị nhét một khối vải lớn ngấm đầy máu, cực kỳ buồn phiền.

Thanh Liễu không phải người vừa khóc liền nhất quyết không tha cho người khác, trước kia bị Dương gia lui thân cũng không thấy nàng rơi một giọt nước mắt. Nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy ủy khuất, nàng lại không làm gì sai, hẳn thích trêu cợt thì trêu, muốn véo mặt cho hắn véo, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì. Nhưng vừa rồi khi ở võ quán bộ dáng của hắn thật sự dọa đến nàng, bây giờ nàng chỉ muốn trở về hẳn lại cố tình dừng ở chỗ này không đi. Nàng không biết trong lòng hắn đến cùng nghĩ như thế nào, bây giờ cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ của hắn.

Lâm Trạh hơi hoảng, dứt khoát ngồi xuống dưới sàn xe, ôm vợ mình vào trong lòng, hai tay vòng chặt, đáng hoàng nói: “Ta sai rồi, nàng đánh ta đi.”

Thanh Liễu lười đánh hắn, nàng rơi mấy giọt nước mắt, trong lòng thư thái hơn chút, hiểu được bên ngoài rất nhanh sẽ tối sầm, không nghĩ tiếp tục cùng hắn dừng ở đây, chỉ nói: “Chúng ta trở về đi.”

Lâm Trạh thấy nàng nguyện ý nói chuyện, vội nói: “Được được, lần này về thật.”

Sau không dám lại ra thiêu thân gì, đáng hoàng từ té chạy xe về Lí gia câu.

Thanh Liễu về đến nhà trái tim mới buông hẳn xuống, nghĩ đi gặp Tiết thị, có điều nàng môi sưng đỏ, gặp rồi không biết nên giải thích thế nào, nghĩ nghĩ liền theo hành lang gấp khúc trở về đông viện; lại gọi Hứa tẩu tử, ngăn cách bằng một cánh cửa nhờ nàng đến sân chính nói với Tiết thị một tiếng, chính mình hôm nay ở trong huyện tham ăn ăn nhiều, không ăn cơm chiều, lại nói mình mệt mỏi muốn ngủ sớm.

Lâm Trạh đỗ xe ngựa xong trở lại sân chính, mới từ chỗ nương mình biết được vợ không ăn cơm.

Tiết thị hoài nghi nhìn hắn, “Có phải con làm gì không? Thanh Liễu không phải người không đúng mực, làm sao có thể tham ăn ăn nhiều? Hơn nữa nghe nói nàng ngay cả cửa phòng cũng không mở, chuyện này càng kỳ quái.”

Lâm Trạh đáp ứng, hẳn cho là đã dễ được vợ, không nghĩ tới vẫn chưa.

Tiết thị thấy hắn như vậy liền biết có nội tình, liền tục truy hỏi Lâm Trạh mới che che lấp lấp nói: “Ta... Ta cần sưng môi nàng lên, ta cho rằng nàng không giận...”

Tiết thị nghe xong dở khóc dở cười. Con trai mình tính tình thế nào bà biết, chỉ cho là hắn ham chơi chút, không nghĩ đến cưới vợ rồi lại càn rỡ như vậy, còn ở bên ngoài cần sưng miệng người ta lên. Đứa bé Thanh Liễu kia da mặt lại mỏng, còn không bị hắn làm sợ hãi?

Biết được nguyên nhân Tiết thị cũng không có ý định kêu Thanh Liễu ăn cơm nữa, chỉ bảo phòng bếp làm một bát mì, chờ Lâm Trạh ăn xong để hắn bụng đói cho Thanh Liễu.

Lâm Trạh bây giờ cũng không để ý có thể bị người giễu cợt hay không, lúc này đang bụng khay đứng ngoài cửa, gõ cửa một cái.

Thanh Liễu ở bên trong cửa hỏi: “Là ai?”

Lâm Trạh nói: “Là ta, vợ, mở cửa đi.”

Thanh Liễu nói: “Ta ngủ.”

Lâm Trạh mặt mày ừ dột nghĩ nghĩ, đột nhiên nhanh trí, nói: “Nàng không đi ăn cơm nương rất lo lắng, bảo ta đưa cơm đến cho nàng, nếu nàng không ăn lát nữa bà sẽ tự mình đưa đến.”

Vừa nói ra lời này trong phòng liền có động tĩnh, Thanh Liễu đi đến cạnh cửa, vừa thấy ngoài cửa mơ hồ có thể thấy được bóng dáng cao lớn của hắn lại rụt tay về, không muốn cho hắn tiến vào.

Nàng nghĩ nghĩ, nói khẽ: “Huynh đặt cái khay bên cửa, lát nữa ta đi ra bụng vào.”

Đây là không muốn gặp hắn. Lâm Trạh thế này mới ý thức được chuyện hình như hơi rắc rối rồi.

Tính hắn luôn là nghĩ gì làm đó, trước kia thích trêu chọc đệ đệ, bây giờ lại thích trêu vợ, chưa từng nghĩ đến trêu xong rồi phải thế nào.

Bây giờ hắn phát hiện, trêu vợ dễ, dỗ vợ khó.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nửa Đêm Leo Cửa Sổ

Thanh Liễu chờ xác định hần rồi khỏi rồi mới đi ra ngoài bùng mì vào, ăn xong lại về trong phòng.

Ban đêm, nàng nằm trên giường khó đi vào giấc ngủ.

Nàng không biết phu thê khác riêng về dưới chung đưng như thế nào, chỉ nhìn cha nương nàng cùng cha mẹ chồng, nhìn ra đều hết sức tôn trọng lẫn nhau, chưa bao giờ nghe nói người nào cắn sừng miệng một người khác lên. Nàng không biết hôm nay nàng và Lâm Trạ ở chung có tính bình thường hay không, chẳng lẽ người khác riêng về dưới đều như vậy, chỉ là không có bị người nhìn thấy?

Thật ra bình tĩnh nghĩ lại, Lâm Trạ đối nàng là rất tốt, hôm nay mang nàng vào huyện, còn lúc nào cũng nhớ mua đồ cho nàng, lúc nào cũng dễ nói chuyện, chỉ có việc bắt nạt nàng nói thế nào cũng không nhường.

Nhớ lại buổi chiều ở vũ quán hôm nay, chính mình cầu xin như vậy hần lại càng hần càng hăng say nàng lập tức lại có chút ưu sầu.

Loại chuyện này nàng không muốn đi hỏi nương, sợ bà lo lắng, cũng không định hỏi bà bà, nhưng vừa nghĩ đến Lâm Trạ sau này có khả năng còn sẽ cắn nàng, tim nàng liền đập nhanh không yên.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy mãi đến nửa đêm nàng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, nàng phảng phất như thấy chỗ nào đó kết một tiếng, mộng lung mờ mắt thì thấy bên giường một bóng người im hơi lặng tiếng đứng đó.

Nàng cả kinh, sợ hãi muốn kêu lên, bóng người kia vội vàng nói: “Là ta.”

Là Lâm Trạ.

Trái tim Thanh Liễu rơi xuống đất, ngực phập phồng kịch liệt, vẫn bị dọa đến mơ hồ.

Lâm Trạ có chút phiền não ngồi bên cạnh giường, thấp giọng hỏi: “Lại dọa đến nàng rồi à?”

Thanh Liễu thờ hồn hèn mấy hơi mới lắc đầu, hỏi: “Đã muộn thế này rồi sao huynh không ngủ? Ta nhớ trước khi ngủ đã khóa cửa, huynh vào bằng cách nào?”

Lâm Trạ nghe trong giọng của nàng giống như không tức giận bằng buổi chiều, vội hỏi: “Ta từ cửa sổ nhảy vào. Vợ, nàng còn giận nữa không?”

Thanh Liễu mím môi rồi khẽ lắc đầu một cái. Trước khi ngủ nàng cũng nghĩ rõ ràng, Lâm Trạ hần chính là thích bắt nạt người, hơn nữa đều là chút chuyện nhỏ. Chỉ có hôm nay dọa nàng sợ, lúc khác đều tốt, hơn nữa hần cũng nói xin lỗi, vậy nàng cũng không nên quá so đo, bằng không lại làm bà bà lo lắng. Chỉ là trong lòng cuối cùng vẫn có chút khúc mắc, thỉnh thoảng nhớ lại chuyện hần cắn người.

Lâm Trạ thấy nàng lắc đầu trong lòng lập tức vui mừng. Vừa rồi com chiều vợ không gặp hần, trong lòng hần liền không kiên định, nằm trên giường lăn qua lộn lại đến nửa đêm cuối cùng vẫn bỏ dậy, tính vụng trộm đến xem một cái, không ngờ xem người tỉnh.

Thanh Liễu lại nói: “Về sau... Huynh có thể đừng cắn ta không?”

Lâm Trạ sùng sốt, vẻ mặt đau khổ nói: “Vì sao?” Hôm nay cắn một cái hần mới phát hiện tuy rằng bình thường véo một cái sờ một cái cũng giải nghiện, nhưng đều không thể so sánh với trực tiếp đối miệng, loại cảm giác như cả người được ngâm trong nước nóng, kinh mạch toàn thân đều dẫn ra, hần còn muốn nhiều thêm mấy lần. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu nhìn hần một cái, không rõ vì sao hần nóng lòng bắt nạt mình như vậy, ngẫm thôi cũng cảm thấy có chút ỳ khuất, “Có phải huynh... Rất ghét ta không?”

Lâm Trạ mạnh lắc đầu, “Không có không có, không hề có một chút nào.”

Thanh Liễu lại hỏi: “Vậy tại sao huynh phải cắn ta?”

Lâm Trạ gãi gãi mặt, hần dường như còn buồn rầu hơn cả người bị cắn, “Ta cũng không biết, vợ, ta vừa nhìn thấy nàng đã muốn ôm một cái, xoa bóp, cắn, chính ta cũng không nhịn được.”

Hần nói trắng ra như vậy cũng làm cho Thanh Liễu nghe được then thùng, hai gò má đỏ lên, “Vậy, vậy...” Nàng vậy hỏi lâu mới nghĩ ra được phương pháp, “Vậy sau này huynh không thể ở bên ngoài cắn ta, cũng không thể cắn sừng miệng ta lên, bằng không người khác nhất định sẽ cười ta.”

Lâm Trạ nghe xong lập tức vui vẻ nói: “Được, được, tất cả nghe theo nàng.”

Trong lòng hần nghĩ, thời gian trước gửi thư cho sư phụ không biết ông đã nhận được chưa, hần hướng sư phụ xin thuốc tẩy sọc, bây giờ xem ra phải nói với ông gửi hộ thêm mấy chai thuốc tiêu sừng nữa. Như vậy nếu hần lại nhìn không được cắn miệng vợ sừng lên, chỉ cần một chút là được, nghĩ vợ tốt như vậy hần là sẽ không thật sự giận hần.

Hần lại nói: “Vợ, miệng nàng còn đau không?”

Thanh Liễu lấy tay chạm một cái, có chút chết lặng, chạm vào rồi mới có chút cảm giác, nàng nói: “Không đau, ngày mai hẳn là khỏi hẳn.”

Lâm Trạm liền đến gần, “Cho ta xem một cái.”

Thanh Liễu có chút không được tự nhiên, để hẳn nàng cầm lên nhìn. Khoảng cách hai người gần như vậy lại đều mặc áo lót, nàng ngay cả tay cũng không biết nên để đâu.

Chờ Lâm Trạm hơi lùi lại nàng vội khe khẽ đẩy hẳn, nói: “Đã tốt rồi, huynh mau trở về ngủ đi.”

Lâm Trạm kì kèo mè nheo, bước chân không phải rất muốn động.

Thanh Liễu đành phải ngáp một cái, nói: “Ta mệt.”

Lâm Trạm mới chậm rì rì đứng lên, lại nói: “Vợ, chi còn hai ngày.”

Thanh Liễu sững sốt: “Hai ngày gì cơ?”

Lâm Trạm nói: “Hai ngày sau nàng sẽ dời đến trong phòng ta ngủ.”

Thanh Liễu nghe xong trái tim lại nhảy dựng lên, kéo chăn che mặt, chỉ lộ một đôi mắt ở bên ngoài, giọng từ trong chăn buồn buồn truyền đến, “... Ta biết.”

Lâm Trạm có thể mới lưu luyến không rời cất bước đi. Nghĩ vợ đã không còn giận, lại nghĩ đến hai ngày sau vợ sẽ không thể đuổi hẳn ra khỏi phòng, bước chân của hẳn càng nhẹ hơn.

Xem ra nửa đêm đến xem vợ là đúng, xem hẳn nhanh như vậy đã dễ được vợ, còn không bị người biết.”

Cha hẳn cũng chưa lợi hại như hẳn.

Hắn có chút tự đắc. Buổi sáng ngày hôm sau hai người cùng xuất hiện tại phòng chính.

Tiết thị nhìn người này lại nhìn người kia, đưa tay kéo Thanh Liễu qua, nói: “Về sau bất kể như thế nào không thể không đến dùng cơm, nếu A Trạm bắt nạt con, đừng giấu trong lòng, cứ đến nói với nương, nương làm chủ cho.”

Thanh Liễu đỏ mặt nói một tiếng dạ, “Làm nương phải lo lắng rồi.”

Tiết thị vỗ nhẹ lên tay nàng, “Bé ngoan.”

Bà nhìn môi Thanh Liễu vẫn có thể nhìn ra chút dấu vết sưng đỏ, xem ra con bà hôm qua xuống miệng không một chút lưu tình, khó trách Thanh Liễu tính tình ngoan như vậy cũng phải tức giận. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tặc nạn “copy-tặc”) Có điều đứa nhỏ này tính khí quá tốt, nhanh như vậy đã tha thứ con của bà. Hi vọng tiểu tử kia đừng được một tác lại muốn tiến một thước mới được.

Trên bàn cơm, Lâm Trạm ân cần gấp thức ăn cho Thanh Liễu, tần suất này dễ dàng so thấp Lâm Hồng xuống, làm hẳn liên tục ghé mắt. Hơn nữa đại ca hẳn còn cướp sườn xào chua ngọt của hẳn đi cho đại tẩu.

Thanh Liễu đã nhận ra, rất xấu hổ. Lâm Trạm thì đã phát hiện lại làm như không phát hiện.

Một bữa cơm ăn đầy vò.

Hôm nay không cần phải đi dò xét cửa hàng, sau khi ăn xong Lâm lão gia gọi hai con trai đến sân luyện võ, muốn lấy hai người bọn họ để luyện tay.

Tiết thị thì gọi Thanh Liễu Cầm nương cùng Thụy nhi đến bên cạnh, nói: “Trời càng ngày càng nóng, mấy ngày nữa trong nhà sẽ mời gánh hát, cả nhà chúng ta đều phải tham dự, cho nên ta nghĩ áo mùa xuân năm nay làm trước đi.”

Thanh Liễu vội nói: “Nương, hôm qua ta cùng A Trạm ở trong huyện mua mấy cây vải, vừa vận lấy ra làm quần áo cho mọi người.”

Tiết thị liền cười nói: “ta cũng thấy rồi, ánh mắt con không tệ, vải này màu sáng, làm cho hai người trẻ tuổi các con mặc, đến lúc đó so sánh với hoa đào còn không biết cái nào kiều hơn đâu.”

Thanh Liễu ngượng ngập nói: “Đó là màu A Trạm chọn.”

Tiết thị thầm nghĩ: Cuối cùng tiểu tử kia còn không ngốc cho lắm.

Đã quyết định làm đồ mới hôm đó Tiết thị liền mời người cắt may đến đo thước tấc cho mọi người, lại hỏi người cắt may năm nay có những kiểu thịnh hành nào.

Cắt may là một phụ nhân trung niên, nhìn béo núc ních cực kì hòa khí, lúc này đang cười nói: “Phụ nhân không biết, năm nay nhóm tiểu như các nhà trong tỉnh thành đều thích đeo trâm cùng quỳên hoa cùng màu với quần áo, dưới chân đi đôi giày thêu cùng màu, nhìn xa xa cả người giống như một đóa hoa

vậy.”

Tiết thị vừa nghe liền vui vẻ, nói: “Vừa vặn hai người con dâu này của ta cũng không thích sắc sỡ, cả ngày ăn mặc còn đơn giản hơn bà già như ta, không có hoạt bát của người trẻ tuổi tí nào, làm phiền Diêu sư phụ làm cho mỗi người các nàng hai bộ đi.

Diêu sư phụ đồng ý, do quần áo của nữ nhân Lâm gia đều là bà làm, đã có giao tình mấy năm nên nói chuyện cũng không câu thúc như người khác, thấy Tiết thị khiêm tốn liền cười nói: “Phu nhân như vậy còn tự xưng là bà già, vậy lão bất tử như ta cũng không dám ra ngoài gặp người.”

Một câu nói làm mấy người cười đến run rẩy hết cả người.

Sau Diêu sư phụ lại dạy Thanh Liễu cùng Cẩm nương cách làm quỳn hoa.

Cẩm nương không có hứng thú gì, Thanh Liễu lại có chút hăng hái thỉnh giáo hồi lâu.

Đội về phòng rồi nàng liền lục tủ quần áo lấy ra chút vải vụn, thử làm.

Lâm Trạđ đầu đầy mồ hôi từ sân luyện võ đi ra, đệ hấn nửa sống nửa chết theo sát sau hấn.

Lâm Hồng thấy đại ca mình chân không dừng bước trở về đông viện, trong lòng buồn cười. Không biết mấy ngày hôm trước là ai cười nhạo hấn, bây giờ nhìn xem, còn không bằng hấn.

Khi Lâm Trạđ vào nhà Thanh Liễu đã làm xong một đóa, mặc dù tây nghề không được tốt lắm, nhưng do là mình làm, nàng yêu thích không buông tay thường thức một hồi lâu mới lại bắt đầu làm đóa thứ hai.

Lâm Trạđ vừa đến gần liền thả nhẹ động tác, nhẹ tay nhẹ chân đi đến cạnh bàn Thanh Liễu mới phát hiện hấn.

“Sao lại ra nhiều mồ hôi vậy? Mau đi tắm đi.”

Lâm Trạđ ngồi xuống cầm đóa hoa kia lên xem, “Tí nữa sẽ đi, đây là cái gì?”

Thanh Liễu nói: “Là quỳn hoa, vừa rồi Diêu sư phụ dạy ta làm.”

Lâm Trạđ hỏi: “Dùng làm gì?”

Thanh Liễu hướng trên đầu mình ướm ướm, “Đội ở trên đầu, nghe Diêu sư phụ nói năm nay trong tỉnh thành thịnh hành kiểu này.”

Lâm Trạđ xoay xoay đóa hoa trong tay, lại nhìn một đầu tóc đen của vợ hấn, nói: “Nàng đeo cho ta xem đi.”

Thanh Liễu mặc dù chưa bao giờ đeo hoa, thấy Lâm Trạđ nói vậy, trong lòng mặc dù khó chịu nhưng cũng không nghĩ từ chối hấn liền lấy hoa lại, cài trên búi tóc, hơi nghiêng đầu nhìn hấn, mang theo mấy phần xấu hổ nói: “Có phải hơi kì kì không?”

Quỳn hoa kia là màu hồng lợt, đóa không lớn lắm, chỉ bằng ngón tay cái tay trỏ vòng lại, chế tác cũng bình thường nhưng do màu sắc diễm lệ, nhìn cũng rất dễ coi. Lúc này dừng ở trên tóc, hoa hồng, tóc đen, hoa càng kiều, tóc càng đen.

Lâm Trạđ không nói chuyện, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn vợ mình, từ đóa hoa sáng rỡ trên đầu nhìn đến cặp mắt xấu hổ kia, lại từ gò má đỏ ửng nhìn đến đôi môi hồng đầy đặn, ánh mắt càng thêm sâu, càng nhìn càng thăm thẳm.

Thanh Liễu cho là hấn nhìn xong rồi muốn lấy đóa hoa kia xuống, “Có phải là xấu lắm không?”

Lâm Trạđ dè tay nàng lại, thuận thế nắm trong lòng bàn tay nhéo nhéo.

Thanh Liễu rút ra nhưng không được, hai gò má càng thêm đỏ rực.

Lâm Trạđ nói: “Vợ, ta lại muốn cắn nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Phổ Cập Khoa Học Giáo Dục

“Ta lại muốn cắn nàng rồi.”

Thanh Liễu nghe hấn nói như vậy theo bản năng dùng tay kia che miệng, con mắt tròn tròn cảnh giác nhìn chằm chằm hấn.

Lâm Trạm im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Sau một lúc lâu Thanh Liễu thua trận, nói tay, nín chặt góc áo, nhẹ cau mày hơi khổ não nói: “Sao huynh lại vậy nữa rồi, môi ta đến giờ còn chưa hết sưng đau.”

Lâm Trạm nói: “Ta sẽ nhẹ nhàng.”

Thanh Liễu thấy hần không muốn từ bỏ ý niệm, không còn biện pháp nào chi phải gật đầu, ngửa cằm lên, môi hơi vênh lên hướng về phía hần, không yên lòng nói: “Huynh nói phải giữ lời nhé, phải nhẹ nhàng đấy.”

Lâm Trạm lúc này nào còn lòng dạ lắng nghe, trong lòng tràn đầy chỉ có đôi môi hơi vênh lên của vợ mình. Hần chậm rãi cúi đầu xuống, hơi chạm nhẹ lên môi vợ mình, thấy trên đó vẫn còn hơi sưng do hôm qua lưu lại bèn lè lưỡi êm ái liếm liếm.

Ngày hôm qua hần dùng sức cắn Thanh Liễu cảm thấy đau, hôm nay hần liếm tới liếm lui Thanh Liễu lại cảm thấy hơi ngứa, có chút khó chịu. Nàng há miệng thở dốc, đang định giục hần nhanh chút, không ngờ đến có một cái lưỡi tiến vào trong miệng.

Lâm Trạm cũng không nghĩ đến, hần đang liếm hăng say thì vợ đột nhiên há miệng, đầu lưỡi của hần liền thuận thế liếm vào trong, còn đụng phải một cái lưỡi thom ngát khác.

Cả người hần chấn động, phảng phất như mở ra cánh cửa một thế giới mới, chỉ sừng sốt trong chớp mắt liền bắt đầu truy đuổi đầu lưỡi của vợ mình.

Từ đầu lưỡi liếm đến lưỡi, xong rồi lại từ cuống lưỡi liếm về, dây dưa kéo lại không tha.

“Ừm...” Lưỡi Thanh Liễu bị hần cuốn lấy môi như, chất lỏng trong miệng sắp theo khóe miệng tràn ra, nàng vội vàng đẩy đẩy Lâm Trạm.

Lâm Trạm thuận thế nói đầu lưỡi kia ra, lại không nỡ cứ vậy rời đi bèn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa từng tác trong miệng vợ mình, mỗi cái răng đều tỉ mỉ vẽ một lần.

Cơ thể Thanh Liễu dần dần có chút như nhũn ra, mặt ửng hồng, tay đang đẩy dần không có sức. Nàng cảm thấy Lâm Trạm thậm chí còn ăn cả nước miếng của nàng, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng nuốt của hần.

Lâm Trạm liếm đủ mới lưu luyến không rời nói ra. Hai người vốn ngồi ở hai ghế khác nhau, chẳng biết từ lúc nào Thanh Liễu đã bị Lâm Trạm ôm vào trong ngực, ngồi lên bấp đùi hần.

Lâm Trạm hai tay buộc chặt, giọng khàn đục: “Vợ, thật ngọt.”

Thanh Liễu cũng đang phì phò thở từng cái, nghe hần nói như vậy càng thêm xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Cảm giác mới vừa rồi rất kỳ quái, trong miệng mình đột nhiên xuất hiện cái lưỡi của một người khác, chỉ nhận thức điều này thôi đã khiến trái tim nàng thỉnh thoảng nhảy loạn lên rồi, chứ đừng nói đến người này còn xông xáo làm loạn trong miệng nàng. Nàng cảm giác khí lực toàn thân đều sắp bị cái lưỡi kia hút đi, ngay cả ngã vào trong lòng hần từ khi nào cũng không biết.

Nàng đẩy đẩy Lâm Trạm, muốn hần buông mình ra.

Lâm Trạm không buông tay, còn hỏi: “Lần này không đau phải không?”

Hần còn chưa kịp cắn đầu. Hần phát hiện hôm qua cắn như vậy tuy rằng có thể làm vợ hần nước mắt lưng tròng, nhìn thấy vậy máu trong người của hần sôi trào. Nhưng hôm nay liếm như vậy lại có một mùi vị khác, sẽ không cắn sưng miệng vợ lên, cũng sẽ không chọc giận nàng.

Thanh Liễu lí nhí ừ một tiếng. Hôm nay quả thật không đau, có điều vừa nghĩ đến hần ăn nước miếng của nàng, có lẽ chính nàng cũng ăn của hần liền rất khó chịu.

Lâm Trạm liền nói: “Ta muốn thêm một lần nữa.”

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, “Không được... Huynh mau đi tắm đi.”

Lâm Trạm than thở: “Ta còn chưa cắn mà.”

“Nhưng, nhưng huynh đã liếm...”

“Chỉ liếm một lát, còn chưa bắt đầu cắn, không thể tính.”

“... Sao huynh lại như vậy chứ, hu... Nhẹ chút...”

Qua hơn nửa ngày mới nghe thấy cửa phòng kết một tiếng, Lâm Trạm hài lòng đi ra, đi tắm.

Thanh Liễu vội vã lấy gương ra soi, may mắn không sưng lắm, chính là mặt đỏ như muốn nở ra máu, hơn nữa đầu lưỡi vừa môi vừa đau, cả miệng đều

tê tê, giống như cái lưỡi giờ trò xấu đó vẫn còn đang khuấy đảo bên trong.

Nàng buông gương, trong lòng có chút phiền lão.

Lâm Trạh thích cấn người như vậy, nên làm cái gì bây giờ?

Lúc ăn cơm trưa, Tiết thị thấy môi Thanh Liễu hình như hơi sưng hơn buổi sáng, bà liếc nhìn con trai, tiểu tử kia vẻ mặt thích ý khi ăn vụng thành công, đang ân cần gấp thức ăn cho vợ mình.

Tiết thị trong lòng lắ đầu, bà từ chỗ Hứa thị biết được hai người này còn chưa chung phòng, nhưng là hai buổi tối liền Lâm Trạh đều ở trong phòng Thanh Liễu đến mãi muộn mới về. Bây giờ đã quần quýt như vậy, sau này viên phòng rồi không biết sẽ ép buộc thế nào, cũng không biết thân thể nhỏ bé này của Thanh Liễu có chịu được không.

Tiết thị trong lòng tính toán, hai ngày nay bảo phòng bếp hầm mấy món canh bổ cho con dâu bổ trước vậy.

Ăn cơm xong, Tiết thị gọi một mình Lâm Trạh lại.

Lâm Trạh nhìn vợ mình ra khỏi phòng đến khi không nhìn thấy mới đến trước mặt nương mình, hỏi: “Nương, người tìm con có việc gì ạ?”

Tiết thị nói: “Có phải con lại bắt nạt Thanh Liễu rồi không?”

Lâm Trạh gãi gãi đầu, cười hi hi, “Không có không có, lần này vợ con chưa khóc mà.”

Tiết thị liếc hán một cái lắ đầu, đứa con này của bà may mắn gặp được một người vợ tốt tính, nguyện ý cho hán làm khổ, bằng không không biết làm thành cái dạng gì nữa.

Bà đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, con biết rõ viên phòng như thế nào sao? Đứng sau này ngủ chung một phòng, một người nhìn thì cao lớn dọa người lại chỉ biết ngồi trên giường trêu vợ, vậy bà khi nào mới có thể có cháu trai để bế?

Nghĩ đến đây Tiết thị có chút ngồi không yên, không có tâm tư tiếp tục nói chuyện với Lâm Trạh, khoát tay bảo hán về đi. Bà ngồi trong phòng một lát sau đó đứng dậy đi tìm Lâm lão gia.

Lâm lão gia đang trong thư phòng đọc sách, thấy Tiết thị đến nhanh chóng đứng lên, cùng bà ngồi bên bàn.

Trong lòng Tiết thị chần chờ không biết nên nói như thế nào, trước kia lão nhị cũng không để bà phải phiền não như bây giờ.

Tiểu tử kia 13 tuổi đã nhìn trúng tiểu cô nương người ta, cùng người thư từ nhiều năm, chờ cô nương kia 15 tuổi lập tức đến cầu bà xin cưới.

So với tính cách như không lớn lên của Lâm Trạh, Lâm Hồng ngược lại càng giống huynh trưởng.

Lâm lão gia thấy bà cau mày, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Tiết thị liếc ông, mày nhíu chặt hơn. Tiểu tử Lâm Trạh kia nói không chừng là theo cha hán, nhớ đến tình cảnh động phòng hoa chúc đêm đó người này lỗ mắg liễu lĩnh, còn phải từ bà chủ đạo, đến giờ mặt Tiết thị vẫn còn hơi nóng.

Bà ho khan một cái, nói: “Chỗ ta có mấy cuốn sách, lát nữa ông lên đưa cho Trạh nhi đi.”

Đó là khi bà xuất giá, mẫu thân bà áp đấy hòm cho bà.

Lâm lão gia hỏi: “Sách gì?”

Tiết thị giận trừng ông, “Ông cứ lấy đưa Trạh nhi bảo nó xem kỹ là được.

Lâm lão gia liền đành hoàng tử té gặt đầu.

Nhưng là Tiết thị, nghĩ nghĩ lại áp ứng nói: “Chính là loại sách... Trạh nhi với vợ nó dùng khi viên phòng...”

Lâm lão gia sùng sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp, trên mặt cũng có mấy phần không được tự nhiên. Ông cũng nhớ đến chuyện xấu mình làm năm đó.

Vì thế Lâm Trạh mới trở lại đông viện không bao lâu, còn chưa nói với vợ mình được mấy câu lại bị cha mình gọi đến.

Cha hán lạnh mặt dạy dỗ hán một trận, ném cho hán một cái hòm bảo hán trở về xem cho kỹ.

Lâm Trạh lơ ngơ nâng cái hòm đó trở về phòng, mở ra xem, bên trong toàn là mấy quyển sách cũ, hán thuận tay cầm lên lật xem, con mắt lập tức trợn to.

Không có Lâm Trạh quấy rầy, Thanh Liễu chuyên chú luyện viết xong mấy chữ của ngày hôm nay, sau đó lại lấy vải vụn ra làm quyền hoa.

Trong lòng nàng có một ý tưởng, hiện tại nàng chỉ biết một tay nghề để kiếm tiền, chính là bện túi lưới. Có điều túi lưới không đáng tiền, bện nhiều cũng không dễ bán, quanh năm suốt tháng kiếm không nổi hai lượng bạc.

Hôm nay Diêu sư phụ vừa nói dạy các nàng làm quyền hoa, trong lòng nàng lập tức rục rịch.

Trần trên cũng có bán quyền hoa, một đoá rẻ nhất cũng phải mười lăm văn, đắt tiền hai ba mươi văn, mà nàng bện túi lưới kiểu mới mẻ độc đáo nhất, một cái cùng lắm cũng chỉ được năm sáu văn thôi.

Nếu nàng có thể học làm quyền hoa, kiếm tiền chắc sẽ nhiều hơn bện túi lưới đúng không?

Đến lúc đó còn có thể dạy cho Thanh Hà, cũng coi như góp chút sức cho nhà mẹ đẻ.

Chỉ là quyền hoa cũng không phải dễ làm, mỗi một đoá đều không có hình dạng cố định, làm thế nào mới có thể làm hoa nhìn càng thật, càng tươi đẹp, rất khảo nghiệm tay nghề người làm.

Hơn nữa phí tổn làm quyền hoa đắt hơn túi lưới.

Bện túi lưới dùng dây màu, nàng mua một trăm đồng dây màu, bện ra túi lưới có khi có thể bán được ba trăm văn.

Mà nguyên liệu làm quyền hoa, mặc dù trước mắt nàng luyện tập nên chỉ dùng vải bông, nhưng nếu muốn kiếm tiền thì phải dùng đến vải tơ tốt nhất để làm, còn khá tốn vải.

Một cây vải tơ ít nhất một lượng bạc, không biết có thể làm mấy đoá hoa.

Thanh Liễu trong lòng không chắc chắn lắm, nàng định đợi mình luyện thuần thục, tay nghề tốt hơn chút, lấy vải tơ thừa thừa một lần, sau đó sẽ tính phí tổn cùng giá. Nếu kiếm được nhiều hơn túi lưới vậy sau này chỉ làm quyền hoa bán, nếu không được lãi mấy thì thôi, chỉ coi như nhiều hơn một tay nghề.

Lâm Trạ đóng chặt cửa phòng hơn một canh giờ bên từ bên trong đi xa, lúc đi ra ánh mắt mơ hồ, bước chân hỗn loạn.

Hắn nhìn cửa phòng vợ mình, nuốt một ngụm nước bọt, đứng tại chỗ nửa ngày mới khó khăn chạy đi.

Bây giờ vẫn đừng nên bước vào, nếu hắn nhìn không được lại làm vợ khóc, sau này nàng không ngủ chung với hắn thì phải làm sao?

Dù sao qua hôm nay hết ngày mai vợ sẽ dời đến phòng hắn, đến lúc đó.... Hi hi.

Bây giờ vẫn là đi tìm tiểu điều nhi đánh một trận thôi, bằng không hắn kim nén đến hoảng.

Buổi tối trên bàn cơm Lâm Trạ phá lệ không gắp gạo kê cạnh Thanh Liễu, y một chính nhân quân tử, chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của mình rồi và cơm. Về phần trong lòng hắn nghĩ cái gì, người khác không biết.

Dù sao Tiết thị chỉ thấy con mình giống y người ngu si, mặt mang nụ cười quý dị, cúi đầu chỉ lo và cơm, không gấp đồ ăn mà trực tiếp nuốt.

Thanh Liễu do do dự dự gắp cho hắn một miếng thịt kho tàu, hắn quay đầu qua cười hi hi, quay lại lại liên tục và cơm.

Bên phía đối diện, Lâm Hồng thỉnh thoảng nhe răng vì đau.

Xế chiều hôm nay đại ca hắn không biết nổi điên gì, nhất quyết kéo hắn đi tập luyện, nói là đánh nhau, còn không phải để mình đứng cho hắn tập luyện! May mắn mấy năm nay dưới bàn tay của cha hắn đã luyện thành bản sự kháng đòn, nếu không chỉ sợ bây giờ còn chưa thể đi ra ăn cơm đâu, nghĩ lại cảm thấy xót xa.

Ban đêm Lâm Trạ cũng không đi tìm Thanh Liễu, Thanh Liễu mặc dù kỳ quái, nhưng do trong lòng nàng còn nhớ chuyện quyền hoa nên cũng không nghĩ nhiều.

Lâm Trạ ở trong phòng lăn qua lộn lại, trong đầu tất cả đều là 108 kiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lưu Mạnh

Sáng ngày hôm sau, Thanh Liễu theo thường lệ mang chữ viết ngày hôm trước qua cho Cẩm nương xem, lại hỏi chỗ không rõ, sau đó cùng Thụy nhi cùng nhau học bài.

Chưa được bao lâu, Dương tẩu tử trong sân Tiết thị đi qua mời nàng.

Hóa ra đệ đệ nàng Thanh Tùng đến.

Từ khi nàng gả đến, người trong nhà vì tị hiềm, bình thường sẽ không đến cửa, chỉ cho Thanh Tùng đến. Do hắn là đứa bé chưa lớn, cho dù bị người trong thôn nhìn thấy cũng không có chuyện gì để nói ra vào.

Thanh Tùng mang đến một giỏ rau tươi, có rất nhiều ngọn oản đậu cùng măng mùa xuân, vẫn còn mang sương sớm.

Trước hắn cũng từng đến cửa đưa đồ ăn mấy lần, có khi là cá khô tự hắn bắt rồi phơi khô, có khi là rau dại nắm dại Thanh Hà lên núi hái.

Lần này măng mùa xuân là nhà cậu bọn họ đưa đến, Chu thị nhặt một ít măng còn tươi non, sáng sớm lại ra ruộng hái ngọn oản đậu để Thanh Tùng đưa đến.

Ngọn oản đậu này tuy mọc trong ruộng nhưng cũng là của hiếm, gia đình bình thường đều cẩn thận giữ lại cây cho ra quả, nào bỏ được hái cho nhà mình ăn.

Nửa giỏ ngọn oản đậu Chu thị hái đến này gần như lấy đi một nửa oản đậu trong ruộng nhà bọn họ. Bà vẫn lo lắng không lấy ra tay được, cho tiểu nhi từ đưa tới, còn mình ở trong nhà lo lắng.

Khi Thanh Liễu đến sân chính, Thanh Tùng đang câu nệ ngồi trên ghế, thấy nàng mới toét miệng cười chạy như bay qua, “Đại tỷ!”

Thanh Liễu sờ sờ đầu hắn, kéo hắn đi đến trước mặt Tiết thị, hô nương rồi nói với Thanh Tùng: “Chào người chưa?”

Thanh Tùng nhanh chóng gật đầu.

Tiết thị cười nói: “Còn cần con nói, đứa bé này rất ngoan!”

Thanh Liễu cũng cười nói: “Đó là ngài chưa thấy bộ dáng nó lúc nghịch thôi, làm cha ta giận đến mức cầm đòn gánh đánh nó.”

Tiết thị vội nói: “Vậy sao được, con trai có đứa nào mà không nghịch đâu, lớn rồi tự nhiên sẽ hiểu chuyện, lần sau con về khuyên cha con, không thể đánh đứa nhỏ, lỡ bị sao thì sao.”

Thanh Liễu nói: “Ngài yên tâm, cha ta cũng chỉ nói miệng vậy thôi, ông không nỡ đánh đâu.”

Hai người nói chuyện một lúc, Thanh Tùng chỉ ngoan ngoãn đứng ở một bên, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Trước khi ra cửa nương đã dẫn dò rất nhiều lần, đến chỗ đại tỷ nhất định không thể nhìn lung tung, không thể chạy loạn, không thể ăn bừa, bằng không sẽ rước phiền toái đến cho đại tỷ.

Hắn đến Lâm gia hai ba lần, cũng biết nhà mình kém nơi này rất nhiều, hắn nghe những người khác trong thôn nói, hai nhà bọn họ đây gọi là không môn đăng hộ đối, căn bản không xứng đôi.

Hắn đương nhiên không thấy đại tỷ mình có gì không tốt, nhưng là sợ kéo chuyện cho nàng, cho nên mỗi lần đến đều quy quy củ củ, cho dù Tiết thị về mặt ôn hòa hắn cũng tuyệt đối không dám làm càn.

Tiết thị cùng Thanh Liễu nói mấy câu, sau nói: “Đệ đệ con đến sân con ngồi một lát đi, ở chỗ này của ta hắn cũng không thoải mái được.”

Thanh Liễu nghĩ nghĩ liền đồng ý, sau khi cảm ơn Tiết thị rồi dẫn Thanh Tùng về đông viện

Sau khi hai người đi, Tiết thị bảo Dương tẩu tử mang rau xuống phòng bếp, lại bảo phòng bếp bao mấy phần bánh ngọt, lát nữa cho Thanh Tùng mang đi.

Thanh Tùng lần đầu tiên tiến vào đông viện, mới đầu còn bó tay bó chân, đến khi Thanh Liễu nói không có người khác hắn mới đánh bạo nhìn chung quanh, về mặt hiếu kỳ.

Thanh Liễu nhìn xem xót xa, em trai mình tính cách thế nào nàng biết, một đứa nhỏ hoạt bát hiếu động đến đây lại ngoan thành như vậy.

Thanh Tùng nhìn một vòng, nhìn về phía quả xanh trên cây son trà nuốt nước miếng, sau nhớ đến một vấn đề, hỏi: “Đại tỷ, anh ở đâu?”

Thanh Liễu kéo hắn vào đông sương phòng, rót cho hắn một cốc trà, “Hắn cùng lão gia đi ra ruộng rồi.”

Thanh Tùng tròn to mắt, “Anh ở đi ra ruộng làm gì, huynh ấy cũng phải làm ruộng à?”

Thanh Liễu cười nói: “Hắn thì không phải làm ruộng, nhưng cả khoảnh dưới chân núi này đều là của nhà hắn, thế nào cũng phải thường xuyên đi xem”

Lâm gia dạy con cháu chưa bao giờ nuông chiều, Lâm Trạng Lâm Hồng hai huynh đệ từ lúc hai ba tuổi đã tự mình mặc quần áo ăn cơm, đi theo Lâm lão

gia luyện võ, bốn năm tuổi đã cùng ông đến cửa hàng tuần tra, sau chạy khắp các ruộng trong thôn. Huynh đệ hai người mặc dù chưa từng làm ruộng, nhưng nhìn nhiều năm như vậy cũng hiểu rõ trồng trọt thế nào.

Ruộng đất của Lâm gia đều cho thôn dân gặt đó cấy hái, người khác thu thuế bốn phần, Lâm gia chỉ lấy ba phần rưỡi, còn chịu thuế ruộng đất.

Cho nên người chung quanh, chí ít là bên ngoài, không ai không khen Lâm gia tốt.

Thanh Liễu nói: “Ồ nhà hai ngày nay thế nào? Nãi nãi nói chuyện với cha chưa?”

Thanh Tùng nghiêng đầu, “Nãi nãi và cha không phải vẫn nói bình thường à? Ngày đó tỷ và anh rể đi rồi, cha lấy bánh ngọt hai người mang về qua cho nãi nãi, ngày hôm sau nãi nãi còn đưa nhà mình mấy quả trứng gà.”

Thanh Liễu yên tâm, xem ra nãi nãi đã không còn giận cha nàng, vậy là tốt rồi.

Thanh Tùng lại nói: “Đại tỷ, ta nghe mọi người nói mấy ngày nữa trong thôn có hát tuồng, có phải thật không vậy?”

Thanh Liễu nói: “Là thật, hai ngày nay sân khấu kịch trong thôn hẳn là bắt đầu dựng, đệ có thấy không?”

Thanh Tùng không ngừng gật đầu, hưng phấn nói: “Quá tốt rồi!”

Thanh Liễu cười cười, từ trong hà bao lấy ra một chuỗi đồng tiền, đếm hai mươi cái đưa qua, “Cầm chỗ này, đến hôm đó mua đồ ăn mà ăn.”

Thanh Tùng vội vàng lắc đầu, hai tay giấu sau lưng, “Ta không cầm đâu, ta không cầm...”

Nương nói nếu cầm đồ từ chỗ đại tỷ về, sau này sẽ không cho hắn đến nữa.

Thanh Liễu kéo tay hắn qua, tách ngón tay ra muốn nhét tiền vào. Thanh Tùng tránh đến mặt đỏ bừng, nhất quyết không nhận.

Thanh Liễu hơi hơi lên giọng, nói: “Nghe lời, mau cầm, không đại tỷ sẽ giận đấy.”

Thanh Tùng vội la lên: “Nương nói không thể nhận!”

Thanh Liễu sừng sốt, sau khi phản ứng kịp lập tức chua xót. Trong nhà bây giờ nghèo thành như vậy, nhưng cha nương vẫn chỉ lo lắng liên lụy nàng.

Nàng miễn cưỡng cười cười, kéo Thanh Tùng khuyên nhủ: “Đây là tiền riêng của đại tỷ, đệ cứ việc cầm, chúng ta đều không nói với nương, được không?”

“Không được,” Thanh Tùng vẫn không đồng ý, “Ta không nín được, nhất định sẽ nói.”

Thanh Liễu bèn không còn biện pháp nào, đệ đệ nàng là đứa bướng bỉnh, đã quyết định rồi là ai khuyên cũng không được.

Thanh Liễu thu tiền lại, lại lấy ra mấy đoá quỳên hoa hôm qua luyện làm, từ trong đó nhặt ra ba đoá đẹp nhất, nói: “Quỳên hoa này là đại tỷ tự mình dùng vải vụn làm, không cần tiền, đệ mang về giúp tỷ, cho nương, Thanh Hà Thanh Mai mỗi người một đoá, như vậy có thể chứ?”

Thanh Tùng gãi gãi đầu nghĩ nghĩ, mới như ông cụ non gật đầu: “Được rồi.”

Thanh Liễu cười chọc chọc trán hắn, “Đệ đó.”

Nàng lại lấy ra một tờ giấy, bên trên viết tên Thanh Tùng Thanh Hà, còn có Lí gia câu, trấn Thanh Bình, dạy Thanh Tùng đọc mấy lần, lại dùng đầu ngón tay viết cho hắn nhìn. Sau đó gấp tờ giấy lại, để Thanh Tùng mang về tập viết, lần sau gặp mặt sẽ kiểm tra hắn.

Ngồi thêm một lát Thanh Tùng nói phải đi về, Thanh Liễu đưa hắn đến phía trước chào Tiết thị.

Tiết thị đưa trả hắn chiếc gửi cùng đưa hắn hai bao bánh ngọt.

Thanh Tùng không biết làm sao nhìn Thanh Liễu, không dám nhận.

Tiết thị nói: “Đứa nhỏ này, nhìn đại tỷ cháu làm gì, đây là đại nương cho cháu, cháu cầm là được rồi.”

Thanh Liễu cũng nói: “Không sao đâu, cầm đi, nương sẽ không nói đệ đâu.”

Thanh Tùng thế mới nhận lấy, thật ra mùi bánh ngọt trong gửi đã làm hắn nước miếng chảy ròng. Trước đó đại tỷ phu bồi đại tỷ về nhà, đưa đến hai bao bánh ngọt đều bị cha hắn đưa cho nãi nãi, hắn chỉ ăn hai cái.

Thanh Liễu đưa hắn đến ngoài cổng, lại dặn dò mấy câu mới thả hắn trở về.

Cơm trưa trên bàn liền có món canh ngon oản đậu, cùng một đĩa măng mùa xuân xào thịt khô.

Mấy nam nhân Lâm gia ra ruộng cả buổi sáng, bụng đói vang trở về, ăn sạch một bàn đồ ăn.

Lâm Trạh nhin cả đêm cùng một buổi sáng không nói chuyện với vợ mình, bây giờ nhin không được, đi theo Thanh Liễu về phòng của nàng.

Thanh Liễu vừa lấy giấy bút ta, vừa nói: “Hôm nay Thanh Tùng đến đây, còn hỏi đến huynh đấy.”

Lâm Trạh dĩnh dĩnh lại gần, dán ở phía sau lưng vợ, “Tiểu đệ đến làm gì?”

Phía sau chính là một bức tường thịt, Thanh Liễu không được tự nhiên nghiêng về phía trước, “Đến đưa ít đồ ăn.”

Lâm Trạh tiến lên một bước, hai người gần như dán chặt lấy nhau.

Thanh Liễu đành phải lại nghiêng về phía trước chút nữa, còn chưa lên tiếng đã cảm giác được người phía sau lại dựa lên. Nàng chỉ cho là Lâm Trạh nghĩ ra trò đùa nàng mới, thật sự không chỗ thối lui, đành phải nói: “Huynh lùi lại chút đi, ta sắp ngã rồi này.”

Lâm Trạh vươn cánh tay ôm lấy vòng eo nàng, để nàng dựa vào người mình, “Như vậy thì sẽ không bị ngã.”

Mặt Thanh Liễu đỏ lên, không biết là gấp hay là xấu hổ, sau lưng kẻ sát ngực hần, nóng bỏng người, nàng gật gật, hoàn toàn không tránh được. Lại thử kéo tay hần ra, “Mau buông ta ra đi, như vậy không viết chữ được.”

Lâm Trạh nơi nào đồng ý nói ra, hần hận không thể dĩnh cả hai tay hai chân lên, bọc chặt lấy thân mình mềm mại của vợ mình vào trong đó.

Thanh Liễu bắt đắc dĩ, đỏ mặt quay đầu nhìn hần, cắn môi nói: “Huynh... Có phải huynh lại muốn cắn ta không vậy? Nói rồi đấy, chỉ cho phép... Cắn một cái, sau đó buông ta ra ngay, được không?”

Lâm Trạh nói: “Không được.”

Nếu là ngày hôm qua hần cũng đồng ý, nhưng là bây giờ, hần cảm thấy cắn một cái sao có thể đủ, trên người vợ hần còn nhiều chỗ chơi vui lắm.

Thanh Liễu phiền não nhíu mày, “Vậy huynh muốn thế nào?”

Lâm Trạh ôm vợ mình lên, mình thì ngồi trên ghế, để hai chân vợ tách ra ngồi ở trên chân mình, hai người mặt đối mặt.

Thanh Liễu cực kỳ không được tự nhiên, từ khi nhớ được đến nay, nàng chưa từng ngồi lên đùi người khác như vậy bao giờ, trẻ con mới có thể dùng tư thế ngồi này. Nàng muốn đứng lên nhưng hai bàn tay Lâm Trạh kìm chặt trên eo nàng, căn bản không thể động đậy.

Đôi mắt Lâm Trạh đã dừng trên ngực vợ mình, bộ vị đó do Thanh Liễu sót ruột, lúc này đang cap thấp phập phồng.

Hần nhìn ra hần là to bằng nửa bàn tay hần. Nơi này, thật sự mềm như trong sách vẽ à?

Tầm mắt Lâm Trạh có chút mơ hồ, không biết nghĩ đến cái gì, mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Thanh Liễu thấy hần sưng sò, thật sự có chút nóng nảy, “Huynh... Cuối cùng muốn làm gì?”

Lâm Trạh nâng mắt lên nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, “Vợ, nàng cởi quần áo cho ta xem đi.”

Thanh Liễu sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.